

**Κύρια πολιτική τοποθέτηση (πρωτολογία) του Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη στο δικαστήριο της
αντεπαναστατικής επιχείρησης του Νοέμβρη '19
(υπόθεση Χολαργού και Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας)**

Δ.Χ.: Είμαι ένας αιχμάλωτος πολέμου, αιχμάλωτος του κράτους στον ταξικό-κοινωνικό πόλεμο. Βρίσκομαι στην κατεξοχήν συνθήκη διαχωρισμού, στο πιο καθαρό σύνορο του αστικού πολιτισμού, στη φυλακή, σε ένα τόπο που αντανάκλα με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι ο αστικός πολιτισμός είναι ένας πολιτισμός επιβολής και οικοδόμησης ταξικών συνόρων και κατά συνέπεια τους, πολιτικών συνόρων τα οποία εμπεδώνουν και αναπαράγουν και συσσωρεύουν τα ταξικά σύνορα και την ταξική ισχύ, κατακερματίζοντας το κοινωνικό σώμα. Είμαι στον έσχατο τόπο ταξικού, κοινωνικού, πολιτικού αποκλεισμού. Μέσα σ' αυτήν τη συνθήκη της αιχμαλωσίας και στη διαδικασία ενός δικαστηρίου πραγματώνεται μια ειδική μορφή απομόνωσης, η εξατομίκευση, μια ειδική μορφή διάλυσης του κοινωνικού σώματος. Η φυλακή, ο θεσμός της φυλακής, τα συστήματα φυλάκισης είναι συνυφασμένα με την ιστορική πορεία του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός είναι μια ιστορία εκτοπισμών και εγκλεισμών από την αποικιοκρατία, αλλά και μέσα στην ενδοχώρα του καπιταλιστικού Βορρά, από την ύπαιθρο στην πόλη, στους ιδιωτικούς τόπους, στα κάτεργα, στους τόπους της φυσικής απομόνωσης όπως η φυλακή. Ο αστικός κόσμος είναι μια πυραμίδα αποκλεισμών· φυσικών αποκλεισμών, ταξικών αποκλεισμών, πολιτικών αποκλεισμών. Η αιχμαλωσία και η ενσωμάτωση στην ευταξία της υποτέλειας, δουλεία λέγεται, προηγούνται της εκμετάλλευσης. Η φυλακή είναι προϋπόθεση ενός συστήματος συσσώρευσης συνθηκών εκμετάλλευσης. Η έννοια σωφρονισμός δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά ακριβώς αυτήν την ενσωμάτωση στην ευταξία της υποτέλειας, η οποία προϋποθέτει την αιχμαλωσία, την εκβιαστική ακινητοποίηση. Ακριβώς μέσα στη συνθήκη της φυλακής, αναδύεται και η έννοια, από την κριτική της πολιτικής οικονομίας, της πρωταρχικής συσσώρευσης· συνδέονται άμεσα. Οι οικονομικές σχέσεις και τα οικονομικά μέσα επιβολής ανισοτήτων, εκμεταλλεύσεων κλπ., έπονται των στρατιωτικών μέτρων. Και αυτό δεν συνέβη μόνο σε μια εποχή πρωταρχικής εγκαθίδρυσης του καπιταλισμού, του αστικού κράτους, της αποικιοκρατίας κλπ. Αλλά συμβαίνει καθημερινά, σε πλανητική κλίμακα, αλλά και σε κλασματική κλίμακα στον βίο κάθε ανθρώπου και στην σχέση του με τις δομές εξουσίας. Αυτή η οπτική μάς παραπέμπει κατευθείαν στο ζήτημα της σχέσης κυριαρχίας και τρομοκρατίας -το ζήτημά μας εδώ η τρομοκρατία- και δικαίου, κυριαρχίας, τρομοκρατίας και δικαίου, και οπότε εγώ θα κάνω αναφορές σε έναν συγκεκριμένο ιστορικό διάλογο πάνω στο θέμα του δικαίου και της κυριαρχίας και της βίας· ρητορικά διάλογο, γιατί δεν έζησαν την ίδια εποχή, ανάμεσα στον Καρλ Σμιτ (Carl Schmitt) -θεωρητικός, ακαδημαϊκός του δικαίου, στην πραγματικότητα θεωρητικός της αντεπανάστασης και υποστηρικτής του ναζισμού βέβαια, και συνταγματολόγος- και στον Παναγιώτη Κονδύλη -Έλληνας ιστορικός και φιλόσοφος, ο οποίος έχει σχολιάσει τον Κ. Σμιτ και ειδικά το έργο του «Πολιτική Θεολογία» που αναφέρεται στην σχέση κυριαρχίας, βίας και δικαίου.

Ήδη με όσα είπα εισαγωγικά είναι ξεκάθαρο ότι η βία προηγείται του δικαίου. Η βίαιη εγκαθίδρυση και κατοχύρωση της εξουσίας προηγείται του νόμου. Η φυλακή προηγείται του νόμου. Και ιστορικά, καταγωγικά αλλά και θεμελιωτικά. Σ' αυτήν την συνθήκη και αφού αναφερθήκαμε σε στρατιωτικά και οικονομικά μέσα, η οικονομία -ό,τι ονομάζεται οικονομία στον αστικό κόσμο-, είναι πραγματική νομή θανάτου, ακινητοποιήσεων και εξουσίας, μέσα στα προγράμματα συσσώρευσης κεφαλαίου και άντλησης κέρδους κάτω από το ιδεολογικό πέπλο της αξίας. Η χρηματική αξία ενοποιεί τον κόσμο ως ιστορική έκρηξη θρυμματισμού των κοινωνιών, υπό την θεοκρατική ταυτότητα του κερδοσκοπού ιδιώτη. Ο πολιτισμός του εγκλεισμού, των συνόρων, της φονικής φύλαξης όλων των περιφράξεων στην υπηρεσία της απεριόριστης τάνυσης των ανισοτήτων, είναι ακριβώς ο αστικός πολιτισμός, οι θεσμοί του οποίου αυτήν τη στιγμή δικάζουν εμάς.

Αφού ξεκίνησα αναφερόμενος στο εδώ και στο τώρα, πού βρίσκομαι, από ποια θέση μιλάω, γιατί βρίσκομαι σε αυτήν τη θέση, θα εκφράσω την αλληλεγγύη μου στους κρατούμενους των φυλακών των Ηνωμένων Πολιτειών και συγκεκριμένα της πολιτείας της Αλαμπάμα που τούτον τον Σεπτέμβρη και τον Οκτώβρη έκαναν κινητοποιήσεις, απεργίες, ενάντια στη δουλεία στις αμερικάνικες φυλακές. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, η προμετωπίδα του καπιταλιστικού κόσμου ιστορικά, έχουν χτιστεί πάνω στη δουλεία, η οποία συνεχίζεται μέσα από το σύστημα των φυλακών.

Ο πόλεμος στο έγκλημα, ο λεγόμενος πόλεμος εναντίον του εγκλήματος, αποτελεί το όχημα για την ένταση της πολιτικής καταστολής και δεν περιορίζει κανένα έγκλημα, ούτε καλλιεργεί κανενός είδους κοινωνική συνοχή, αντιθέτως ανατροφοδοτεί δομικά και λειτουργικά και το οργανωμένο παρακρατικό κερδοσκοπικό έγκλημα και τη διάχυτη προλεταριακή παρανομία προκειμένου να έχει έργο στην υπηρεσία της υπερσυσσώρευσης ταξικών ανισοτήτων. Οι ελληνικές φυλακές, είναι ένα εργοστάσιο, μια από τις πιο βαριές βιομηχανίες του ελληνικού καπιταλισμού, μέσα από όλα τα κυκλώματα εξάρτησης, ακριβώς λόγω του αποκλεισμού: εξάρτησης από τους θεσμικούς παράγοντες -μεγαλοδικηγόρους, δικαστικά κυκλώματα-, εξάρτησης επιβιωτικής -πόσοι και πόσοι επιχειρηματίες δεν κερδοσκοπούν πάνω στην ανάγκη των κοινωνικών αιχμαλώτων-, και βέβαια ένα σύστημα εξάρτησης των εγκλείστων στην πυραμίδα του οικονομικού και πολιτικού ελέγχου μέσω των θεσμικών παραγόντων και μέσω βέβαια των κυκλωμάτων, της πυραμίδας του λεγόμενου εγκλήματος. Η ελληνική δημοκρατία -λεγόμενη "δημοκρατία"-, όπως και όλος ο καπιταλιστικός Βορράς, τρέφονται από την εργασία των ανθρακωρύχων, συγγνώμη, των εργατών ορυχείων στην Αφρική, όπως οι εργάτες της βρετανικής εταιρείας LONMIN στην Νότια Αφρική που πριν μια δεκαετία κατά την διάρκεια απεργίας δολοφονήθηκαν με πυροβόλα όπλα, σαν αυτά για τα οποία κατηγορούμαι τώρα εδώ, από την νοτιοαφρικανική αστυνομία. Αναφέρομαι στην πυραμίδα της ένοπλης περιφρούρησης των εκμεταλλευτικών

περιφράξεων. Ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός τρέφεται από τη λεηλασία της Σομαλίας για παράδειγμα, των θαλασσών της Σομαλίας, και για να μπούμε σιγά σιγά στο δίκαιο, στη θάλασσα της Σομαλίας η Ευρώπη ρίχνει τοξικά απόβλητα καθημερινά. Επίσης, λεηλατεί τον υποθαλάσσιο χώρο με τεράστιες μηχανότρατες καταδικάζοντας στην πείνα όλον τον Σομαλικό λαό. Εκείνο το κομμάτι, το πληβειακό των Σομαλών που αντιστέκεται σε αυτή την αποικιοκρατική λεηλασία απαλλοτριώνοντας το εμπόρευμα του Βορρά, τους λεγόμενους πειρατές, τους απάγουν χωρίς καν δικαυκά προσχήματα ή με δικαυκά προσχήματα που φτιάχνονται ad hoc γι' αυτόν τον ταξικό πόλεμο. Η πυραμίδα των απομονώσεων της παγκόσμιας καπιταλιστικής φυλακής δηλαδή, περιφρουρείται με σύνορα, με ένοπλα σύνορα. Το ευρωπαϊκό και βορειοαμερικάνικο σύνορο φυλάει την κλίμακα της συσσώρευσης, υπερασπίζεται τη συσσώρευση της λεηλασίας για τον Βορρά.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης αποτελούν ακριβώς μια έκφραση αυτού του πολέμου για τη διατήρηση και βάθυνση της ταξικής πυραμίδας στον διεθνή καταμερισμό εργατικής αξίας. Τα κλιμακούμενα ταξικά σύνορα γίνονται πάλι φράχτες του πολιτικού συνόρου. Όχι μόνο ως προς τις άνισες αντιπροσωπεύσεις στο καπιταλιστικό κράτος. Άλλωστε η αντιπροσώπευση είναι ιστορικά τελειωμένη. Το ταξικό σύνορο αποτελεί προσδιορισμένο χώρο περιορισμένης ελευθερίας κίνησης άμεσα και έμμεσα λόγω σπάνης πόρων και χρόνου. Η παγκόσμια ταξική διαστρωμάτωση είναι ένα σύμπλεγμα περιφερειακών και κεντρικών φυλακών με διαβαθμισμένους εγκλεισμούς. Για παράδειγμα, το Καρά Τεπέ είναι ένα στρατόπεδο βασανισμού πάνω στο πολεμικό σύνορο εξόντωσης όποιων δραπετεύουν από τη φυλακή της ιμπεριαλιστικής περιφέρειας σε μια επικράτεια εξώτατη νοτιοανατολική ζώνη της ιστορικής μητροπολιτικής καπιταλιστικής ενδοχώρας -η Ελλάδα είναι αυτή-, όπου η νομιμότητα της ύπαρξης εξαρτάται από τη χρηματική αξία του προσώπου. Στη συνοριακή ζώνη της ευρωπαϊκής ένωσης που εμπίπτει στην καπιταλιστική ημiperifέρεια, η καθολική παρανομοποίηση των μεταναστών διασφαλίζει την οριακή επιβιωτική αξία της εργατικής δύναμης. Η αξία αποτυπώνεται στα σύνορα, το κεφάλαιο τα διατρέχει τα σύνορα. Ωστόσο η ίδια η μετανάστευση είναι μια κοινωνική ρήξη με την παγκόσμια νομή ανισοτήτων. Είναι ένας αγώνας ενάντια στην παγκόσμια νομή ανισοτήτων.

Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, με την πρώτη ένοπλη παρέμβασή της στα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και το πρώτο σύντομο κείμενό της, προέταξε την αλληλεγγύη με τους μετανάστες, θεμελίωσε τον διεθνισμό, όχι στον κρατισμό, αλλά στην αλληλεγγύη των ταξικών υποκειμένων, της ταξικής βάσης και ακριβώς με αυτόν τον τρόπο άνοιξε μια γραμμή ενότητας της ταξικής πάλης με την πολιτική πάλη. Όπως είχε πει ο σύντροφος, επί δεκαετίες πολιτικός κρατούμενος, Ζαν Μαρκ Ρουγιάν (Jean Marc Rouillan), «όσο μπαίνουμε στη φάση του προλεταριακού αγώνα όπου το προλεταριάτο αποτελεί την πλειονότητα της ανθρωπότητας, τόσο ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας έρχεται στο προσκήνιο» και συμπληρώνω εγώ, η πλανερή εποχή της ταύτισης του αντι-ιμπεριαλισμού με κρατιστικές δυνάμεις και ακόμα χειρότερα με καθεστώτα φασιστικά, έχει παρέλθει ως ιστορική συνθήκη μα πλέον και στη συνείδηση του κοινωνικού κινήματος παγκοσμίως. Έχοντας περάσει την περίοδο ενοποίησης και κλασματοποίησης του παγκόσμιου καπιταλισμού, πλέον η ταξική πάλη σε διεθνή κλίμακα εδράζεται στην εδαφική και συγχρόνως νομαδική θεμελίωση ενός παγκόσμιου πλέγματος ελευθερίας και ισότητας. Η απεριχαράκωτη αλληλεγγύη που συναρθρώνει και προάγει την ελευθερία και την ισότητα, ιστορικά έχει λάβει την πιο συγκεκριμένη πρακτική μορφή της στη συλλογική ευθύνη. Η πιο εξελιγμένη πολιτισμική πραγματάωσή της είναι ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός που αναπτύσσεται από το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας.

Η οικουμενική κοινωνική αλληλεγγύη ενάντια στα ταξικά σύνορα και την πολιτική ετερονομία διέρχεται από την αγκύρωση της ασύνορης οργανικής επαναστατικής πολιτειακής ενότητας σε κάθε σημείο προλεταριακής πάλης. Αντιεξουσιαστική αυτοδικία, πρωταρχική πράξη αυτοσυγκρότησης, εξισωτική συμπεριληπτική δράση, πρωταρχική πράξη συνοργάνωσης, αυτοδιεύθυνση, αυτονομία, αυτοθέσμιση και πρακτική αυτοτέλεια, όλα καταστατικά σε οικουμενική κλίμακα. Η συνολικότερη βαθμίδα, η σκοπιά στο παγκόσμιο, καθορίζει τις επιμέρους στην ταξική και πολιτική πάλη. Το ελληνικό έθνος, ως η ταυτότητα υποτέλειας που προσδιορίζει το ελληνικό κράτος, έχει μια συγκεκριμένη θέση στη διακρατική νομή εξουσιών και κερδών· είναι το πολεμικό σύνορο προστασίας και συντήρησης για την αέναη ανάπτυξη των κερδών του ιμπεριαλιστικού Βορρά. Οι άνθρωποι που ζούμε σε αυτόν εδώ τον τόπο, άμα στρέψουμε το βλέμμα μας μόνο προς τα πάνω για να δούμε πόσα λιγότερα μας αφήνουν εμάς μέσα σε αυτή την πυραμίδα, με ένα εθνικό κίνητρο, καταλήγουμε αναπόφευκτα περνώντας από τον ρεφορμισμό, στην υποτέλεια προς τα ιμπεριαλιστικά διευθυντήρια και τελικά στον εθνικισμό και στον ρατσισμό. Ο κοινωνικός άνθρωπος στρέφει το βλέμμα του προς τα κάτω και σε αυτόν εδώ τον τόπο, προς τους ταξικά πιο καταπιεζόμενους πέρα από τα σύνορα και οικοδομεί τον κόσμο της αλληλεγγύης με την άμεση εξίσωση με τους πιο κάτω και με την επίθεση με τους πιο κάτω προς τα πάνω.

Αφού αναφέρομαι στο έθνος, στο ελληνικό έθνος, εγώ δεν χαρίζω την ιστορία των ανθρώπων που κουβαλάνε την ελλαδική ταυτότητα, καταγωγικά την ελληνική ταυτότητα, δεν τη χαρίζω στο κράτος· εγώ αντιλαμβάνομαι ως δική μου ρίζα τον Λούη Τίκα: Έλληνας μετανάστης, ένας από τους πολλούς χιλιάδες που ταξίδεψαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο οποίος ήταν καφετζής ο άνθρωπος και τον κάλεσαν στα ορυχεία στο Λάντλοου του Κολοράντο, κατά τη διάρκεια απεργίας η οποία χτυπιόταν από τους μισθοφόρους μπράβους του Ροκφέλερ, του αφεντικού, για να οργανώσει τους απεργούς Έλληνες και άλλους μετανάστες. Ο Λούης Τίκας δολοφονήθηκε. Τέτοιοι είναι οι δικοί μας Έλληνες, τέτοιοι είναι οι δικοί μας ήρωες, οι άνθρωποι που διασχίζουν τα σύνορα, ενώνουν τον λαό πέρα από τα σύνορα και παίρνουν την πρωτοβουλία, σηκώνουν τα όπλα για να θεμελιώσουν τη λαϊκή ισχύ και να καταργήσουν τα ταξικά σύνορα. Σημειωτέον, στα ορυχεία του Κολοράντο,

πρωτοστατούσε στους αγώνες η IWW, η διεθνής των βιομηχανικών εργατών, μαζική αναρχική οργάνωση των αρχών του προηγούμενου αιώνα.

Από τους έσχατους τόπους οικοδομείται η κοινωνική δημοκρατία. Τα πρόσφατα ζωντανά παραδείγματα, το ζαπατιστικό κίνημα στην Τσιάπας του Μεξικό, το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας που έχει απλώσει μία συνομοσπονδιακή δημοκρατία στην Βόρεια Συρία, το κίνημα των Μαπούτσε στην Χιλή, μια κοινότητα που αντιστέκεται ένοπλα απέναντι στην καπιταλιστική αποικιοκρατία, η εξέγερση και το αντάρτικο της Μιανμάρ πρόσφατα, η εξέγερση στο Ιράν σήμερα, των γυναικών και όλων των καταπιεσμένων, η αντίσταση μέσα στην Ρωσία στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, όλα αυτά είναι ζωντανά παραδείγματα της οικοδόμησης της κοινωνικής δημοκρατίας στους έσχατους τόπους. Το αντάρτικο είναι η συνέχεια της εξέγερσης και η εδαφικοποίησή της. Εδαφικοποίηση αυτού του αγώνα, το όπλο όπου χτίζεται η κοινωνική δημοκρατία, είναι οι καταλήψεις, όπου έχω συμμετάσχει και οι οποίες χτυπιούνται απ' την ίδια πολιτική που αυτήν τη στιγμή έχει στοχοποιήσει εμάς εδώ. Η κοινωνική δημοκρατία οικοδομείται μέσα στον αγώνα, στην αντίσταση των Εξαρχείων απέναντι στην εκκαθάριση του κοινωνικού σώματος που ζει σε αυτή την γειτονιά, για να εξαφανιστεί η πολιτική της ιστορία και να εμπορευματοποιηθεί, και σε όλους τους αγώνες της ελλαδικής υπαίθρου απέναντι στη λεηλασία της. Σ' όλους αυτούς τους τόπους βλέπουμε ακριβώς τη σύνδεση μεταξύ της στρατοκρατικής κυριαρχίας του κράτους, των στρατιωτικών επιχειρήσεων και των περιφράξεων. Όπου επεμβαίνει το κράτος, όπου επεμβαίνει η στρατοκρατία του για να προάγει τα οικονομικά συμφέροντά της η κεφαλαιοκρατία, χτίζονται νέες περιφράξεις, νέοι αποκλεισμοί, φυσικοί αποκλεισμοί.

Λοιπόν, αφού μιλάμε για τη φυλακή, από το σημείο στο οποίο βρισκόμαστε αυτήν τη στιγμή, πρέπει να αναφέρουμε τον παγκόσμιο διακρατικό χαρακτήρα της αντεπανάστασης. Παρά τα σύνορα, παρά τις φυλακές, είμαστε ένα με όλους τους Τούρκους και τους Κούρδους αγωνιστές στις τουρκικές και στις ευρωπαϊκές φυλακές, όπως τις φυλακές του ελληνικού κράτους, είμαστε δίπλα με τον Ζωρζ Ιμπραήμ Αμπνταλά (George Ibrahim Abdallah), ο οποίος παραμένει αιχμάλωτος επειδή είναι αμετανόητος μετά από τρεισήμισι δεκαετίες, είμαστε δίπλα με τον Αλφρέντο Κόσπιτο (Alfredo Cospito) -θα αναφερθώ αργότερα πιο ειδικά στην περίπτωση του όταν θα συζητήσουμε για τους αντεπαναστατικούς νόμους, το 187Α κλπ. και την ιστορία τους. (Είμαστε δίπλα με) Τον σύντροφο Αλφρέντο Κόσπιτο στην Ιταλία ο οποίος πραγματοποιεί απεργία πείνας αυτήν τη στιγμή ενάντια στο καθεστώς απόλυτης απομόνωσής του, το λεγόμενο 41bis και σε αλληλεγγύη μαζί του, είμαι αλληλέγγυος με τους απεργούς πείνας που απεργούν σε αλληλεγγύη με τον Αλφρέντο Κόσπιτο, Χουάν Σορότσε (Juan Sorroche Fernandez), ο οποίος πρόσφατα και αυτός καταδικάστηκε σε 27 χρόνια φυλακή για συμμετοχή σε διαδηλώσεις, με τον Ιβάν Αλόκο (Ivan Alloco) στην Γαλλία και τη συντρόφισσα του Αλφρέντο, την Άννα Μπενιαμίνο (Anna Beniamino), και επίσης να εκφράσω την αλληλεγγύη μου με τους συντρόφους του τελευταίου πυρήνα των Ερυθρών Ταξιαρχών οι οποίοι βρίσκονται εδώ και 2 δεκαετίες σχεδόν, μέσα σε αυτό το καθεστώς της απόλυτης απομόνωσης, την Νάντια Ντεσντεμόνα Λιόσε (Nadia Desdemona Lioce), τον Ρομπέρτο Μοράντι (Roberto Morandi) και τον Μάρκο Μετζασάλμα (Marco Mezzasalma) και να μνημονεύσουμε την Ντιάνα Μπλεφάρι (Diana Blefari) η οποία δολοφονήθηκε μέσα σε αυτό το καθεστώς, εξωθήθηκε στην αυτοκτονία μέσα σε αυτό το καθεστώς. Να εκφράσω και την αλληλεγγύη μου στον σύντροφο Τόμπυ Σον (Toby Shone) στην Μεγάλη Βρετανία, που όπως λένε και οι αλληλέγγυοι σύντροφοι από την Βρετανία, οι πολιτικοί κρατούμενοι αυτήν τη στιγμή στη Μεγάλη Βρετανία είναι περισσότεροι από όσους μπορούμε να θυμόμαστε. Και είμαι δίπλα από αυτή τη θέση που βρίσκομαι εδώ με τον σύντροφο Δημήτρη Κουφοντίνα τον οποίον αποπειράθηκαν να δολοφονήσουν πριν ενάμιση χρόνο και παραμένει αιχμάλωτος ακριβώς επειδή είναι αμετανόητος. Με τον σύντροφο Νίκο Μαζιώτη και τη συντρόφισσα Πόλα Ρούπα, στους οποίους αρνούνται, στον Νίκο, την απελευθέρωσή του και στην Πόλα, για μεγάλο διάστημα τις άδειες που δικαιούνταν, επειδή είναι αμετανόητοι αγωνιστές και στον σύντροφο Γιάννη Μιχαηλίδη που έδωσε ένα μεγάλο αγώνα, πάλι, ενάντια στην παρατεταμένη αιχμαλωσία των αγωνιστών.

Το δικαστικό σώμα είναι το ιερατείο της φυλακής, το δικαστικό σώμα είναι το ιερατείο των ένοπλων περιφράξεων και της συγκάλυψης του θεσμικού φόνου. Ένας μηχανισμός ταξικής και πολιτικής αντεπανάστασης. Το έργο του είναι αυτό που είπα από την αρχή, ο διαχωρισμός, η διαχείριση και η επιβολή των έσχατων διαχωρισμών. Όπως έχει γράψει ο Αριστοτέλης -ο γνωστός Αριστοτέλης-, στα Πολιτικά, η τυραννία βάζει τρεις στόχους, έναν, την εκμηδένιση του φρονήματος των αρχούμενων, γιατί οι μικρόψυχοι δεν της αντιστέκονται, το να μην εμπιστεύονται ο ένας τον άλλον οι αρχούμενοι και να τους καταστήσει αδύναμους. Ακριβώς αυτό επιχειρεί να κάνει η φυλακή, γι' αυτό υπάρχει η φυλακή, αυτό ακριβώς επιτελεί το δικαστικό σώμα· τον αφοπλισμό μας, την κάμψη του φρονήματός μας, όλων των καταπιεζόμενων, και τον διαχωρισμό μας, να μην εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλον. Όπως είπαν οι φοιτητές του Ιράν πριν κάποιες μέρες, αν δεν γίνουμε ένα, θα μας σκοτώσουν έναν-έναν. Κρατούμαι αιχμάλωτος στην αρχετυπική δομή διαχωρισμού, τη φυλακή, επειδή οπλίστηκα ενάντια στην ανισότητα, τα αντικοινωνικά ήθη του κεφαλαιοκρατικού πολιτισμού και την υποτελία.

Συγκεκριμένα ως προς τη συνθήκη που με φέρνει εδώ, τον Οκτώβρη του '19 τραυματίστηκα στην απαλλοτρίωση χρημάτων από μια κρατικο-καπιταλιστική ληστρική εταιρεία, μπαίνοντας στο στόχαστρο ενός κυνηγιού με δεδηλωμένο σκοπό τη δολοφονία μου, θα το δούμε σε λίγο, ή την εξοντωτική αιχμαλωσία μου. Την ίδια στιγμή που λόγω τραυματισμού αδυνατούσα να κινηθώ, έπεσε στα χέρια του κράτους ένα σύνολο υλικών της αντίστασης και δύο άνθρωποι εξ αυτών που συνέβαλαν στην περίθαλψή μου. Τον Αύγουστο του '21 αιχμαλωτίστηκα μετά από απαλλοτρίωση σε τράπεζα.

Εδώ σε αυτήν την αίθουσα, ο λόγος μου έχει μια ιδιαίτερη εγκυρότητα. Η εγκυρότητα της αφήγησής μου θεμελιώνεται στην ευθύνη που είχα αναλάβει να κρατάω ένα όπλο σύμβολο, ήδη πριν τον τραυματισμό μου, στην ευθύνη που ανέλαβα δημόσια για το σύνολο των γεγονότων της νύχτας του τραυματισμού μου και στη συνέπειά μου έκτοτε μέχρι και σε τούτο το δικαστήριο. Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας -λίγα λόγια παραπάνω για την εγκυρότητα της αφήγησής μου-, έπαψε να υφίσταται ως πολιτικό σώμα, οργανωτική διεργασία και πρακτική δραστηριότητα σε μια περίοδο που η δράση της θα έπρεπε να συνεχιστεί και να ενταθεί σύμφωνα με το πολιτικό σκεπτικό της, τους πολύ συγκεκριμένους στόχους που είχε θέσει αναλυτικά στο τελευταίο κείμενό της και την εξέλιξη της κρατικο-καπιταλιστικής επίθεσης. Εγώ αποκλειστικά κράτησα την πρακτική πολιτική ευθύνη για την αναδιοργάνωση και τη συνέχιση του αντάρτικου αγώνα με βάση την στρατηγική και την εμπειρία της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Με αποκλειστικά δική μου ευθύνη κράτησα ένα σύνολο υλικών πρόσφορο για τη μαχητική αντίσταση του κοινωνικού κινήματος και μεταξύ αυτών, υλικά της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Η παραμονή μιας σημαίας στην πρώτη γραμμή παρότι η μονάδα της είχε πάψει πυρ, ήταν ο τρόπος να προστατευθεί η ιστορία της. Ήταν επιπλέον ο τρόπος να δηλωθεί η πραγματική δύναμη και αδυναμία αυτού του οχρού ώστε να ξέρει το κίνημα. Ήταν επίσης ο τρόπος να παραμείνουν τα προτάγματα της συγκεκριμένης οργάνωσης ενεργά ακόμα και μετά από ενδεχόμενη απώλεια κάθε δυνατότητας δράσης αυτού που ανέλαβε την ευθύνη της συνέχειας, εμένα. Από τη σκοπιά του οριζόντιου αγώνα, αυτοστιγμεί μόλις ένα υποκείμενο αντίστασης επισημαίνει μια αδυναμία έχει υποχρέωση να αναλαμβάνει πρωτοβουλία. Με τα λόγια της Οργάνωσης, «οι επαναστάτες δεν κοιτάνε την ιστορία να περνάει, την αλλάζουν». Παρεπόμενα, η διακινδύνευση της ποινικής σύνδεσής μου με την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας δεν ήταν ένα λάθος, ούτε οι συνέπειες του τραυματισμού μου τυχαίες. Όχι μόνο δεν θα γινόταν να αποφύγω εκ των υστέρων τις συνέπειες της ιστορικής πραγματικότητας, αλλά ήμουν αυτός που είχε ήδη αναλάβει πολύ πρακτικά να την αλλάξει ή τουλάχιστον να την φέρει στο φως, και αυτό κάνω εδώ. Επιτελούσα ένα πολιτικό καθήκον στη δυσκολότερη συνθήκη, μόνος μου. Δεν ήταν μια ευθύνη για το παρελθόν, αλλά μια ευθύνη για το παρόν και το μέλλον. Η αναφορά στην ιστορία δεν αφορά το παρελθόν, αλλά το παρόν και το μέλλον. Η ευθύνη που ανέλαβα αποτελεί μέρος του ένοπλου αγώνα για την ανακοπή της κρατικής καπιταλιστικής επιθετικότητας και τη συγκρότηση επαναστατικού κινήματος. Το δυσκολότερο και επικινδυνότερο καθήκον είναι η συνέχιση της πάλης. Η δημόσια δήλωση προσωπικής συμμετοχής στην ένοπλη επαναστατική πάλη σε τρέχοντα χρόνο έγινε σε μια ιδιαίτερη συνθήκη, όχι κατόπιν της αιχμαλωσίας, όπως έχει συμβεί σε κάθε άλλη περίπτωση στο σύγχρονο ελληνικό κίνημα, αλλά βρισκόμενος ελεύθερος και μάλιστα καταδιωκόμενος σε μια αντιαντάρτικη έρημο.

Όπως σημείωσα με τον πρώτο απολογισμό μου, τίποτα απ' ό,τι έχω πει δεν αποτελεί χειρισμό απέναντι στην καταστολή. Έχουμε καθήκον να προστατεύουμε τους ανθρώπους και τις δομές απέναντι στην καταστολή, αλλά όχι με πολιτικά ψέματα. Δεν είναι ζήτημα σχέσης μέσων και σκοπών, είναι ζήτημα αντιτιθέμενων σκοπών. Δεν γίνεται να είναι προϋπόθεση της υπεράσπισης του κοινωνικού και πολιτικού σκοπού το να τη βγάλουν καθαρή τα πρόσωπα. Όποιος το πιστεύει αυτό δεν πιστεύει στην επανάσταση, δεν πιστεύει στην εξελικτική δυναμική των κοινωνιών, δεν πιστεύει στη δυνατότητα των ανθρώπων να ζήσουν ελεύθεροι. Έτσι, κάνει απλά χομπισμό την ίδια στιγμή που διαιωνίζει το κυρίαρχο ψέμα του αστικού κόσμου, την ασφάλεια και ιδεατά την αθανασία του ατόμου. Ο πολιτικός σκοπός, όταν τον υπερασπιζόμαστε με έμπρακτη ειλικρίνεια και συνέπεια, υπηρετεί την κοινωνική ανάγκη και προστατεύονται οι άνθρωποι απέναντι στην καταστολή. Την υπηρετεί αυτούσιος.

Επίσης, ένα επιπλέον τεκμήριο της εγκυρότητας του λόγου μου είναι το ότι υπερασπίζομαι το αντάρτικο ως θεμελιακή έκφραση της κοινωνικής πάλης, όχι καιροσκοπικά αλλά σαν μια σταθερή κοινωνική αναγκαιότητα. Και ένα επιπλέον τεκμήριο είναι το πολιτικό βάρος των ανισόμετρων κινδύνων που αναλάμβαναν οι αγωνιστές της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας και εγώ με την απόφαση φύλαξης των πρακτικών δυνατοτήτων και συνέχισης της πολιτικής προσπάθειας. Αφότου ανέλαβα την προσπάθεια συνέχισης αυτού του αγώνα δεν έπραξα διαφορετικά, αφού δεσμεύτηκα σε αυτή την πολιτική και αυτήν επιβεβαιώνω και τώρα. Ο λόγος μου μέσα από τη φυλακή δίνει μια οριστική αξιοπιστία σε αυτά τα λόγια. **Η φυλακή είναι η μεθόριος στην οποία ο αγωνιστής ή κόβει οριστικά τους γόρδιους δεσμούς της ομηρίας στον αστικό πολιτισμό ή μετανοεί ενδόμυχα ή και έκδηλα και πνίγεται στην υποκρισία.** Επί της λεπτομέρειας, για να τα κρατήσουμε σαν δεδομένα και για αργότερα, αυτά τα χαρακτηριστικά των ανισόμετρων κινδύνων της δράσης της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, που είναι ένα επιπλέον τεκμήριο για την παρηρησία του αντάρτικου λόγου, είναι για παράδειγμα ο τρόπος της δράσης της. «Πραγματοποιήσαμε παρεμβάσεις μέσα στο κέντρο της ντόπιας αστικής τάξης, δύο φορές και δίπλα στα καθάρματα των ΜΑΤ». Το γεγονός ότι ξεκίνησε με συμβολικές επιθέσεις εναντίον κτιρίων αναλαμβάνοντας δηλαδή ανισόμετρους κινδύνους σε σχέση με το αντικειμενικό φυσικό αποτέλεσμα των δράσεων ακριβώς γιατί ο πολιτικός σκοπός έχει την κύρια σημασία. Και ως προς τις τελευταίες παρεμβάσεις της Οργάνωσης ότι «δύο φορές επιλέξαμε να χτυπήσουμε στο ίδιο σημείο, σε σημείο όπου μια σταθμευμένη μονάδα βρίσκεται στην μεγαλύτερη ετοιμότητα και προστατεύεται από βαριά εξοπλισμένα τζιπ και ασφαλίτες. Θα μπορούσαμε να χτυπήσουμε τους βασανιστές των ΜΑΤ από μεγαλύτερη απόσταση, θα μπορούσαμε να χτυπήσουμε με απόλυτη ασφάλεια σε στιγμή που κινούνται με την κλούβα ή να βρούμε τον πιο απομονωμένο σε μια τυχαία ευκαιρία. Πάντα υπάρχουν τέτοιες ευκαιρίες» κλπ. Εν ολίγοις, ο πολιτικός σκοπός και οι συνέπειες των πολιτικών σκοπών διατρέχουν τον λόγο μου και καθορίζουν τον λόγο μου και του δίνουν αυτή την εγκυρότητα.

Πώς έχουμε φτάσει εδώ που βρισκόμαστε τώρα -να πιάσω το προσωπικό νήμα-, πώς η προσωπική ιστορία γεννιέται μέσα από την κοινή ιστορία και επανέρχεται μέσα στην κοινή ιστορία. Από μικρό παιδί πήρα μια τεράστια κοινωνική και πολιτική παιδεία από τους γονείς μου, οι οποίοι ήταν ιδεολογικά και κομματικά στρατευμένοι κομμουνιστές. Ο πατέρας μου είναι ο άνθρωπος που κάποια στιγμή χωρίς να το γνωρίζει είχε κάτσει στη μέση και του προτεινάτε να γίνει ανταλλαγή ομήρων ανάμεσα σε κάποιον από εμάς τους διωκόμενους και σε κείνον. Του είπατε άμα θέλει να κάτσει εκεί θα πρέπει να ανταλλάξει με κάποιον από τους κατηγορούμενους. Ρητορικό είναι. Αλλά υπάρχει ένα νήμα στην ιστορία. Αναφέρομαι στο κοινωνικό περιβάλλον μου, στην παιδεία μου, στην παιδεία που πήρα από τους γονείς μου για την οποία είμαι ευγνώμων, όχι για να προτάξω κάποια προσωπική ιδιαιτερότητα, αλλά αντιθέτως για να σημειώσω πόσο σημαντική, πόσο καθοριστική είναι η επίδραση του κοινωνικού περιβάλλοντος στη διαμόρφωση της προσωπικότητας του ανθρώπου και να προτάξω την αναγκαιότητα της επαναστατικής πολιτικής οργάνωσης και των επαναστατικών κοινοτήτων ακριβώς για τη διαμόρφωση ενός νέου πολιτισμού.

Για οποιαδήποτε αναφορά θα κάνω στον εαυτό μου, δεν διεκδικώ καμία ιδιαιτερότητα, αρνούμαι τον ελιτισμό, κάθε είδους ελιτισμό που κρύβεται στη μεταφυσική της τυχαιοκρατίας. Τα πάντα είναι κοινωνικά και συλλογικά. Καθοριστικό στην πολιτική διαμόρφωσή μου ήταν το κοινωνικό κίνητρο, η καλλιέργεια της ευαισθησίας της αλληλεγγύης, όπως την πρωτοπήρα μέσα από την οικογένειά μου, από τους γονείς μου, και βέβαια και τα προσωπικά βιώματα από τις βίαιες εκφράσεις του αστικού πολιτισμού. Τα κίνητρά μου δεν ήταν ταξικά. Τουλάχιστον όσο ήμουν παιδί. Είναι μια ένδειξη του ότι οι άνθρωποι δεν είναι απλά έρμαιοι των συνθηκών και ο αγώνας τους για την επανακοινωνικοποίηση, να ξαναγίνουμε κοινωνία, δεν είναι προϊόν, αποτέλεσμα εξωγενών παραγόντων. Μέσα στην ίδια την κοινωνία, σε κάθε άνθρωπο, ενυπάρχει η κοινωνική προοπτική. Ενυπάρχει το μέλλον ενός κόσμου χωρίς εκμετάλλευση και χωρίς τη βία της εξουσίας. Όπως είχε πει ο σύντροφος, ένας από τους μάρτυρες υπεράσπισής μου, ακόμα και η αστική τάξη μπορεί να προδώσει την τάξη της και έχει κοινωνικό καθήκον να το κάνει. Αναφερόμενος ο ίδιος σύντροφος μάρτυρας στην κοινωνική αλληλεγγύη, έφερε ως παράδειγμα τους ένοπλους φύλακες που βρίσκονται εδώ δίπλα μας για το τι έργο επιτελεί ο ένας και τι έργο επιτελεί ο άλλος. Χρησιμοποίησε το πιο κραυγαλέο παράδειγμα, δηλαδή το σημείο στο οποίο είναι εμφανέστατη η ένοπλη τρομοκρατία του κράτους. Ωστόσο, και νομίζω θα συμφωνήσει και ο σύντροφος, ο δρόμος είναι ανοιχτός για όλους. Ο δρόμος της ενσυναίσθησης, του βιώματος της φρίκης από τις καταστροφές που προκαλεί ο καπιταλισμός, της θλίψης, της ντροπής, του υπαρξιακού τρόμου γι' αυτήν την κατάσταση της ανθρωπότητας και της μετάνοιας, είναι ανοιχτός, διασχίσιμος για όλους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο Βάσκος Ινάκι Τσάος (Inaki de Juana Chaos), πρώην δημοτικός αστυνομικός ο οποίος έγινε μέλος, στέλεχος της βάσκινης αυτονομιστικής οργάνωσης ETA και το 2007 έδωσε μια σκληρή απεργία πείνας. Μέχρι τότε βέβαια, μέχρι να υπάρχει αυτή η κοινωνική ενσυναίσθηση, η ντροπή, ο υπαρξιακός τρόμος και η μεταστροφή, μιλάνε τα όπλα της εξουσίας και τα όπλα που απαλλοτριώνει το κοινωνικό κίνημα από την εξουσία.

Εγώ μεγάλωσα στην αρχή της μεταπολίτευσης, γεννήθηκα στο τέλος της χούντας, και στην παιδεία που πήρα από τους γονείς μου, αλλά και στην παιδική καθημερινότητά μου, οι αντιθέσεις εκείνης της εποχής, της χούντας, όπως περάσανε και στην μεταπολίτευση, και αυτές είχαν βαρύτητα στη διαμόρφωσή μου και είχε βαρύτητα και η ιστορία της αριστεράς, που την διδάχτηκα μέσα από το σπίτι μου, οι νίκες της, οι ήττες της και οι θυσίες της. Από τους γονείς μου έμαθα στον διεθνισμό από παιδί, έμαθα ότι οι Τούρκοι είναι αδέρφια μας, έμαθα για τους Τούρκους που αγωνίζονταν τότε το '80, σήμερα, για τον αγώνα στην Τουρκία, για τον αγώνα στο Κουρδιστάν, για τις δικτατορίες σε όλον τον κόσμο, λίγο αργότερα παρακολούθησα τον πόλεμο, την ιμπεριαλιστική επίθεση στην Λιβύη, στα τέλη του '80, κι από παιδί έμαθα να στρέφω το βλέμμα μου στην ιστορία. Αυτός ο διεθνισμός που διδάχτηκα καταγωγικά, από την πολιτική καταγωγή μου μέσα από την οικογένειά μου, ερχόταν σε ρήξη με τον διοχετευόμενο ιδιοτελή εθνικισμό από το σχολείο και από τα μίντια, τα προπαγανδιστικά μέσα του κράτους και της ελληνικής αστικής τάξης. Και έτσι παρακολούθησα μέχρι και την ενηλικίωσή μου, την επαναστατική επικαιρότητα. Από παιδί κατανόησα, πριν την εφηβεία μου, τη θεμελιώδη αναγκαιότητα της ένοπλης οργάνωσης για τη λαϊκή αντίσταση, για τη θεμελίωση λαϊκής ισχύος. Κατανόησα την αναγκαιότητα της διάσχισης του πολιτικο-στρατιωτικού συνόρου. Κατανόησα ότι η βία βρίσκεται στη ρίζα των σχέσεων εξουσίας, στην πάλη ελευθερίας και ανελευθερίας, ισότητας και ανισότητας. Εμπνεύστηκα και υπερασπιζόμουν την Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη όταν ήμουν ακόμα παιδί και έφηβος, αναγνώριζα το δίκαιο της πρακτικής της και την έκφραση της λαϊκής ισχύος στην πρακτική της και αναγνώριζα επίσης στην πρακτική και στον λόγο αυτής της οργάνωσης όπως και των άλλων τότε σύγχρονων οργανώσεων επαναστατικής δράσης, το πρόταγμα της εργατικής και κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης. Σιγά σιγά, νομίζω 14 χρονών, αναστοχάστηκα πάνω στην ιστορία και την πραγματικότητα της αριστεράς, έθεσα υπό κρίση τον κρατισμό της και στράφηκα στον αναρχισμό. Στράφηκα στον αναρχισμό μέσα από ένα σφαιρικό στοχασμό, μια σφαιρική ματιά επί της πολιτισμικής εξέλιξης και της ιστορίας.

Πλησιάζοντας τη φάση του επιβιωτικού απογαλακτισμού μου, αναγνώρισα πρώτα ως αναπόδραστη συνέπεια στην επαναστατική πάλη τον κοινό βίο μέσα στις προλεταριακές συνθήκες. Έχω δουλέψει σε εργοστάσιο, έχω δουλέψει κούριερ. Ακολούθως κατανόησα ότι μέσα στον καπιταλισμό, η βασικότερη ρήξη είναι η πρακτική άρνηση της ταξικής οικονομίας. Κοινωνικοποίηση της ανθρώπινης δημιουργικότητας ενάντια στο κεφάλαιο. Απόσπαση της υπεραξίας του κεφαλαίου για την απεριχαρακωτή κοινότητα. Αρκετά νέος αφοσιώθηκα στην εξέγερση, που αποτελεί την πηγή της λαϊκής ισχύος και της κοινωνικής καινοτομίας. Στάθηκα μέχρι τέλος σε όλα τα κατειλημμένα Πολυτεχνεία, αιχμαλωτίστηκα τον Οκτώβρη του '91, κατά την αστυνομική

επιχείρηση στο Πολυτεχνείο μετά τον εμπρησμό της πρυτανείας του Πολυτεχνείου από δακρυγόνο, και το 1995 στο μαζικό εξεγερσιακό κίνημα της 17ης Νοέμβρη του 1995, όπως επίσης και στην κατάληψη της ΑΣΟΕΕ το '93 σε αλληλεγγύη με κρατούμενους. Επίσης αιχμαλωτίστηκα και το 2007 στην Πάρνηθα, στον αγώνα μετά τις πυρκαγιές της Πάρνηθας, ενάντια στο καζίνο της Πάρνηθας. Σταδιακά αφοσιώθηκα στην εξέλιξη της μαχητικής ικανότητας των αναρχικών. Από την πρώτη παιδική σπίθα μέχρι και σήμερα έδωσα βάση στην καλλιέργεια της ενσυναίσθησης και του αναστοχασμού μέσα από τη σπουδή κάθε είδους ανθρωπιστικής θεωρίας και των επιστημών. Δεν είναι καύχημα, η πολιτισμική αλλαγή είναι ανάγκη και χαρά όπως καθετί στον αγώνα. Προσπάθησα να ενσαρκώσω την αλληλεγγύη με μια συγκεκριμένη έννοια. Να προστρέξεις δεσμευτικά στο σημείο που βάλλεται. Να ξανασηκώσεις τα όπλα εκεί που οι προηγούμενοι έχασαν έδαφος. Τέτοια ήταν διαρκώς τα σήμαντά μου. Το 2011 αιχμαλωτίστηκα πάλι και προφυλακίστηκα για έναν σχεδόν χρόνο για οπλοφορία, άλλη μια υπόθεση όπου το 187Α ενεργοποιήθηκε με πολιτικό κίνητρο. Για να προφυλακιστώ, αναβαθμίστηκε η οπλοφορία σε διακεκριμένη για το 187Α, στο βούλευμα είχε καταπέσει το 187Α και τελικά στο δικαστήριο κατέπεσε και η διακεκριμένη οπλοκατοχή.

Σε εκείνο το πέρασμά μου από τη φυλακή, βίωσα, κατανόησα, ότι η φυλακή είναι ο αστικός τάφος για ζωντανούς και κατανόησα πως τα σύνορα απαγορεύουν το βίωμα, απαγορεύουν την ενσυναίσθηση, υπάρχουν για να αποκλείουν την ενσυναίσθηση. Το βίωμα της φυλακής είναι απεριγράπτο. Όποιος δεν έχει περάσει από εκεί δεν μπορεί να το συναισθανθεί. Βρέθηκα τότε στη φυλακή σε μία περίοδο που ήταν αιχμάλωτοι πολλοί, δεκάδες πολιτικοί κρατούμενοι, συναντήθηκα με πολλούς, αρκετοί είχαν γεννηθεί πολιτικά μέσα από την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 με τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και μέσα σε αυτήν τη συνάντηση ανακάλυψα τον κοινοτικό βίο και συνειδητοποίησα και αποφάσισα ότι δεν έχει νόημα να ζεις διαφορετικά. Δεν έχει νόημα να ζω έξω από τον κοινοτικό βίο.

Λίγο μετά την επιστροφή μου από αυτό το σύνορο, συνέβη το τελευταίο μεγάλο γεγονός, η τελευταία μαζική κάθοδος στον δρόμο του αντιμνημονιακού κινήματος, την 12η Φλεβάρη του 2012 όπου βεβαίως συμμετείχα. Όπως το επισήμανε και η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, εκείνη η συγκέντρωση, μισό εκατομμύριο άνθρωποι, ήταν η πιο μεγάλη στη μεταπολίτευση, που ενέπνεε δέος και μόνο με την παρουσία της αυτή η μάζα στον δρόμο. Η μάζα στη δικιά μας γλώσσα είναι κάτι ζωντανό, ό,τι πιο ζωντανό υπάρχει, ό,τι πλουσιότερο υπάρχει μέσα στην ιστορία, στην κοινωνική ιστορία, δεν είναι ένας όρος φυσικός, μια παθητική μονάδα. Το κοινωνικό κίνημα, τη 12η Φλεβάρη του '12 δοκίμασε τα όριά του, βρήκε τα όριά του μπροστά στην απροσμέτρητη βία και τρομοκρατία του καθεστώτος. Τα δακρυγόνα που χρησιμοποιήθηκαν τότε και χρησιμοποιούνται βέβαια καθημερινά ήταν ακριβώς το μέσο με το οποίο το κράτος κατάφερε να διαλύσει αυτό το τεράστιο σώμα, δηλαδή μια κοινωνική μάζα, το κατεξοχήν κοινωνικό σώμα, να το ξανακάνει ένα πλήθος εξατομικευμένων ανθρώπων μέσα από τον παρατεταμένο μαζικό βομβαρδισμό με χημικά αέρια τα οποία παρεμπιπτόντως, το έχουμε πει και θα το ξαναπούμε, είναι απαγορευμένα στους διακρατικούς πολέμους. Παρεμπιπτόντως, ανάμεσα στα όπλα που βρέθηκαν τον Οκτώβρη του '19, στα όπλα που φύλαγα εγώ, ήταν και δυο τρεις χειροβομβίδες δακρυγόνου, οι οποίες, δεν έχει ειπωθεί μέχρι τώρα στη διαδικασία ούτε νομίζω το έχω γράψει δημόσια, προέρχονται από την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08. Είναι οι χειροβομβίδες που είτε απασφαλίστηκαν από τους ένστολους δολοφόνους αλλά δεν ενεργοποιήθηκαν, τις πέταξαν αλλά δεν έσκασαν, και είναι και κάποιες, αυτές οι οποίες δεν ήταν απασφαλισμένες, είχαν πάνω την περόνη, τις οποίες τις απαλλοτρίωσαν από τους ματατζήδες μικρά παιδάκια τα οποία συμμετείχαν στην εξέγερση και για την ακρίβεια, παιδιά Ρομά, τα οποία συμμετείχαν στην εξέγερση και έκλεβαν από τους μισθοφόρους τα δακρυγόνα από τη ζώνη τους και μας τα φέρνανε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Αυτά λοιπόν, τα εργαλεία, εργαλεία του κράτους, πέρασαν στα χέρια του κοινωνικού κινήματος και τα φύλαγα ακριβώς για τις ανάγκες της αντίστασης του κοινωνικού κινήματος. Σε σχέση με τα δακρυγόνα, παρεμπιπτόντως υπάρχει και ένα έγγραφο, νομίζω το έχουμε εισάγει στη δικογραφία, ένα κρατικό έγγραφο το οποίο αναφερόμενο στο σπρέι δακρυγόνου -ένα εργαλείο το οποίο χρησιμοποιούν συνήθως ως επί το πλείστον οι γυναίκες στην αυτοάμυνά τους απέναντι στον βιασμό- που βρέθηκε στο σπίτι μου, ένα κρατικό έγγραφο το οποίο αναφέρει την επικινδυνότητα αυτής της ουσίας, που είναι η ίδια ουσία ή παραπλήσια με την ουσία των δακρυγόνων τα οποία είχαν απαλλοτριωθεί και είχαν περάσει στα χέρια του κοινωνικού κινήματος. Αναφορικά, λοιπόν, στα δακρυγόνα και στη συνάφεια της απάντησης από μεριάς του κοινωνικού κινήματος και ειδικά με τον τρόπο που το έκανε η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας με πυροβόλα όπλα, απέναντι στον χημικό βομβαρδισμό, απαντώντας στον χημικό βομβαρδισμό, στα βασανιστήρια, στους ξυλοδαρμούς, βέβαια και στους πυροβολισμούς. Επί έναν αιώνα από τον πρώτο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, όπου τέθηκαν σε δράση τα χημικά αέρια, τα δακρυγόνα, συνδράμοντας σε όλες τις πολιτικές καταπίεσης και εκμετάλλευσης, έχουν συμβάλει στην απαξίωση της αστικής δημοκρατίας όσο δεν το κατάφεραν τόνοι χαρτοπόλεμου. Τα συστήματα πεθαίνουν λόγω των αναπόδραστων αντιφάσεων τους και η πιο ριζική εσωτερική αντίφαση του καπιταλιστικού κράτους είναι η ταυτόχρονη άρνηση και ενσωμάτωση της κοινωνίας ως πολιτικό υποκείμενο, δημιουργό ιστορίας. Όταν για παράδειγμα η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας πυροβολούσε μονάδες των ΜΑΤ γράφοντας ότι βάζει όλες τις δυνάμεις της και καλεί στη «συγκρότηση της πλατιάς ένοπλης κοινωνικής αντίστασης, για να τσακίσουμε την τρομοκρατία και την κυριαρχία των εκμεταλλευτών, μια χειροβομβίδα για κάθε δακρυγόνο, δυο σφαίρες για κάθε μπάτσο ή φασίστα που σηκώνει χέρι», έκανε κάτι παραπάνω από το να πάρει μια θέση μάχης μέσα στην ταξική σύγκρουση: έθετε το ζήτημα της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης στην αντικειμενική ρίζα του, εκεί που οι αντιφάσεις γίνονται διαλυτικές. Οπότε έχοντας την εμπειρία του Φλεβάρη του '12, η αναγκαιότητα της ένοπλης οργάνωσης

του κινήματος ήρθε όχι σαν μια θεωρητική ανακάλυψη, αλλά μέσα από ένα ιστορικό όριο. Μέσα από την ιστορική αναγκαιότητα. Το επόμενο διάστημα έγιναν διάφορες οργανωτικές προσπάθειες του αναρχικού χώρου. Συμμετείχα σε κάποιες από αυτές και σε πολλά οργανωτικά εγχειρήματα του ευρύτερου κοινωνικού κινήματος. Μέσα από τη διεργασία πάλης και οργάνωσης του ταξικού και κοινωνικού κινήματος γεννήθηκε και η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας.

Κι έρχομαι τώρα στην Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας (δεν θα ξαναδιαβάσω τα κείμενα, έχουν διαβαστεί, ελάχιστες παραπομπές έχω κάνει - θα κάνω), την οποία υπερασπίζομαι, την ιστορία της, το πρόταγμα της, και συγκεκριμένα την πολιτική της, την στρατηγική της. Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας ήταν μια αναρχική αντάρτικη οργάνωση που δημιουργήθηκε το 2014 και διαλύθηκε το 2017. Η πρώτη δράση της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας ήταν άμεση προειδοποιητική απάντηση στον υπό ψήφιση νόμο για τις φυλακές τύπου Γ. Η στόχοι που έθεσε ενιαία η οργάνωση απέναντι στον εχθρό και για το κίνημα εξέφραζαν τη μετωπική αντίληψη ενάντια στην αντιπρολεταριακή και πολιτική καταστολή. Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας ξεκίνησε με ελάχιστες δυνάμεις. Η ταξική και πολιτική ανάγκη όρισε το καθήκον και όχι κάποια εξασφάλιση, ένα παράπλευρο πείραμα. Στη δίχρονη ανάπαυλα μεταξύ της πρώτης παρέμβασης στο ΠΑΣΟΚ και των δύο παρεμβάσεων στις πρεσβείες, η Οργάνωση εργάστηκε για την αυτοσυγκρότησή της, με τα μέλη της να συμμετέχουν σε διάφορα πεδία της επαναστατικής πάλης και της κινηματικής ζύμωσης, παρότι μπορεί να μην εκφραζόταν δημόσια. Αν η Οργάνωση περιοριζόταν στο δικό της χαράκωμα θα χανόταν η σύνδεση αντάρτικου και κινήματος και έτσι θα αποτύγχανε να αναπτύξει οποιαδήποτε δυνατότητα. Έχοντας συγκροτήσει μια συνολική θεώρηση της τρέχουσας ταξικής κοινωνικής σύγκρουσης, η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας προσδιόρισε και πρόταξε τους πολιτικούς σκοπούς της και τη στρατηγική της. Η ιστορική ταξική σκοπιά της αναγνώρισε την αναγκαιότητα θεμελίωσης της επαναστατικής οργάνωσης, της επαναστατικής στρατηγικής και των επαναστατικών προγραμματικών προτάσεων σε διεθνιστικές βάσεις. Αυτή η στρατηγική γραμμή έγινε πράξη με τις επιθέσεις στις πρεσβείες του Μεξικό και της Γαλλίας. Αλλά και με την άμεση σύνδεση των επιθέσεων ενάντια στο πολιτικό καθεστώς και τη στρατοκρατία του με τον ταξικό πόλεμο ενάντια στους μετανάστες, ήδη από την πρώτη ένοπλη παρέμβασή της. Σε τούτο το απόσπασμα του πρώτου αναλυτικού κειμένου συμπυκνώνεται ο πολιτικός σκοπός και η στρατηγική της οργάνωσης. «Η ΟΕΑ είναι αποτέλεσμα των σημερινών απαιτήσεων στην ταξική σύγκρουση. Η οργάνωσή μας αγωνίζεται για να συγκροτηθεί ένα μαζικό διεθνιστικό επαναστατικό κίνημα δυναμώνοντας την μαχητική αντίσταση σε όλο το φάσμα του ταξικού ανταγωνισμού. Η οργάνωσή μας είναι μια αυτόνομη πρωτοβουλία που στοχεύει στην ενότητα των αντικρατικών επαναστατικών δυνάμεων. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με το κατέβασμα την ένοπλης πάλης μέσα στα κοινωνικά κινήματα. **Η ΟΕΑ βάζει όλες τις δυνάμεις της και καλεί στη συγκρότηση της πλατιάς ένοπλης κοινωνικής αντίστασης. Για να τσακίσουμε την τρομοκρατία και την κυριαρχία των εκμεταλλευτών.**»

Η πρώτη παρέμβαση της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας ήταν μια σαφής δήλωση πολέμου ενάντια στην αντιπρολεταριακή και πολιτική καταστολή, όπως αυτή στην οποία βρισκόμαστε εμείς εδώ τώρα και **δήλωση ισότιμης αλληλεγγύης με τους αιχμάλωτους αντάρτες**. Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας ξεκίνησε στοχεύοντας στις φυλακές και ξεκίνησε με την ενότητα της ταξικής και πολιτικής πάλης όπως επισημάνθηκε, βάζοντας στο ίδιο κάδρο τις φυλακές τύπου Γ και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών. Ξεκίνησε αμέσως διεθνιστικά και από το πρώτο κείμενο έβαλε τα βασικά στοιχεία ενός πολιτικού προγράμματος. «Η απελευθέρωση από την κυριαρχία των διεθνών καπιταλιστικών μηχανισμών θα είναι το αποτέλεσμα της κοινωνικής επανάστασης. Οι μετανάστες και οι ντόπιοι εργαζόμενοι και άνεργοι να πάρουμε την παραγωγική βάση στα χέρια μας. Να αυτονομήσουμε την κοινωνική ζωή ενάντια στις καπιταλιστικές σχέσεις και το κράτος. Γι' αυτή την πραγματική κοινωνική ανατροπή είναι απαραίτητη η αγωνιστική πρωτοβουλία, η αλληλεγγύη και η αυτοοργάνωση των εργαζόμενων στους χώρους δουλειάς και όλων των ταξικά καταπιεσμένων στις γειτονιές και στην ύπαιθρο. Με αγώνες και εξεγέρσεις σπάει ο φαύλος κύκλος της εξαθλίωσης.»

Μετά τις ένοπλες παρεμβάσεις στις δύο πρεσβείες, δημοσιεύτηκε το πρώτο, μπορούμε να το πούμε, στρατηγικό κείμενο της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας που πλέον επιβεβαίωσε αναλυτικά τα διεθνιστικά θεμέλια του αγώνα της, αμέσως με μια ιστορική σκοπιά και με μια εστίαση στην ιστορική κρίση του καπιταλισμού αναδεικνύοντας τις όψεις του ιμπεριαλισμού σήμερα σε σύνδεση με την ιστορική κρίση του καπιταλισμού και την ανάπτυξη της κρατικής τρομοκρατίας σε σύνδεση με την ιστορική κρίση του καπιταλισμού. Μπήκαν οι προγραμματικοί άξονες πάλης και όχι μόνο της Οργάνωσης, προγραμματικοί άξονες για την επαναστατική πάλη ευρύτερα, και για την κοινωνική και πολιτική ανασυγκρότηση. Επιγραμματικά, τρεις τίτλοι: η αναγκαιότητα της άμεσης ανατροπής του πολιτικο-στρατιωτικού και οικονομικού καθεστώτος, η αλλαγή των ταξικών συσχετισμών απαλλοτριώνοντας άμεσα πλούτο από το κεφάλαιο και επιβάλλοντας κοινωνικούς όρους στο κράτος και το κεφάλαιο και τρίτον η άμεση κοινωνική αυτοδιεύθυνση μέσα από τη συγκρότηση και ανάπτυξη του κοινωνικού κινήματος σε οριζόντια βάση.

Σημαντικό να αναφερθεί ότι μέσα στο προγραμματικό και στρατηγικό κείμενο της οργάνωσης έγινε αναφορά στη μνήμη, στον σύντροφο Χριστόφορο Μαρίνο, που δολοφονήθηκε, εκτελέστηκε από το κράτος το 1996 και στον σύντροφο Ζωρζ Ιμπραήμ Αμπνταλά και επίσης έγινε αναφορά, δόθηκε σημασία στην πρόσφατη τότε απεργία πείνας των πολιτικών κρατούμενων εδώ στις ελληνικές φυλακές, που χτυπήθηκε από την τότε αριστερή κυβέρνηση.

Μέσα σ' αυτό το κείμενο στοχοποιήθηκε μεταξύ άλλων μεθόδων καταστολής-τρομοκρατίας πάνω στο κοινωνικό κίνημα, και η πρακτική των τρομοκρατικών απαγωγών στις οποίες έχουμε αναφερθεί και επανήλθε

στο δεύτερο κείμενο για να σημειώσει το πώς αυτή η αναφορά σε συνδυασμό με την πρακτική της Οργάνωσης επέβαλε έναν κοινωνικό όρο και μάλιστα, συνταγματικά νομότυπο απέναντι στην παράνομη πρακτική του κράτους. Και τέλος, στο συγκεκριμένο κείμενο καταλήγει εξηγώντας την τακτική της Οργάνωσης και το πώς ακριβώς η τακτική επιλέγεται έτσι ώστε να υπηρετεί τον πολιτικό σκοπό, ως προς τα μέσα της, ως προς τις συνθήκες και τα λοιπά.

Το επόμενο και τελευταίο κείμενο, πάλι πολιτικό στρατηγικό κείμενο της Οργάνωσης το οποίο έρχεται μετά από τις δύο επιθέσεις στα ΜΑΤ, ήδη με τον τίτλο του ξεκαθαρίζει ότι τάσσεται απέναντι σε ένα σύστημα που βρίσκεται σε εσωτερική σήψη και προτάσσει ήδη με τον τίτλο του [το κείμενο αυτό] ότι πρέπει να αντισταθούμε σε ένα σύστημα που προσπαθεί να μας παρασύρει στον δικό του τάφο. Αναλυτικά αυτό το κείμενο έχοντας επιτεθεί πλέον ανοιχτά στην κρατική τρομοκρατία, εξηγεί το νήμα που συνδέει τη χούντα με τον σύγχρονο κοινοβουλευτισμό και τη συνέχεια της κρατικής τρομοκρατίας, αναλύει πάλι την ιμπεριαλιστική επικυριαρχία και ειδικά πάνω στην ελληνική επικράτεια και την υποτέλεια της ελληνικής αστικής τάξης και του ελληνικού κράτους στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και επίσης αναφέρεται και στα εγκλήματα της κυβερνητικής αριστεράς: σημειώνοντας όλες τις αθετήσεις ως επί το πλείστον των σοσιαλδημοκρατών (ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ) και ειδικά εκείνες τις αθετήσεις κοινωνικών υποσχέσεων και ειδικά εκείνες που αφορούν την κρατική τρομοκρατία, την κατάργηση των δακρυγόνων, την κατάργηση του 187Α, την κατάργηση του εξαχίλιарου προστίμου στους αρνητές στράτευσης κλπ. Και επίσης σημειώνει αυτό που είπα προηγουμένως για την 12η Φλεβάρη του '12 αντιτείνοντας το πρόταγμα να ξαναγίνουμε κοινωνία. Σε αυτό το κείμενο τίθενται αναλυτικότερα οι προγραμματικοί άξονες της Οργάνωσης και η σύνδεση του συνομοσπονδισμού, του φεντεραλιστικού ελευθεριακού κοινοτισμού, του οικουμενικού αντιεξουσιαστικού σοσιαλισμού, με την επαναστατική βία. Εξηγείται αναλυτικά το πώς οι ταξικά καταπιεσμένοι είναι πολιτικά αποκλεισμένοι. Το πώς μέσα από την κοινωνική αυτοδιεύθυνσή τους ανακτούν την πολιτική ισχύ τους, την αναγκαιότητα να προβληθεί η λαϊκή ισχύς απέναντι στην ισχύ του κεφαλαίου και του κράτους, ώστε να υπάρξει ο αναγκαίος κοινωνικός μετασχηματισμός. Να ξαναγίνουμε κοινωνία. Θέλω να αναφέρω μόνο μια κουβέντα, «η ανατροπή του πολιτικο-στρατιωτικού καθεστώτος, σαν κομβική στιγμή της καταστροφής των δομών εξουσίας, θα επιτευχθεί από ένα κίνημα που κάνει επαναστατικές αλλαγές στους τρόπους που οργανώνει και εκφράζει τον κοινωνικό πόλεμο και τη ζωή. Όταν οι κοινωνικές κατακτήσεις είναι πλούσιες και το κίνημα δυνατό, αυτό αντανάκλα το επαναστατικό έργο που έχει γίνει. Όταν μας σαρώνει η φτώχεια και το κράτος φαίνεται ακλόνητο, αυτό αντανάκλα το έλλειμμα επαναστατικής πρωτοβουλίας, ενότητας και οργάνωσης, έλλειμμα κοινωνικού ήθους. Για να έχει ισχύ το κοινωνικό κίνημα και να δυναμώνει το επαναστατικό ρεύμα, πρέπει να συμφωνήσουμε σε αυτήν την απλή και διάφανη θέση που έχει βγει μέσα από τη σθεναρή πάλη και το βαρύ κόστος της. Το κράτος διαλύει την κοινωνική αλληλεγγύη. Η επαναστατική αλληλεγγύη είναι ο πυρήνας του αγώνα. Η κοινωνική επανάσταση είναι ο θρίαμβος της αλληλεγγύης». Αυτή η κουβέντα, ότι η κοινωνική επανάσταση είναι ο θρίαμβος της αλληλεγγύης, έχει ειπωθεί από την συντρόφισσα Πόλα Ρούπα, η οποία μας εμπνέει. Όλοι οι σύντροφοι που έχουν κρατήσει ψηλά τη σημαία του αγώνα με όποιο κόστος, εμπνέουν και καταδηλώνουν τη διαρκή νίκη του κινήματος και τη συνέχεια της πάλης, την ακατάπαυστη συνέχεια της πάλης.

Το τελευταίο κείμενο της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας αναλύει το ποια στρατηγική χρειάζεται για την οικοδόμηση ενός επαναστατικού κινήματος και εξηγεί την ανάγκη της αντάρτικης διάσχισης ούτως ώστε να καταφέρουμε να περάσουμε στην ανοιχτή επαναστατική πάλη. Είναι η διαλεκτική του γίνεσθαι και της ολότητας. Πρέπει να πράξουμε για να καταφέρουμε να συναντηθούμε. Και να συναντηθούμε έξω από τα σύνορα, έξω από τους ταξικούς διαχωρισμούς, έξω από την πολιτική απομόνωση. Όπως είπε η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, «δύο είναι οι τρόποι σε σειρά, κατά συνέπεια, για τη συγκρότηση της πλατιάς ένοπλης κοινωνικής αντίστασης. Η άμεση απάντηση στην τρομοκρατία κράτους και αφεντικών με όποιες δυνάμεις έχουν οργανωθεί και το κατέβασμα της ένοπλης πάλης μέσα στα κοινωνικά μέτωπα». Όλες οι ένοπλες παρεμβάσεις της Οργάνωσης ήταν άμεσες απαντήσεις στην κρατική τρομοκρατία. Και αυτό αφορά βέβαια και το ζήτημα σε σχέση με το 187Α περί κινδύνου και βλάβης. Τα πεδία διαπάλης τα οποία προσδιόρισε στο τέλος του δεύτερου κειμένου της η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, παραμένουν επίκαιρα, έχουν διευρυνθεί, έχει ενταθεί η σύγκρουση σε αυτά τα πεδία, και η αναγκαιότητα της επαναστατικής προλεταριακής και πολιτικής οργάνωσης παραμένει και είναι ακόμα κρισιμότερη.

Περίπου δύο μήνες μετά την τελευταία παρέμβαση της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, η Οργάνωση αποσυντέθηκε λόγω αδυναμιών του κοινωνικού κινήματος. Αυτή η απόδοση μιας τόσο γενικής ευθύνης ως προς την αυτοδιάλυση-αποσύνθεση της Οργάνωσης απορρέει από το δεδομένο ότι μέχρι στιγμής δεν έχει εκδηλωθεί νεότερη πρωτοβουλία επαναστατικής οργάνωσης στην ελληνική επικράτεια, ώστε να μπορούσε ο απολογιστικός διάλογος να γίνει πιο συγκεκριμένος. Δεν χαίρομαι για την απουσία βάσιμης κριτικής -είναι απλά η πραγματική συνθήκη. Στη σύντομη παρουσία της η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας δεν άγγιξε την αναγκαία βαθμίδα της καθημερινής ένοπλης αναμέτρησης που προσδιορίζει το αντάρτικο κατά την ανάπτυξή του. Αλλά προσπάθησε να διαμορφώσει ένα ηθικό, ιδεολογικό, οργανωτικό και τεχνικό υπόβαθρο γι' αυτό τον σκοπό. Σίγουρα δεν ήταν μια ομαδοποίηση που θα αρκούσαν σε μια περιοδική δημόσια παρουσία μόνο και μόνο για να αφήσει το πολιτικό στίγμα της. Η αύξηση της συχνότητας και της έντασης των παρεμβάσεων σύμφωνα με τη στρατηγική της ανάπτυξης της ένοπλης αντίστασης αποτελεί μια κινηματική διεργασία και έρχεται μέσα από την εξέλιξη του ίδιου του μαχόμενου υποκειμένου. Εφόσον είναι ένας μακροχρόνιος αγώνας κλασματοποίησης και επιτάχυνσης της επιθετικής δράσης και όχι μια σειρά μεγάλων χτυπημάτων, η αναβάθμιση της

επιχειρησιακής πρακτικής δεν αφορά πρωτίστως στην τεχνική ικανότητα που δεν έλειπε από την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, αλλά στη συλλογική αυτοσυγκρότηση των ανταρτών μέσα στο κοινωνικό κίνημα. Τέτοια ήταν η απαραίτητη στρατηγική διεργασία που καθόρισε τους ρυθμούς δράσης της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας και το εξελισσόμενο όριο, τη γραμμή πυρός των παρεμβάσεών της αλλά και το τέλος της.

Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας δεν είναι στον δρόμο, δημιούργησε ένα εμβρυακό έργο που εκδηλώθηκε σε σύντομο διάστημα, 2014 και 2016-2017 αλλά ανεξαρτήτως της κρατικής καταστολής δεν κατάφερε να αναπτύξει τις ευθύνες που είχε αναλάβει. Η απουσία της Οργάνωσης ήταν πρωτίστως μια πληγή στη γραμμή άμυνας και αντεπίθεσης του κοινωνικού κινήματος. Όπως είπαμε και όπως είπε η ίδια η Οργάνωση, οι ένοπλες οργανώσεις έχουν την ευθύνη να οπλίσουν την απόγνωση και τις ελπίδες. Εκ των πραγμάτων, όποιοι υπερασπιζόμαστε την αναγκαιότητα του αντάρτικου είμαστε υποχρεωμένοι να αναγνωρίσουμε ότι η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας υπήρξε μια ανεπαρκώς συμπαγής πολιτική διεργασία. Απαντώντας στις κακεντρεχείς αντιρρήσεις, αλλά και στις αμφιταλαντεύσεις πάνω στην επαναστατική γραμμή, η αυτοκριτική διαπίστωση δεν καθιστά ανώφελη την κατατεθειμένη παρουσία του αντάρτικου σώματος. Οι ίδιοι οι αντάρτες μιλάνε πρώτοι για τις πραγματικές αδυναμίες τους, ώστε να παραμείνουν στην πρώτη γραμμή της ριζοσπαστικής εξέλιξης. Κατόπιν, λοιπόν, της αποσύνθεσης της Οργάνωσης, εγώ προσωπικά και μόνος μου ανέλαβα να συνεχίσω τον αγώνα της, να ανασυγκροτήσω τον αγώνα της. Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας έπαψε να υφίσταται ως πολιτικό σώμα, οργανωτική διεργασία και πρακτική δραστηριότητα σε μια περίοδο που η δράση της θα έπρεπε να συνεχιστεί και να ενταθεί σύμφωνα με το σκεπτικό της, τους πολύ συγκεκριμένους στόχους που είχε θέσει αναλυτικά και την εξέλιξη της κρατικο-καπιταλιστικής επίθεσης, όπως ξαναείπα. Εγώ ανέλαβα μόνος μου την πρακτική πολιτική ευθύνη να συγκροτηθεί ένα νέο σώμα για την αναδιοργάνωση και συνέχιση του αντάρτικου αγώνα με βάση τη στρατηγική και την εμπειρία της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Στο οπλοστάσιο που φρόντιζα διατήρησα σε ετοιμότητα και το όπλο σφραγίδα της Οργάνωσης αντί να το παροπλίσω, παρότι δεν εξέλειπαν παρόμοια όπλα, επειδή αφενός η επιδιωκόμενη συνέχεια δεν θα γινόταν να θάψει την ιστορία της και αφετέρου επειδή, αν η προσπάθειά μου οδηγούσε εμένα και το οπλοστάσιο πίσω από τα τείχη του κράτους, όπως και έγινε, ήμουν το μοναδικό πρόσωπο που θα ξαναζωντάνευε το πρόταγμα της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας τη στιγμή που θα διακυβευόταν ο ενταφιασμός της στο σύμπλεγμα της αδράνειας και της ανωνυμίας. Όπως έχει πει ο σύντροφος Ζαν Μαρκ Ρουγιάν, αντάρτης της Action Direct «η μνήμη είναι ένα όπλο γεμάτο με μέλλον, ένα όπλο με την ευθύνη του μέλλοντος». Μετά τον τραυματισμό μου, την απώλεια του οπλοστασίου και την ομηρία δύο ανθρώπων που δεν έχουν σχέση με την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, έθεσα εκ νέου το ερώτημα δημόσια, **ποιος θα αναλάβει σήμερα δράση για το κατέβασμα της ένοπλης πάλης μέσα στο κοινωνικό κίνημα, ποιοι θα οργανώσουμε ένα караούλι σε κάθε γειτονιά; Εδώ και τώρα και αύριο μόνο χαρμόσυνα καθήκοντα.** Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας δεν είναι μια ιστορική αφήγηση, είναι στρατηγική πρόταση, παράδειγμα και ερώτημα αναπόδραστο.

Στο διάστημα που φύλαγα το όπλο της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας και ένα σύνολο όπλων και άλλων εργαλείων για την κοινωνική πάλη, συνέβησαν και τα γεγονότα του Χολαργού. Στις 21 Οκτώβρη 2019, συμμετείχα σε απαλλοτρίωση σε κατάσταση κρατικού καζίνο, φραντσάιζ ΟΠΑΠ play, όπου τραυματίστηκα λόγω απρόσεκτου χειρισμού ενός όπλου. Η απαλλοτρίωση στο κρατικό παράρτημα καζίνο δεν ήταν μέρος της δράσης μιας αντάρτικης οργάνωσης. Σε ό,τι αφορά εμένα προσωπικά και όχι τον άνθρωπο που ήταν μαζί μου στην απαλλοτρίωση, η πράξη είχε το πολιτικό, φυσικό και ηθικό νόημα της αναγκαίας πρωτοβουλίας για την κάλυψη καθολικά κοινών ανθρώπινων αναγκών από κοινά μέσα, σε ισότιμη βάση, το οποίο συμπεριλαμβάνει το νόημα της στήριξης της δυνατότητάς μου να κάνω ένα πολιτικό έργο με δεδομένη την αδυνατότητα κάλυψης μέσω της προσωπικής εργασίας μου, του φόρτου ευθυνών που είχα αναλάβει. Αδιαμφισβήτητα οι αναρχικοί θέλουμε την κοινωνικοποίηση όλων των υλικών πόρων, άρα επιδιώκουμε την απαλλοτρίωση όλου του ιδιωτικού και κρατικού κεφαλαίου μέχρι την κατάργησή του. Ούτε οι επιβιωτικές ούτε οι πολιτικές ανάγκες των ταξικά αποκλεισμένων μπορούν να περιμένουν μια καθολική συμφωνία στην ισότητα. Αυτή κερδίζεται με μάχες. Κάθε πρωτοβουλία ικανοποίησης λαϊκών αναγκών που δεν στρέφεται ενάντια στους ταξικά κατώτερους είναι κοινωνικά δίκαιη. Θα έπρεπε να είναι αυτονόητο. **Όπως βάζεις ένα ποτήρι νερό.** Το χρήμα είναι το συμβολικό εποικοδόμημα της συσσωρευτικής κλίμακας εκμεταλλευτικού ελέγχου, το οποίο ακόμα κυριαρχεί πάνω στη βάση της ανθρώπινης εργασίας. Είναι η αφηρημένη σύνοψη της κρατικής βίας και τρομοκρατίας. Το χρήμα είναι συγκεκριμενοποίηση της μυστικοποιημένης κυριαρχίας της αστικής διεύθυνσης πάνω σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα ή όπως έγραψε κάποιος σε έναν τοίχο «το χρήμα είναι η μαύρη μαγεία των σχέσεων».

Αναφορικά στο 187Α, η ιδιοκτησία αποτελεί προστατευόμενη οικονομική δομή του Συντάγματος. Μπορεί να θεωρηθεί θεμελιώδης ως γενικά ισχύουσα σχέση σύμφωνα με το Σύνταγμα και όχι απαραίτητα στην κάθε επιμέρους συγκεκριμένη πραγματοποίησή της, της οποίας η προσβολή δεν αναιρεί αναπότρεπτα την ισχύ της σχέσης εν γένει. Ως επί το πλείστον στον καπιταλιστικό κόσμο η ιδιοκτησία προσβάλλεται προκειμένου να γίνει ιδιοκτησία άλλου. Η απαλλοτρίωση του καταστήματος καζίνο προσέβαλε τα κέρδη του κρατικού κεφαλαίου και ενός μεσολαβητή άεργου αστού -άεργου τουλάχιστον ως ιδιοκτήτη του φραντσάιζ του συγκεκριμένου καταστήματος, δεν ξέρω αν έκανε άλλη εργασία-, που παρουσιάστηκε στο δικαστήριο ως προϊστάμενος, (η απαλλοτρίωση) προσέβαλε αυτά τα κέρδη για να τα θέσει σε κοινωνική υπηρεσία. Καμία μετακίνηση χρήματος δεν καταργεί τον καπιταλισμό, την κυρίαρχη οικονομική δομή. Η απαλλοτρίωση χρηματικού κεφαλαίου αποτελεί

κατά συνθήκη αναγκαία αναδιανομή, δίκαιη, στον δρόμο για την εξάλειψη της καπιταλιστικής δουλείας μέσω της ταξικής πάλης και της ελευθεριακής κομμουνιστικής ανασυγκρότησης. Για τη βαρύτητα της κλοπής και μιας τέτοιου είδους κλοπής, πάλι Αριστοτέλης, δεύτερο βιβλίο, Πολιτικά, «έτσι τα μεγαλύτερα αδικήματα γίνονται εξαιτίας απληστίας και όχι για να ικανοποιηθούν βασικές ανάγκες, για παράδειγμα, δεν γίνονται τύραννοι για να μην κρυώνουν, για τούτο και είναι μεγάλη τιμή αν κάποιος σκοτώσει όχι τον κλέφτη, αλλά τον τύραννο». Αυτό είπε ο Αριστοτέλης.

Ο λόγος μου αποτελεί τεκμήριο για τον μη οργανωμένο πολιτικό χαρακτήρα της απαλλοτρίωσης στο κατάστημα καζίνο. Αν ήταν πολιτική πράξη της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, αν η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας υφίστατο το 2019, ή άλλης οργάνωσης, θα αναλάμβανε η ίδια δημόσια την ευθύνη, όπως και για ό,τι ακολούθησε, ή εγώ στο όνομά της από τη στιγμή που εκτέθηκα. Ποινικώς δεν θα με επιβάρυνε ιδιαίτερα η ανάληψη συλλογικής πολιτικής ευθύνης, με δεδομένο ότι εμφανίστηκαν δύο δράστες. Η κατοχή των όπλων την οποία δήλωσα δημοσίως και μάλιστα για πολιτική χρήση ενείχε πολύ βαρύτερους ποινικούς κινδύνους. Αν ψευδόμεν για να αποφύγω ποινικά επακόλουθα, θα αναλάμβανα την αποκλειστική ευθύνη για την κατοχή των όπλων ώστε να μην τη ρίξω αδίκως στον Διονύση Μπάκα, αλλά και θα δήλωνα άγνοια για την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας ή έστω μη πολιτική σχέση μαζί της. Αν ήθελα να αποφύγω ποινικές επιβαρύνσεις, θα μπορούσα κάλλιστα να ισχυριστώ ότι προμηθεύτηκα τα όπλα για ιδιωτική χρήση. Στην αφήγηση των γεγονότων του Οκτώβρη του '19 δεν υφίσταται άλλο κίνητρο για εμένα εκτός απ' την πολιτική σημασία της ιστορικής αλήθειας.

Κατόπιν του τραυματισμού μου πέρασα σε μια κατάσταση φυγής. Επ' αυτού θα πω κάτι που έχω γράψει πριν κάποια χρόνια, το 2013, γιατί είναι απολύτως εύστοχο. Τα αποσπάσματα που θα μεταφέρω από αυτό το κείμενο είναι σαν να γράφτηκαν και γι' αυτήν εδώ την υπόθεση, πάλι μια υπόθεση αιχμαλωσίας δικής μου, πάλι επικρεμόταν το 187Α και εκεί γίνανε βασανιστήρια· έχει μια συνάφεια η υπόθεση και με αυτήν εδώ την υπόθεση: κρατήθηκα στα μπουντρούμια του αντεπαναστατικού τμήματος της αστυνομίας λόγω μιας συνάντησής μου με ανθρώπους που βρισκότουσαν σε κατάσταση φυγής. Έγιναν βασανιστήρια, πραγματοποίησα τριήμερη απεργία πείνας και δίψας, όχι για να απελευθερωθώ, αλλά για να φύγω από αυτό το μπουντρούμι και επικρεμόταν το 187Α από πάνω μου και το σενάριο -η υπόθεση δεν άντεξε ούτε τρεις μέρες, δηλαδή όταν πέρασα από την ανακρίτρια απελευθερώθηκα και τελικά ποτέ δεν προχώρησε μια διώξή μου γι' αυτήν τη συνάντηση. Στην πάλη με την κρατική τρομοκρατία -μιλώ τώρα για την περίοδο της φυγής-, πολλοί άνθρωποι επιλέγουν να διαφύγουν από τα εποπτικά πλέγματα των κατασταλτικών μηχανισμών είτε λόγω διώξεων είτε προληπτικά. Ο αγώνας διαβίωσης έξω από μια κατάσταση διαρκούς περιστολής ονομάζεται συνήθως “παρανομία”. Ο συγκεκριμένος όρος είναι άστοχος για μια σειρά λόγων. Πρώτον, διότι ετεροπροσδιορίζει μια επιλογή αντίστασης από το συμβολικό πλαίσιο με το οποίο την αντιμετωπίζει το κράτος. Μια ταυτότητα εξαρτημένη από το δίπολο νομιμότητας - παρανομίας παλινδρομεί αναπόφευκτα μεταξύ μιας εξιδανίκευσης κάποιων πρακτικών μεθόδων οργάνωσης και μιας περιχαρακωμένης και γι' αυτό απαισιόδοξης ερμηνείας του αγώνα διαφυγής από τον προληπτικό έλεγχο. Δεύτερον, διότι οι μέθοδοι και τα εργαλεία γι' αυτήν τη μορφή αντίστασης που αποτελεί συνιστώσα του συνολικού ταξικού αγώνα, ποικίλλουν ανάλογα με τα υποκείμενα και τη σχέση τους με τις συνθήκες και τον χρόνο. Τρίτον, διότι το νόμιμο και το παράνομο μεταλλάσσονται ανά πάσα στιγμή μέσα στις πολιτικές στρατηγικές του κράτους, στον θεσμικό μονόλογο, στους δικαιοκούς τύπους και στις κατασταλτικές εφαρμογές και τέταρτον, διότι ετούτη τη στιγμή το εύρος προσδιορισμού της παρανομίας περιλαμβάνει όλο και περισσότερες εκφάνσεις αντίστασης, ακόμα και τις πιο ελεγχόμενες, ενώ το πλήθος των ανθρώπων που βγαίνουν εκτός νόμου επειδή αδυνατούν ή επιλέγουν να μην πειθαρχήσουν στην εξοντωτική οικονομική τρομοκρατία διογκώνεται. Και αυτά γράφτηκαν το '13. Σήμερα η κατάσταση είναι ακόμα εντονότερη. Η αστοχία του όρου “παρανομία” όμως δεν μπορεί να επικαλύψει τη σημασία της επιλογής διαφυγής και τη συμβολή των συντρόφων που την κάνουν στον συνολικό αγώνα. Η συνθήκη του καθημερινού αγώνα απέναντι στα κατασταλτικά πλέγματα, σε αρκετές περιπτώσεις έγινε αντιληπτή από τους ίδιους του αγωνιζόμενους ως γόνιμο έδαφος για την ανάπτυξη κοινοτήτων. Σε μια τέτοια δυναμική εξέλιξη, οι διακόμενοι που έχουν αρχικά βρεθεί σε θέσεις αδυναμίας, μπορούν και μετασχηματίζουν την επίθεση του κράτους σε ευκαιρία όξυνσης της ρήξης αξιοποιώντας τα πλεονεκτήματα της διαφυγής από την αιχμαλωσία. Η άποψη που θεωρεί τους καταδιωκόμενους ως αδύναμους κρίκους των κινηματικών δεσμών, έχει αποδειχθεί ανεδαφική. Άλλωστε, υπάρχουν πάμπολλες περιπτώσεις εντοπισμού καταδιωκόμενων ανθρώπων από χαφιέδικη παρακολούθηση μη καταδιωκόμενων, ενώ το αντίστροφο είναι σπάνιο. Σε κάθε διαφορετική συνθήκη αντίστασης εμφανίζονται πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα. Τα μεν πλεονεκτήματα οφείλουμε να τα ενεργοποιούμε προωθώντας τις ανταγωνιστικές διεργασίες σε επαναστατικές συνθετικές κατευθύνσεις. Τα δε μειονεκτήματα οφείλουμε να τα αλληλοκαλύπτουμε σε ένα πνεύμα αδιάσπαστης κοινότητας.

Μετά τον τραυματισμό μου λοιπόν, **έκανα ένα άλμα ελπίδας ενάντια στην αντεπανάσταση**. Το άλμα μου βρήκε ανταπόκριση κοινωνικής αλληλεγγύης από ένα πλήθος ανθρώπων επιπλέον των δύο που αιχμαλωτίστηκαν. Για να σταθώ και στα γεγονότα της συγκεκριμένης νύχτας, μόλις τραυματίστηκα, υπήρχε η άμεση ανάγκη μιας ασφαλούς στάσης και άμεσης περίθαλψής μου παρά τους αντίρροπους παράγοντες, παρά δηλαδή την ανάγκη ταχείας απομάκρυνσής μου από την περιοχή της απαλλοτρίωσης και της παρεπόμενης κινητοποίησης της αστυνομίας. Γι' αυτόν τον σκοπό, απευθύνθηκα στον φίλο μου τον Διονύση Μπάκα και κατέληξα στο σπίτι του, παρότι το γεγονός ότι το σπίτι του βρισκόταν πάνω στον ίδιο δρόμο και αρκετά κοντά με το συμβάν ήτανε αποτρεπτικό δεδομένο, ωστόσο, ήταν ό,τι αμεσότερο μπορούσα να κάνω μη γνωρίζοντας την

κατάσταση του τραύματός μου, τι ακριβώς τραύμα είχα και πόσο χρόνο ζωής είχα, αν θα ζήσω ή δεν θα ζήσω, τι πιθανότητες επιβίωσης είχα κλπ. Δεν έχω να προσθέσω κάτι εδώ στην περιγραφή της συνάντησής μου με τον Διονύση. Έχει συμβεί όπως έχει ήδη ειπωθεί εδώ μέσα. Αφού βρήκα καταφύγιο στο σπίτι του Διονύση, αναζήτησα συγκεκριμένα πρόσωπα που φανταζόμουν ότι ίσως μπορούσαν να βοηθήσουν στην περίθαλψή μου. Και τους αναζήτησα μέσω τρίτων προσώπων. Αν υπήρχε ετοιμότητα -ετοιμότητα για την περίθαλψή μου-, δεν θα κατέφευγα στον δρόμο του καταστήματος. Ούτε βέβαια αν υπήρχε ετοιμότητα για την περίθαλψη ενός τραυματία μετά από μία παράνομη πράξη, δεν θα εμφανιζόταν κανείς όπως ο σύντροφος Βαγγέλης Σταθόπουλος και η κοπέλα που συνέβαλε στην περίθαλψή μου, σ' ένα νοσοκομείο για συνεννοήσεις. Δεν θα χρειαζόταν. Συνεννοήσεις θα έπρεπε να 'χουν γίνει πιο πριν· αν υπήρχε οργανωτική ετοιμότητα. Ούτε βέβαια θα πήγαινα εγώ σ' ένα νοσοκομείο ψάχνοντας και φεύγοντας τελικά λόγω συγκεχυμένης συνεννόησης. Θα είχα περίθαλψη χωρίς μετάβαση σε κρατικό νοσοκομείο ή αν χρειαζόταν κάποια στιγμή η μετάβασή μου σε κρατικό νοσοκομείο, θα γινόταν συγκαλυμμένα. Δεν εννοώ ότι υπήρχε κάποτε μία τέτοια ετοιμότητα. Αν, με βάση το κατηγορητήριο, αν υπήρχε η ετοιμότητα που υπονοεί ή εννοεί το κατηγορητήριο, ας πούμε, θα έπρεπε να συμβούν όλα αυτά κι όχι αυτά που συνέβησαν. Αν υπήρχε ετοιμότητα για ένα τέτοιο ενδεχόμενο τραυματισμού μου ή και χωρίς τον τραυματισμό μου, για ένα ενδεχόμενο φυγής μου, εξαφάνισής μου απ' τη δημόσια θέα και από τα εποπτικά πλέγματα, τα υλικά, οι αποσκευές μου που ζήτησα να μεταφέρει, να φυλάξει στο σπίτι του ο φίλος μου ο Διονύσης, μέχρι να μπορέσω να κινηθώ ή να μπορέσω να στείλω κάποιον άλλον άνθρωπο να τα μεταφέρει πάλι, δεν θα κατέληγαν στο σπίτι που βρήκα περίθαλψη, δίπλα στο συμβάν και απ' το οποίο πέρασαν διάφοροι άνθρωποι -πέρασε ο συνεργάτης μου στην απαλλοτρίωση, πέρασε ο Βαγγέλης Σταθόπουλος και η κοπέλα για την περίθαλψη. Αν υπήρχε οργάνωση -όχι οργάνωση με βάση τη δεύτερη παράγραφο του 187Α, αλλά με τους δικούς μας πολιτικούς όρους-, έστω ένας ακόμα άνθρωπος, έστω ένας ακόμα άνθρωπος ο οποίος να μπορούσε να πάρει την ευθύνη αυτών των αποσκευών, τα υλικά δεν θα ξέμεναν στο σπίτι του Διονύση Μπάκα, που δεν τα άγγιξε, περιμένοντας εμένα ή κατ' ευχήν κάποιον άλλον να τα παραλάβει. Εδώ να ξεκαθαρίσω ένα ειδικό σημείο ως προς το τι γνώριζε ή δεν γνώριζε ο Διονύσης. Δεν μπορώ να πω εγώ για το τι μπορεί να φανταζόταν. Εγώ δεν είπα ψέματα σε κανέναν, αλλά δεν ρωτήθηκα. Δεν με ρώτησε κανείς αν εκεί μέσα έχει όπλα ή έχει κροκόδειλους ή οτιδήποτε άλλο. Ποτέ δεν ενημέρωσα τον Διονύση για το τι περιλαμβάνουν οι αποσκευές μου και βέβαια όχι μόνο το συγκεκριμένο βράδυ, αλλά ούτε στο παρελθόν ο Διονύσης Μπάκας είχε οποιαδήποτε γνώση για την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, τα όπλα που φύλαγα κλπ. Τις επόμενες μέρες και βδομάδες **χρειάστηκα να χτυπήσω πολλές πόρτες, πολλές καρδιές και ήταν ανοιχτές.** Όχι οι ανύπαρκτες αυτοοργανωμένες δομές αυτοπροστασίας του αντικαπιταλιστικού κινήματος, όχι από τους κοντινούς συντρόφους που βρέθηκαν την επόμενη μέρα σε αντεπαναστατικό κλοιό, ούτε από τον πολιτικό περίγυρο που φοβόταν να σπάσει το σύνορο της αντιαντάρτικης απομόνωσης. Άνθρωποι που είχαν χρόνια να με δουν ή που δεν με γνώριζαν διόλου. **Αυτή είναι η κοινωνικότητα που αντιστέκεται στους κεφαλοκυνηγούς της εξουσίας και τον κανιβализμό της υποτέλειας. Κάθε μέρα ελευθερίας μου ήταν μία τεράστια νίκη της κοινωνίας απέναντι στην αντεπανάσταση.**

Όταν η κοινωνική αλληλεγγύη δοκιμάστηκε στις αντοχές της το καλοκαίρι του 2021, έγινε αναπόδραστη η ανάγκη οικονομικής αυτονομισής μου ώστε να επιστρέψω στα πεδία πάλης. Ένα σύνολο ορίων, παρεπόμενων του μοναχικού χαρακτήρα της προσπάθειάς μου, οδήγησε σε μία στιγμή αναπόφευκτης επιλογής μεταξύ παράδοσης στην αιχμαλωσία ή εκτέλεσής μου από τους ένοπλους επιτηρητές της ταξικής φυλακής. Ή αν δεν είναι κατανοητό, κατά την απομάκρυνσή μου από την τράπεζα στη Θεσσαλονίκη βρέθηκα σε μία στιγμή να με σημαδεύει ένα όπλο χωρίς ουδεμία δυνατότητα διαφυγής ή ακόμα και απάντησης με αντίστοιχα μέσα. Δεν επιβεβαίωσα πάνω μου τον συστηματικό κρατικό φόνο, επειδή το μέλλον πίστευα και εξακολουθώ να πιστεύω, δεν με χρειάζεται ως νεκρό ήρωα για να ξαναπιάσει τα όπλα. Είμαι εδώ ζωντανός, έτσι κι αλλιώς ελεύθερος απ' τους εκβιασμούς του αφομοιωτικού λογοκριτή-στρατοκράτη, **διότι υπάρχουν οι κοινωνικές δυνάμεις που θα δώσουν νέα μορφή στη συλλογική ευθύνη. Και συνεχίζω όντας ανάμεσα σ' αυτές τις κοινωνικές δυνάμεις.** Για να...

Πρόεδρος: Να συντομεύετε μόνο.

Δ.Χ.: Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε. Λοιπόν, μίλησα με τα λόγια της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, έχω κάνει αναφορές και προηγούμενα κι εδώ κατά τη διάρκεια της απολογίας μου, επειδή θέλω να είναι σαφής η σημερινή θέση μου σε σχέση με την επιλογή της αντάρτικης πάλης την οποία υπερασπίζομαι σε σχέση και με τις κατηγορίες, την οπλοκατοχή. Θα διαβάσω μερικά αποσπάσματα δικά μου, πρόσφατου δικού μου κειμένου -μόλις τώρα δημοσιεύτηκε-, ακριβώς πάνω σ' αυτό το ζήτημα του αντάρτικου, θίγοντας και ζητήματα που τέθηκαν εδώ στον δικαστικό διάλογο. **«Όταν αρχές δεκαετίας '90, ορισμένες αναρχικές συλλογικότητες αναδείξαμε και προτάξαμε τη διάχυτη κοινωνική βία, δηλαδή τη βία της κοινωνίας ενάντια στο κράτος, δεν εισηγηθήκαμε κανέναν διαχωρισμό του αντάρτικου από το μαζικό κίνημα. Αντιθέτως, η έννοια διάχυτη κοινωνική βία προτάχθηκε επειδή εξέφραζε την άρνηση της κομματικής κυριαρχίας πάνω στη σύγκρουση, επιπλέον, την άρνηση του κεκαλυμμένου συγκεντρωτισμού πίσω από τον συνωμοτισμό και την άρνηση της άρνησης της αυτοτέλειας της ανοιχτής σύγκρουσης και όλα μαζί θεμελιωμένα στην πραγματικότητα της κοινωνικής δραστηριότητας. Το διάχυτο αναγνωριζόταν ως υπαρκτό, διαρκές χαρακτηριστικό της κοινωνικής εναντίωσης στο κράτος.**

Από τότε που διαδόθηκε, αναφορικά στα μέσα, από τότε που διαδόθηκε η χρήση της πυρίτιδας, το τουφέκι και η χειροβομβίδα αποτελούν τα βασικά όπλα της εκ του σύνεγγυς μάχης. Καμία τεχνολογική εξέλιξη δεν αναίρεσε την καθοριστική κατάληξη κάθε πολεμικής σύγκρουσης στη σύρραξη των πεζών μαχητών για την κατοχή του εδάφους ή για την κατάληψη του εδάφους από το πεζικό, αν είχε ήδη κριθεί με άλλα μέσα ο συσχετισμός ισχύος. Ακόμα περισσότερο, τα επαναστατικά κινήματα που εγγενώς επιχειρούν να αναμορφώσουν τις κοινωνικές σχέσεις σ' έναν γεωγραφικό τόπο, ακόμα κι αν είναι όλος ο πλανήτης, ενέχουν ως αναντικατάστατη παράμετρο της διαλεκτικής τους την αλλαγή συσχετισμού ισχύος επί του εδάφους. Έτσι, τους τελευταίους δύο αιώνες, όλα τα επαναστατικά σώματα εμφανίζονται οπλισμένα με ό,τι έχουν διαθέσιμο, αλλά πάντα και με τουφέκια.»

Επειδή αναφέρθηκε η έννοια της πολυμορφίας εδώ. «Η συνειδητοποίηση της συλλογικής ευθύνης θα φέρει αναπόφευκτα την επακόλουθη αναθεώρηση της έννοιας πολυμορφίας. Ετούτη η έννοια που επινοήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '90 στο ελλαδικό αναρχικό κίνημα για να υπερασπιστεί το δαιμονοποιημένο ένοπλο - παρεμπιπτόντως συμμετείχα κι εγώ στις συλλογικές διεργασίες που καθιέρωσαν αυτή την έννοια στο ελλαδικό αναρχικό κίνημα, την έννοια πολυμορφία- λειτούργησε στη συνέχεια ως υπεκφυγή από τη συλλογική ευθύνη. Είναι εύλογο ότι μία έννοια που αποσκοπούσε σε μία συμβασιοκρατική σχέση μεταξύ ασύνδετων στάσεων ήταν απρόσφορη για να θεμελιώσει οτιδήποτε εκτός της διατήρησης της εξαίρεσης ως εξαίρεση. Η πολυμορφία είναι αξιακό πρόταγμα, δηλαδή ιερό δόγμα, ενάντια στην ιδιαίτερη πολιτική και πρακτική σημασία της ένοπλης πάλης. Επίσης, ενάντια στην αναγκαία ενότητα της πάλης για την κοινωνική επανάσταση. Έγινε δηλαδή η σημαία του φιλελευθερισμού των ταυτοτήτων και των επιλογών, η συνυπογραφή της αντιπρολεταριακής αποδόμησης και η θέσπιση της αποσύνδεσης σκοπών και μέσων. Βέβαια, ποτέ κανείς από τους υπερασπιστές της δεν εξήγησε πώς γίνεται να κάνεις επαναστατικό αγώνα δίχως όπλα ή πώς γίνεται να αποποιείσαι το καθήκον ενώ αναγνωρίζεις την αναγκαιότητα της επανάστασης. Αντί να συννοργανώνεται η πολλαπλότητα για να ενισχύει την καταλληλότητα, επιστρατεύεται για να την αποφεύγει. Η ισότητα των ανθρώπων έγινε ισότητα των μέσων. Το ιερό της πολυμορφίας, ανάγοντας την επαναστατική πάλη σε υπόθεση προσωπικού γούστου, την εξέθεσε ακόμα περισσότερο στην πασιφιστική πολεμική. Αντί οι επαναστάτες να θέτουν το ζήτημα της συλλογικής ευθύνης βρέθηκαν στο εδώλιο της δογματικής κριτικής όποτε τόλμησαν να εξηγήσουν την αναγκαιότητα της κινηματικής και κοινωνικής αυτοάμυνας. Μέσα στη σφαίρα της συλλογικής ευθύνης, η πολυμορφία αποκτά ένα εντελώς διαφορετικό νόημα. Να επαναφέρω την επισήμανση που έκανα παραπάνω για τη δύναμη της ζωής. Η αναγκαία πολυμορφία αφορά στην ενότητα της ποικιλίας των υποκειμένων, των προτάσεων, των δυνατοτήτων και των επιχειρούμενων πρακτικών που δυναμοποιείται χάρη στη μαζική πρόσμειξη τους και στην οργανική συνάρθρωση και μεταβλητότητά τους σ' όλο και συνθετότερες βαθμίδες. Ζητούμενο είναι εκείνο που αποτελεί κοινό καθήκον και παντελώς αδιάφορο εκείνο που διεκδικεί την ανεξαρτησία του από τη συλλογική σφαίρα. Οι υποκειμενικές επιλογές είναι ο φερετζές της εξατομίκευσης που διεκδικεί να παραμείνει άκριτη.»

Πρόεδρος: Αυτά σε ποιους απευθύνονται;

Δ.Χ.: Στη δημόσια δίκη. «Ποιο είναι το ιδιαίτερο γνώρισμα του αντάρτικου; Τα μέσα; Όχι. Είμαι απόλυτος σε τούτο το σημείο, χωρίς όμως να συνεπάγεται ότι το αντάρτικο δεν απαιτεί κατάλληλα μέσα, όπως παρατήρησα επιγραμματικώς παραπάνω, συγκεκριμενοποιώντας σε ορισμένα πολεμικά εργαλεία -το τουφέκι και τη χειροβομβίδα. Η εστίαση στα μέσα αφαιρεί από την αντίληψη τη σχέση των εχθρικών υποκειμένων και το επαναστατικό υποκείμενο ως συλλογικό γίνεσθαι.» Αυτά αφορούν και το 187Α και τον διάλογο που έχει γίνει εδώ. Αν συζητάμε για αγώνες, για επαναστάσεις ή όχι.

Πρόεδρος: Αυτά αφορούν τις πράξεις για τις οποίες κατηγορείστε;

Δ.Χ.: Ε βέβαια.

Πρόεδρος: Αυτό έχει ίσως να κάνει με τα... έχει να κάνει με ένοπλο.

Δ.Χ.: Τεκμηριώνουν την ανάγκη, την αναγκαιότητα του εξοπλισμού και το δίκαιο της οπλοκατοχής μου. Στο «Αντιμιλιταρισμός και Επαναστατικός Αναρχισμός» -είναι μία μπροσούρα που έγραψα από την κατάσταση της φυγής πριν δυόμισι χρόνια-, εξήγησα πώς η εστίαση στα μέσα οδηγεί στην πτώχευσή τους, στη συμβολικοποίησή τους, στη μετάθεση της σύγκρουσης και τη συντήρηση της στρατοκρατικής κυριαρχίας. «Όταν τα μέσα αποκτούν ανταξία, και συμβαίνει ακριβώς αυτό όταν ζητείται ισότητα των μέσων, χάνει τη θεμελιώδη σημασία της η εξελικτική αυτοσυγκρότηση του μαχόμενου υποκειμένου και την κρίσιμη θέση της η διαλεκτική της ισχύος ζωής και θανάτου, αντοχής και φθοράς, χρόνου και απώλειας μεταξύ ζωντανών εχθρικών τάξεων, κοινοτήτων και μοναδιαίων οργανισμών. Όταν τα μέσα αποκτούν ανταλλακτική αξία στην αγορά πολιτικών και προσωπικών τιμών είναι φυσικό επακόλουθο να προκρίνονται εκείνα που απαιτούν την ελάχιστη δαπάνη και που ενέχουν τον ελάχιστο κίνδυνο και να εγκαταλείπονται εκείνα που απαιτούν αγώνα για την απόκτησή τους, την εκμάθησή τους και την υπεράσπισή τους και απαιτούν διακινδύνευση για τη χρήση τους ή και για όλα τα παραπάνω. Γίνεται με την ίδια αιτιώδη σχέση που συνδέει τον αριθμισμό με το ρεφορμισμό.

Είναι απλούστατο, η ανάληψη της ευθύνης οργάνωσης των κατάλληλων αποτελεσματικών τρόπων για την κάθε συγκεκριμένη ανάγκη στην ταξική πάλη, αποτελεί ζήτημα συνέπειας κοινωνικών αναγκών, πολιτικών σκοπών και πρακτικών καθηκόντων. Η συνεπαγωγή όμως δεν ισχύει αντίστροφα. Τα μέσα δεν αποδεικνύουν τον σκοπό. Παρότι τα άστοχα μέσα αποδεικνύουν πλανερό σκοπό. Και το κυριότερο, τα μέσα υποδηλώνουν τι δεν είναι ο χρήστης τους, αλλά δεν μας λένε τίποτα για το τι είναι, εκτός από χρήστης τους.

Αν τα μέσα δεν αποτελούν επαρκές κριτήριο για την αναγνώριση του αντάρτικου, μήπως αποτελεί ο συνεπής προς την επαναστατική διεργασία πρακτικός σκοπός και βέβαια η συνέπεια προς αυτόν; Εν μέρει. Επαναφέροντας το θέμα φθωρά λίγο παρακάτω θα δούμε τους συγκεκριμένους όρους αυτής της συνέπειας μέσα στην επαναστατική-ταξική πάλη. Η συνέπεια στον σκοπό, μας παραπέμπει αμέσως στον κοσμολογικό, πρακτικό αυτοπροσδιορισμό, αναπόδραστα πολιτικό και ταξικό, του αντάρτικου υποκειμένου. Το αντάρτικο χαρακτηρίζεται από μία ανυπέβλητη, αναντικατάστατη και αμετάθετη ανάγκη του προσώπου, την οποία επιχειρεί να ικανοποιήσει αποφασιστικά και αμέσως. Βούληση για ελεύθερη και δίκαιη ζωή, αλλά σε μία κατάσταση πρακτικής αυτονομίας τέτοια που να διανοίγει άμεσα τη δυνατότητα της ελεύθερης και δίκαιης ζωής για όλους. Ο Κώστας Παπαϊωάννου -Έλληνας φιλόσοφος και ιστορικός και αντιστασιακός-, είχε επισημάνει στο έργο του «Μάζα και Ιστορία», ότι η ΔΙΚΗ αποτελεί την κοσμική πράξη που δίνει συνοχή στο σύμπαν της αρχαίας τραγωδίας και απολυτρώνει τους ανθρώπους. **Η αντάρτιση και ο αντάρτης είναι το εξαρχής ιστορικά και αυτοσυγκροτητικά συλλογικό υποκείμενο που αναγνωρίζοντας ότι πίσω από το σύνορο παραμένουμε υποταγμένοι στην αδικία και συγχρόνως άδικοι, διασχίζει το σύνορο αντίθετα, προς τα κάτω, προς την ταξική κόλαση, προς την ακοινωνική έρημο, για να σπείρει αλληλεγγύη και ελεύθερη ζωή διαρρηγνύοντας το σιδηρούν παραπέτασμα της εξουσίας.**

Για να θέσουμε εξαρχής στην ενδότερη έδρασή της την πολεμική ενάντια σε κάθε ελιτισμό, υποχρεούμαστε να αναγνωρίσουμε ως θεμελιακό κοσμολογικό αυτοπροσδιορισμό μας ότι ο άνθρωπος γίνεται υποκείμενο της κοσμικής ΔΙΚΗΣ κι έτσι μόνο αρνείται πραγματικά τη θεοκρατία, τη στιγμή που διασχίζει το σύνορο πίσω απ' το οποίο θα παραμέναμε άδικοι.

Το πολιτικό απόσταγμα που αποκρυσταλλώνεται στην αντάρτικη δράση, αυτό που το αντάρτικο ονομάζει στρατηγική του, είναι ένας συγκεκριμένος τρόπος συνεκτικής εξέλιξης του κινήματος ριζωμένος στην πιο κοινή ανάγκη την εκάστοτε στιγμή. Θα έπρεπε να είναι αυτονόητο ότι εκεί που τα κράτη δολοφονούν, εκεί που βασανίζουν, εκεί που στερούν την ελευθερία, εκεί που στερούν την υγεία, εκεί βρίσκονται υπό διακύβευση οι θεμελιωδέστερες κοινές ανάγκες. Το αντάρτικο είναι εκείνη η κοινότητα που ανασυγκροτείται διαρκώς ώστε να διασχίζει τις περιχαρλώσεις, να βρίσκεται κυριολεκτικά δίπλα στους πιο καταπιεζόμενους και δίπλα στους αφέντες για να τους οριζοντιώσει.

Η στρατηγική οπτική επιτάσσει να προστρέχουμε στους επίμαχους τόπους όπου η κοινή ανάγκη βρίσκεται σε κρίση. Η κύρια ευελιξία που προσφέρει η αντάρτικη στράτα δεν είναι εκείνη της διαφυγής, αλλά αντιθέτως εκείνη της αμεσότερης και μαζικότερης ανταπόκρισης στην προκύπτουσα ανάγκη. 80 αντάρτες απέπλευσαν με τον Κάστρο και τον Γκεβέρα. Στη στεριά μετρήθηκαν μία δωδεκάδα επιβιώσαντες κι είπαν: “Είμαστε αρκετοί, θα νικήσουμε!”. Δώδεκα αντάρτες φτάνοντας εγκαίρως στη Σενγκάλ, ήταν εκείνη η κρίσιμη μάζα για να γυρίσει τον πόλεμο ανάποδα. Κατά τη γενοκτονία των Γεζίντι το...»

Πρόεδρος: Λοιπόν, τελειώνετε παρακαλώ...

Δ.Χ.: Όχι, θα ολοκληρώσω.

Πρόεδρος: Πιο συνοπτικά.

Δ.Χ.: «Ένας που ανέλαβε για όλη την κοινότητα και κάρφωσε το μαχαίρι στην καρδιά του τυράννου, ο Σάντε Ιερώνιμο Καζέριο, πριν έναν αιώνα, ήταν μία τεράστια μάζα συσσωρευμένη επί αμέτρητους χρόνους. Ή όπως το έγραψε ο σύντροφος Αλφρέντο Μπονάνο: «Ξέρω ποιος σκότωσε τον επιθεωρητή Λουίτζι Καλαμπρέζι (αυτόν που είχε εκπαραθυρώσει τον εργάτη Τζουζέπε Πινέλλι), αυτοί οι χιλιάδες και περισσότεροι σύντροφοι που ήταν εκεί στον τάφο 434, τομέας 76, στο νεκροταφείο Ματζιόρε στο Μιλάνο, όλοι εμείς πατήσαμε τη σκανδάλη.» Οι χιλιάδες που κατά την ελληνική μεταπολίτευση φώναζαν: «Δώστε τη χούντα στο λαό!», μπουμπούνησαν τον σταθμάρχη της CIA, Γουέλς και τους αρχιβασανιστές Μάλλιο και Μπάμπαλη. Εκείνες κι εκείνοι που δίνουν όρκο και περνούν τις συμπληγάδες, σηκώνουν την ευθύνη για όλους.

Ο πυρήνας της επαναστατικής οργάνωσης είναι η κοινότητα του αντάρτικου, ο συνολικά αντάρτικος βίος. Όχι μόνο από τη σκοπιά της στρατηγικής, αλλά και από τη σκοπιά της ριζοσπαστικής δυναμικής πεδίου. Όταν οι Ερυθρές Ταξιαρχίες και η Φράξια Κόκκινος Στρατός εφάρμοζαν τον κανόνα του ολοκληρωτικού περάσματος των ανταρτών έξω από τις εποπτικές νόρμες, δεν το έκαναν ούτε από κάποιον φетиχισμό της παρανομίας ούτε από μαζοχισμό ούτε για να κρατήσουν τους στρατευμένους υπό έλεγχο. Ήταν μία απόπειρα δημιουργίας του επαναστατικού προπλάσματος, η βαθύτερη κοινωνική πρακτική όλου του κινήματος. Για να επιτευχθεί ένα τέτοιο εγχείρημα, όχι στις δύσκολες μεν, ευνοϊκές δε απ' αυτή τη σκοπιά, συνθήκες της αυτοεξορίας στο βουνό, αλλά μέσα στην αστική φυλακή, χρειάζεται να παλέψουμε ενάντια στη σαρωτική

παρουσία των διαβολών που ενσταλάζει ο καπιταλιστικός πολιτισμός στις κοινωνικές σχέσεις. Για τους ίδιους λόγους, το αντάρτικο αποτελεί τον καταλύτη για τη συνομοσπονδιοποίηση των αγωνιζόμενων υποκειμένων των οποίων η πολιτική πολυμορφία αποτελεί αμφίδρομο παράγοντα ενότητας-σχάσης. Έτσι έχει συμβεί σ' όλη την ιστορία. Παρενθετικά, το σύνολο των ανθρώπων που στρατεύονται στο αντάρτικο είναι αισθητά πιο κοινωνικό και λιγότερο κομματικό σε σύγκριση με τα στελέχη των πολιτικών οργανώσεων με τις οποίες συνδέεται. Η αντάρτικη διήθηση στην κοινωνική πάλη αναπτύσσει το επαναστατικό σώμα. Οι βάσεις στήριξης του ΕΖΛΝ πριν τη ζαπατιστική εξέγερση, η αντοχή του ELN, του Εθνικού Απελευθερωτικού Στρατού της Κολομβίας κι η συμμετοχή του στην περσινή λαϊκή εξέγερση...»

Πρόεδρος: Αυτά δεν αφορούν την υπόθεση, κύριε κατηγορούμενε, εσείς βγάζετε ένα λόγο για τις απόψεις σας, για το αντάρτικο, για όλα αυτά, αλλά δεν είναι για εδώ.

Δ.Χ.: Μα γι' αυτό κατηγορούμαι, γι' αυτό βρίσκομαι εδώ πέρα. Ακριβώς επειδή έκανα ακριβώς αυτά που λέω εδώ πέρα.

Πρόεδρος: Μ' άλλο τρόπο μπορείτε να τα δημοσιοποιήσετε αυτά.

Δ.Χ.: Και αυτό θα γίνει. «Η επανάσταση της Ροζάβα, η συνομοσπονδία...» τελειώνει το απόσπασμα, μην ανησυχείτε. «... η συνομοσπονδία της Βόρειας Συρίας και η αυτονομία της Σενγκάλ, που δεν θα μπορούσαν να ριζώσουν χωρίς την πολύχρονη ζύμωση του ΡΚΚ στις καταπιεσμένες κοινότητες, αλλά ούτε χωρίς την καταλυτική κάθοδο και θυσία ανταρτών απ' το βουνό, που αναφορικά στη Σενγκάλ έβαλαν φραγμό στην τελευταία γενοκτονία των Γεζίντι το 2014, οργάνωσαν την περιφρούρηση της φυγής των κατοίκων κι έτσι δημιούργησαν τη δυνατότητα της γενικής αντεπίθεσης και απελευθέρωσης του κοινωνικού εδάφους. Δεν υπάρχει κοινωνικός διάλογος έξω από τη διαλεκτική της ταξικής βίας κι έτσι δεν υπάρχουν στρατηγικοί έξω από τη μάχη και επίσης η φυγομαχία καταλήγει στην αφομοίωση. Με τους όρους της Πλατφόρμας για τη Γενική Ένωση των αναρχικών, ένα ιστορικό έντυπο του αναρχικού κινήματος που γράφτηκε ακριβώς πριν έναν αιώνα, τα ίδια συμπεράσματα έχουν ως εξής: **χωρίς αποφασισμένα επαναστατικά στρατιωτικά σώματα είμαστε φυλακισμένοι στην παράνοια και μόνο η παράνοια μπορεί να αδιαφορεί για τη συλλογική ευθύνη**».

Λοιπόν, δύομιση βδομάδες μετά τον τραυματισμό μου έγινε μία αστυνομική επιχείρηση, αιχμαλωτίστηκαν δύο άνθρωποι, ο σύντροφος Βαγγέλης Σταθόπουλος και ο Διονύσης Μπάκας. Η αιχμαλωσία τους συνοδεύτηκε από ξυλοδαρμούς, τουλάχιστον του συντρόφου Βαγγέλη Σταθόπουλου· ο ίδιος είναι αρκετά ταπεινός για να μην το προτάσσει, εγώ μπορώ να το πω αυτό. Κι επίσης συνοδεύτηκε από το θέαμα, από ένα θέαμα τρομοκρατικής επικυριαρχίας του κράτους πάνω στους συλληφθέντες με μία μεθοδική χρήση των μίντια. Παίρνοντας ως παράδειγμα τον βασανισμό των συντρόφων που συνελήφθησαν το 2013 στην Βέροια και σχετίζεται...

Πρόεδρος: Τώρα θα μας πείτε και τα θέματα που ερευνούμε εμείς;

Δ.Χ.: Ναι, αυτά είναι.

Πρόεδρος: Και όχι για το τι έγινε τότε και τότε και παραπίσω.

Δ.Χ.: Έχω ήδη αναφερθεί σ' αυτά και συνεχίζω.

Πρόεδρος: Ωραία. Εντάξει.

Δ.Χ.: Μα για το τι έγινε τότε λέμε.

Πρόεδρος: Εντάξει. Όχι.

Δ.Χ.: Αυτά έγιναν στις 9 Νοέμβρη 2019.

Πρόεδρος: Για τον Σταθόπουλο, για τον Μπάκα. Πέστε αυτά.

Δ.Χ.: Κοιτάξτε, η φάση της ανάκρισης έχει ολοκληρωθεί. Εδώ είναι δίκη. Εγώ δεν είμαι εδώ...

Πρόεδρος: Κι εμείς θα ψάξουμε και θα ερευνήσουμε και θα δούμε αν αποδείχθηκαν κάποια συγκεκριμένα περιστατικά.

Δ.Χ.: Αυτό είναι δική σας υπόθεση.

Πρόεδρος: Αυτό προσπαθούμε να βρούμε όλοι.

Δ.Χ.: Εγώ δεν βρίσκομαι εδώ για να συμπληρώσω τα μηδενικά ερευνητικά αποτελέσματα της ειδικής υπηρεσίας σας.

Πρόεδρος: Ξέρετε γιατί είστε εδώ;

Δ.Χ.: Ε, νομίζω μιλάω δύο ώρες τώρα για το γιατί βρίσκομαι εδώ.

Πρόεδρος: Μάλλον μήπως δεν έχετε καταλάβει. Είστε κατηγορούμενος γι' αυτές τις πράξεις. Δεν είναι ο χώρος εδώ για να πάμε πίσω, να πούμε όλα...

Δ.Χ.: Αφήστε με ελεύθερο τότε. Εσείς με φέρατε εδώ.

Πρόεδρος: Οι κατηγορίες.

Δ.Χ.: Είμαι αιχμάλωτος του κράτους. Ως τέτοιος τοποθετούμαι εδώ, και θα μιλήσω ελεύθερα.

Πρόεδρος: Για τις κατηγορίες, και αν έχετε να πείτε κάτι για τους υπόλοιπους κατηγορούμενους...

Δ.Χ.: Εντάξει. Ο πολύωρος βασανισμός των συντρόφων που αιχμαλωτίστηκαν στην Βέροια τον Φλεβάρη του '13, ο οποίος είχε συνέπεια τον τραυματισμό ορισμένων και την παραμόρφωσή τους, ανήκει στο αταβιστικό παρελθόν της εξουσίας, στο ακατάπαυστο παρόν της κρατικής κυριαρχίας ή σε ένα μέλλον που αποκαλύπτεται ως κόλαση εδώ και τώρα; Και τα τρία. Τα βασανιστήρια, που βασανιστήρια γίνανε και στις 9 Νοέμβρη 2019...

Πρόεδρος: Έγιναν βασανιστήρια τότε; Σας βασάνισαν κύριε Σταθόπουλε;

Β.Σ.: Θα απαντήσω στην απολογία μου.

Πρόεδρος: Όχι, τώρα, επειδή αναφέρεται σ' αυτό.

Β.Σ.: Ότι υπήρχε ένας ξυλοδαρμός χωρίς να αντισταθώ, και τα ψυχολογικά βασανιστήρια προφανώς και του κυρίου Μπάκα, βάσει της κατάθεσής του ας πούμε, υπήρχε. Και προσπάθεια ψυχολογικού εκβιασμού.

Πρόεδρος: Μην τον διακόπτουμε, αλλά ακούστε, ακούστε...

Β.Σ.: Εγώ είπα, θα πω στην απολογία μου.

Πρόεδρος: Θα μας πείτε και σεις, κι εσείς βεβαίως έχετε κάθε δικαίωμα να μας πείτε γι' αυτά που εσείς υποστήκατε, γι' αυτά που σας συνέβησαν. Όπως και ο κύριος Μπάκας. Πόσοι θα μας τα πουν; Ποιος είναι ο πιο αρμόδιος να μας τα πει; Εσείς δεν είστε; Και αντίστοιχα...

Β.Σ.: Εγώ δεν θα πω τι θα πει ο Δημήτρης εδώ πέρα.

Πρόεδρος: ... ο άλλος κατηγορούμενος. Ό,τι σας έκαναν και ό,τι δεχτήκατε εκεί;

Δ.Χ.: Η κρατική τρομοκρατία, όπως εκφράστηκε και στους συγκεκριμένους αιχμαλώτους του Νοέμβρη του '19, αλλά και το θέαμα, το δημόσιο θέαμα της τρομοκρατικής επικυριαρχίας όπως παίχτηκε από τα μίντια, ήταν καθοριστικό για τη διαμόρφωση...

Πρόεδρος: Δεν μας ενδιαφέρουν τα μίντια. Δεν μας ενδιαφέρουν.

Δ.Χ.: Όχι, μας ενδιαφέρουν. Ήταν καθοριστικό για τη διαμόρφωση...

Πρόεδρος: Τα μίντια κάνουν τη δουλειά τους κι εμείς κάνουμε τη δικιά μας.

Δ.Χ.: Περιμένω να ολοκληρώσετε.

Πρόεδρος: Δεν μας ενδιαφέρουν τα μίντια.

Δ.Χ.: Θα συνεχίσω μετά.

Πρόεδρος: Έτσι; Δεν έχουμε καμία σχέση με τα μίντια εμείς!

Δ.Χ.: Ήταν καθοριστικό για τη διαμόρφωση της διωκτικής υπόθεσης. Λοιπόν, τα βασανιστήρια είναι μία ακατάπαυστη πραγματικότητα της κατοχής του κοινωνικού πεδίου από τους ένοπλους σχηματισμούς του κράτους. Πραγματικότητα που σημαδεύει τα σώματά μας για να καταρρακώσει το ελεύθερο βίωμα, να εμπεδώσουμε όλοι οι καταπιεσμένοι μετανάστες και ντόπιοι, ότι οι κοινωνικές σχέσεις ανήκουν στον κρατικό έλεγχο. Ας θυμηθούμε τους μαζικούς ξυλοδαρμούς και εξευτελισμούς σε όλο το κέντρο της Αθήνας, μετά τη διάλυση της συγκέντρωσης στο Σύνταγμα, στις 29 Ιούνη 2011.¹ Απ' την άλλη, ο μεθοδικός εξατομικευμένος βασανισμός μέσα στα κατοχικά τμήματα, περατώνεται με διαφορετικό βαθμό διακριτότητας κατά περίπτωση. Εκείνοι που δρομολογούνται για τη φυλακή, όπως κι εκείνοι που συλλαμβάνονται για την αγωνιστική κινητοποίησή τους, τραυματίζονται και σημαδεύονται εμφανώς, παραδειγματικά. Ενώ εκείνοι που περνάνε προληπτικά από τα χέρια των μπάτσων-βασανιστών, γίνονται δέκτες ενός αδιόρατου βασάνου. Ο διακριτικός βασανισμός είναι πάγια μέθοδος της τρομοκρατίας. Ο Μάλλιος και ο Μπάμπας, οι αρχιβασανιστές ανακριτές της Χούντας, ήταν μανούλες σε τέτοιες τεχνικές. Έκτοτε, σε συνθήκες δημοκρατίας, έχει μετατοπιστεί η βαρύτητα, στα σκοπούμενα των βασανιστηρίων. Η ανακριτική τρομοκρατία που εξευγενίστηκε, χωρίς να εγκαταλείψει το ουσιαστικό εργαλείο της, την πρόκληση οδύνης, έχει παραχωρήσει την πρώτη θέση, στη παραγωγή της εικόνας του ελέγχου, στη φήμη του, και κατά συνέπεια, στο αντικοινωνικό ριζωμά του. Οι ήττες των ανακριτών μπροστά στο σθένος των αγωνιστών, έχουν οδηγήσει στον εξωραϊσμό των βασανιστηρίων. Τα ψυχολογικά βασανιστήρια, που εδράζονται πάντα σε φυσικούς καταναγκασμούς, περιορισμούς, τεχνητό έλλειμμα αναγκαίων πόρων κλπ. -αφορούν αυτά που ειπώθηκαν προηγουμένως για τη μεταχείριση του Διονύση Μπάκα για παράδειγμα-, εκφράζουν την επικέντρωση στο πρωταίτιο σκοπούμενο κάθε βασανισμού, στον έλεγχο πάνω στα υποκείμενα. Έτσι κι αλλιώς, το βασανιστήριο υπάρχει μέσα στον πολιτισμό της εξουσίας, και μόνο εκεί, επειδή είναι ικανό να παράγει μεθοδευμένα ψυχική οδύνη. Και τα λευκά κελιά εντάσσονται σ' αυτόν ακριβώς τον μηχανισμό. Όπως τα κελιά του 12ου-13ου ορόφου της ΓΑΔΑ. Οι μπάτσοι-βασανιστές αποπειρώνται να εγγράψουν πάνω στα σώματά μας και στη συνείδησή μας ένα μέλλον φτώχειας, τρόμου και κατακερματισμού. Όμως, ο ολοκληρωτικός πόλεμος είναι πόλεμος αντοχής, πόλεμος κινητοποίησης νέων δυνάμεων, μια πάλη πάνω στο σύνολο του κοινωνικού δυναμικού και των υλικών πόρων. Εκείνοι που διδάσκονται και διδάσκουν τον εαυτό τους να αντιμετωπίζουν την κόλαση κατά μέτωπο, παραμένουν στον δρόμο με την αποφασιστικότητά τους αλώβητη. Η δημοκρατία των βασανιστών τσακίζεται από τη δύναμη των ανθρώπων να ορίζουν οι ίδιοι τη ζωή και τον θάνατό τους.

Και αναφορικά στο θέαμα της επικυριαρχίας, κεντρικός άξονας της τελετουργικής μεταχείρισης του αιχμαλωτισμένου, είναι το θέαμα της εξαίρεσης. Για να ηττηθεί η άρνηση της κυριαρχίας του νόμου, είναι απαραίτητο να αποκλειστούν τα παραδείγματά της από την κοινωνική πρακτική. Η πλήρης ακινητοποίηση - χειροπέδες, στενή περιφρούρηση και ταχείες διαβάσεις στις μεταγωγές, λευκά κελιά-, συμβολίζει ένα ατέρμονο παρόν πλήρους ελέγχου. Η μεθοδική πρόκληση οδύνης, συμβολίζει τη δυνατότητα επίτασης της κατασταλτικής βαναυσότητας σε απεριόριστο εύρος. Η απειλή του φόνου, παρέλαση στρατιωτικών μονάδων της αστυνομίας, όπως η ειδική κατασταλτική αντιτρομοκρατική μονάδα, η ειδική μονάδα μεταγωγών, όπως η παρούσα [ο σύντροφος δείχνει τους φρουρούς του], οι ομάδες πρόληψης και καταστολής εγκλήματος, τα ΟΠΚΕ, παλαιότερα τα ΤΑΕ στην επαρχία, συμβολίζουν ότι το κράτος έχοντας την ισχύ πάνω στον θάνατο, ορίζει τον χρόνο μ' έναν τρόπο απόλυτο. Το σύνολο των ελεγκτικών σημάνσεων βίας του καθεστώτος προβάλλει ότι οι θεσμοί θα εξακολουθούν να υπάρχουν όσο κατέχουν το επέκεινα της απανθρωπιάς.

Η υπόθεση ότι δεν ασκήθηκε τρομοκρατία στον Διονύση Μπάκα, είναι εξωπραγματική.

Πρόεδρος: Αφήστε να μας τα πει ο κύριος Μπάκας αυτά.

Δ.Χ.: Εκείνος θα μιλήσει ο ίδιος για το τι του συνέβη. Εγώ λέω ότι είναι εξωπραγματική.

Πρόεδρος: Μιλήστε καλύτερα για τον εαυτό σας, και ό,τι έχει να κάνει ίσως...

Δ.Χ.: Οι ίδιες οι συνθήκες απομόνωσης, στο κέντρο του αντιαντάρτικου τμήματος της μυστικής αστυνομίας, αποτελούν βασανιστήριο. Αν δεν τον έδειραν, και ακόμα δεν είμαι βέβαιος γι' αυτό, συνέβη για να μην δημιουργήσουν αντικίνητρο στην εκβιαστική υπογραφή του διωκτικού σεναρίου. Ακριβώς δηλαδή επειδή τον εκβίαζαν για κάτι που 'θελαν από κείνον, ενδέχεται και να μην τον χτύπησαν.

Έτσι ερχόμαστε στις διώξεις. Ο σύντροφος Βαγγέλης Σταθόπουλος και ο φίλος μου ο Διονύσης Μπάκας, βρέθηκαν αιχμάλωτοι για έναν συγκεκριμένο λόγο: προσέφεραν βοήθεια σε έναν ένοπλο αγωνιστή, ανεξάρτητα αν το γνώριζαν ή δεν το γνώριζαν, και μάλιστα η βοήθειά τους ήταν καθοριστική για την επιβίωση και την ελευθερία του. Δεν δικάστηκαν εν γένει οι κοινωνικές σχέσεις περίξ της ένοπλης δράσης, όπως έχει ειπωθεί για διάφορες διώξεις στο παρελθόν, αλλά απολύτως συγκεκριμένες και εξαιρετικές πρακτικές εκφράσεις

¹ Σε τούτο το σημείο ο σύντροφος διαβάζει απόσπασμα από κείμενο του '13. Πιο πρόσφατα, στη διάρκεια της διαχείρισης ΣΥΡΙΖΑ ('15-'19), έγιναν πολλές αστυνομικές δολοφονίες και στα Εξάρχεια οι ΟΠΚΕ και τα ΜΑΤ άσκησαν βαναυσα βασανιστήρια, με σοβαρούς τραυματισμούς. Ακολούθως από το '19, στη διάρκεια διαχείρισης ΝΔ, οι δολοφονίες συνεχίστηκαν και στα Εξάρχεια επιβλήθηκε μια πολιτική συστηματικών βασανιστηρίων με σκοπό την ερήμωση του κοινωνικού εδάφους και την αλλαγή του πληθυσμού και του χαρακτήρα της γειτονιάς.

κοινωνικής αλληλεγγύης με έναν ένοπλο αγωνιστή σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Έκτακτη ανάγκη σε μία πολεμική συνθήκη. Και το κράτος, όταν έχει να κάνει με καταστάσεις έκτακτης πολεμικής ανάγκης, όπως ήταν απ' την πλευρά του η ευκαιρία αιχμαλωσίας μου, ή και ακρωτηριασμού μου, εφαρμόζει στρατιωτικά μέτρα συλλογικής ευθύνης.

Στα πρόσωπα των δύο προφυλακισμένων διώχθηκε η κοινωνική αλληλεγγύη ως μέρος της στρατηγικής απομόνωσης και εξόντωσης της αντάρτικης πάλης. Ανεξάρτητα από τα γεγονότα, το κράτος επιδίωξε να χτυπήσει τους δύο προφυλακισμένους σαν να χτυπούσε στην καρδιά του αντάρτικου. Πρόκειται για μια επίσημη αναγνώριση του δεδομένου ότι το κράτος τρέμει και προσπαθεί να τρομοκρατήσει έναν εχθρό που βρίσκεται παντού, τον αντιστεκόμενο λαό. Ο Αριστοτέλης: «Να μην έχουμε εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλον, να μην έχουμε φρόνημα και να 'μαστε άοπλοι.» Κύριο μέλημα του κράτους στις αντιαντάρτικες επιχειρήσεις του δεν είναι, αν και στοιχειώδες, η όσο πιο μακριά αιχμαλωσία των αγωνιστών, αλλά η απομόνωσή τους, η διάλυση των αγωνιστικών γραμμών και η πρόκληση ρήγματος στην εξέλιξη της πάλης.

Το κράτος τιμώρησε σκληρά την κοινωνική αλληλεγγύη. Στην πρωτόδικη διαδικασία, με την προφυλάκιση και με την πρωτόδικη απόφαση και την παράταση της αιχμαλωσίας του συντρόφου Βαγγέλη, ήταν κύριος σκοπός του το χτύπημα της ίδιας της κοινωνικής αλληλεγγύης στα επαναστατικά χαρακτηριστικά της για την εμπέδωση της απομόνωσης του αντάρτικου. Η προσωρινή αποφυλάκιση του Διονύση Μπάκα, του ανθρώπου που είχε υπογράψει την ασφαλίτικη αφήγηση, αποτελεί έναν εκβιασμό απόσπασης συνεργασίας για την βαθύτερη θραύση της κοινωνικής αλληλεγγύης και αδιαμφισβήτητα είναι μια παραμένουσα κατάσταση ομηρίας. Βεβαίως, η συνεχιζόμενη αιχμαλωσία του Βαγγέλη Σταθόπουλου με την επικρεμάμενη μακρόπνοη διάρκεια συνέχισή της αποτελεί επίσης, όπως είναι πάγια δικαστική τακτική, έναν εκβιασμό συνεργασίας στην αντεπαναστατική επιχείρηση με τη μορφή της αποδοχής και της ομολογίας, σε εισαγωγικά, του διωκτικού αφηγήματος.

Το κράτος χρειαζόταν, σύμφωνα με το 187Α, να παρουσιάσει μία ομάδα τριών προσώπων, ώστε να χτυπήσει την κοινωνική αλληλεγγύη στη μεθόριο της αντάρτικης πάλης με την ίδια σκληρότητα όπως αυτή που στρέφει ενάντια στα δηλωμένα υποκείμενα του αντάρτικου και συγχρόνως να παρουσιάσει την επιχείρησή του ως χτύπημα στο αντάρτικο και ειδικά στην Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Οπότε, το κράτος παρουσίασε την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας σαν ενεργή, με τους δύο συγκατηγορούμενους μου σαν μέλη της, προκειμένου να μεταχειριστεί το άθλιο και άθλια κατασκευασμένο σκιάχτρο για τους παραπάνω σκοπούς. Για τους ίδιους σκοπούς και πάνω σ' αυτή τη βάση, το κράτος συκοφάντησε την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας όχι μόνο με την πρωτόδικη απόφαση αλλά και με την προπαγάνδα του και με την ίδια τη διωκτική υπόθεση που είπα προηγουμένως, πριν την απόφαση, παρουσιάζοντας σαν δικά της, σαν της Οργάνωσης, συνθήκες, προσωπικές αδυναμίες, αποτελέσματα και πολιτικές τοποθετήσεις που δεν της αντιστοιχούν. Ενώ όλα αυτά ήταν συνέπειες της απουσίας της. Το κράτος επιχείρησε να αντιστρέψει την αναγκαιότητα της αντάρτικης οργάνωσης μεταμορφώνοντάς την σε αδιέξοδη και άδοξη συνθήκη.

Η καταδίκη των δύο συγκατηγορουμένων μου ως μελών της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας αξιοποιήθηκε και για τη νομική θωράκιση της δικής μου καταδίκης για τη δηλωμένη σχέση μου με την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Αυτό θα το δούμε αναλυτικότερα σε λίγο, μπαίνοντας στα νομικά ζητήματα. Το κράτος έπραξε έτσι μέχρι πέρυσι, με δεδομένη την απουσία μου από το δικαστήριο, δηλαδή την απουσία του αντάρτικου λόγου και ειδικότερα της μαρτυρίας της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Η κοινωνική αλληλεγγύη, όπως το εξήγησα, ήταν ενεργή, το μέλλον, ένα μέλλον ελευθερίας, ένα μέλλον κοινωνικής ανασυγκρότησης ήταν ενεργό σ' όλη την ιστορία που ανέπτυξα εδώ πέρα, στην προσωπική ιστορία μου, στην αγωνιστική ιστορία μου, στα γεγονότα του '19 κατόπιν μέχρι και σήμερα, μέχρι κι εδώ μέσα. Και να σημειώσουμε, έχει ξαναειπωθεί, αλλά για να καταγραφεί και σ' αυτή τη φάση, ότι οι ειδικές μορφές της στοχοποίησης της κοινωνικής αλληλεγγύης, σ' αυτή τη διωκτική υπόθεση, είναι η παρανομοποίηση του ιατρικού όρκου, να γίνουν οι γιατροί και όποιος αναλαμβάνει περίθαλψη, καταδότες και όχι γιατροί, η παρανομοποίηση της αγαθής αυθορμησίας της φιλίας, όπως εκφράστηκε απ' τον Διονύση Μπάκα και βέβαια και απ' τον Βαγγέλη Σταθόπουλο και η παρανομοποίηση της αναρχικής αλληλεγγύης προς τους αδύναμους και τους βαλλόμενους. Πρόκειται για ένα εγχείρημα αντικοινωνικό, που εμπρικλείει βέβαια και τη συστηματική προώθηση και της καταδοτικότητας.

Μπαίνοντας στα ενδότερα της διωκτικής υπόθεσης τώρα, να θυμίσουμε ότι από την αρχή των συλλήψεων, αναφέρθηκα προηγουμένως στα μίντια: να γίνουμε λίγο πιο συγκεκριμένοι, υπήρξε μία δαιμονοποίηση και των δύο αιχμαλωτισθέντων, αλλά και δική μου και μάλιστα μ' έναν τρόπο που να οδηγεί προς την εκτέλεσή μου, τη δολοφονία μου. Για παράδειγμα, η υποτιθέμενη μαρτυρία των αστυνομικών στο τμήμα που έδινα παρόν, ότι την τελευταία φορά που πέρασα από κει τους είπα, «Τώρα θα δείτε τι θα σας κάνω!», ή «Θα σας φάω!», κάτι τέτοια, αστειότητες, αλλά αστειότητες που διαμορφώνουν ένα φονικό κλίμα. Λοιπόν, έχει ειπωθεί εδώ μέσα, πρέπει να μπει και στη σωστή του θέση, το γεγονός ότι ο πρωθυπουργός αναφέρθηκε στη συγκεκριμένη υπόθεση σε μία συνέντευξη και την ανέφερε ως δεμένη μάλιστα, και κανένας εκπρόσωπος...

Πρόεδρος: Δεν μας απασχολεί εμάς...

Δ.Χ.: Απασχολεί εμένα.

Πρόεδρος: Εμάς δεν μας απασχολεί.

Δ.Χ.: Ε βέβαια, δεν σας απασχολεί...

Πρόεδρος: Λοιπόν, ναι...

Δ.Χ.: Μπορεί να σας δίνει γραμμή...

Πρόεδρος: Συνεχίστε.

Δ.Χ.: Λοιπόν...

Πρόεδρος: Ελάτε, συνεχίστε.

Δ.Χ.: Ναι, συνεχίζω. Πάμε τώρα στο ζήτημα του νόμου. Ξεκινώντας από τον ειδικό αντεπαναστατικό νόμο, του διωκτικού υποβάθρου εναντίον μας και ειδικά στο τι μας λέει και πώς στεκόμαστε απέναντι στον ειδικό αντεπαναστατικό νόμο, τον 187Α. Το έγκλημα προσδιορίζεται από τους εκάστοτε κυβερνήτες κατά πως επιβουλεύονται τη διαφύλαξη και τον μετασχηματισμό της κυριαρχίας τους προσαρμόζοντας τους εξουσιαζόμενους με εντολές και απαγορεύσεις. Όμως, τα εγκληματολογικά περιγράμματα που αποτυπώνονται στους νόμους είναι και δεν θα μπορούσε να μην είναι, σε μεγάλο βαθμό ασύμπτωτα προς την πραγματικότητα την οποία το κράτος προσπαθεί να περιορίσει εντός ορίων. Αφενός, επειδή η πολυμορφία των ανεξέλεγκτων κοινωνικών και αντικοινωνικών συμπεριφορών δεν είναι κωδικοποιήσιμη, και αφετέρου, επειδή οι εποπτικοί μηχανισμοί αδυνατούν να γνωρίζουν το πλήθος και τις λεπτομέρειες αυτών των συμπεριφορών, οπότε η αστυνομία αναλαμβάνει να στοχοποιήσει πιθανά υποκείμενα, παρελθόντων ή μελλούμενων εγκλημάτων αξιολογώντας κυρίως φακέλους, και δευτερευόντως, “στοιχεία” που ανταποκρινόμενα στα εγκληματολογικά περιγράμματα, συγκεκριμενοποιούν τα σενάρια της. Έτσι κι αλλιώς, το έγκλημα κατασκευάζεται, είτε το σενάριο στηρίζεται στο προφανές είτε σε μαγειρέματα, είτε στην ασυναρτησία είτε στην προβοκάτσια, που εμπεριέχει όλα τα προηγούμενα.

Ο ειδικός αντεπαναστατικός νόμος, το 187Α, στρέφεται αντιδραστικά γύρω από τη βασική όψη του ταξικού ανταγωνισμού, την αντιστασιακή οργάνωση. Οι ταξικές σχέσεις συνολικά στηρίζονται στη σπειροειδή επαλληλία της διευθυντικής οργάνωσής τους και στην πολυδιάσπαση των από κάτω. **Κανένας τύραννος, κανένα καθεστώς, δεν θα μπορούσε ποτέ να επιβάλει την τρομοκρατία του, αν δεν κρατούσε απομονωμένους τους εξουσιαζόμενους.** Ο μετασχηματισμός του καταπιεσμένου κοινωνικού δυναμικού, σε αγώνα για την ελευθερία και την αλληλεγγύη, δοκιμάζεται στο ζήτημα της οργάνωσης. Για να υπάρξει και να εξελίσσεται μια ανταγωνιστική συνείδηση μέσα στον κοινό καθημερινό βίο και όχι μόνο στη σφαίρα της φιλοσοφίας, έχει ανάγκη τον συλλογικό χώρο της έμπρακτης αντίστασης. Τα διαλεκτικά ρηξιακά νοήματα, οργανώνουν τη σύμπλευσή μας σε διαδρομές αντεπίθεσης, ταξικής ανασυγκρότησης και κοινωνικής απελευθέρωσης, πάνω στο έδαφος της αντικειμενικής εκδήλωσής τους. Η συνάντηση κάποιων ανθρώπων στοχοποιείται με βάση τους εξατομικευμένους πολιτικούς φακέλους της ασφάλειας. Εδώ η επίσημη μορφή των φακέλων, πάντα αποσπασματική, με τις πλασματικές γλώσσες της τεχνο-καταστολής, στις οποίες θα αναφερθώ παρακάτω, γενετικό υλικό, βίντεο...

Πρόεδρος: Απομακρύνεστε από το θέμα, πάλι.

Δ.Χ.: Μα πλάκα κάνετε, αυτά γίνονται, αυτά γίναν εδώ.

Πρόεδρος: Εντάξει. Ο νόμος. Είναι η άποψή σας για τον νόμο. Λοιπόν, ας μην απομακρύνεστε.

Δ.Χ.: Δεν θα πω εγώ την άποψή μου για τον νόμο με τον οποίο δικάζομαι;

Πρόεδρος: Εσείς προβάλατε μέσω των συνηγόρων σας κάποιες ενστάσεις.

Δ.Χ.: Ναι, και εξακολουθούμε να αντιμετωπίζουμε αυτόν το νόμο.

Πρόεδρος: Απορρίφθηκαν αυτές.

Δ.Χ.: Εξακολουθούμε να τον αντιμετωπίζουμε.

Πρόεδρος: Οι συνήγοροί σας τα λένε μια χαρά αυτά.

Δ.Χ.: Εξακολουθούμε να τον αντιμετωπίζουμε.

Πρόεδρος: Μην απομακρύνεστε από το θέμα.

Δ.Χ.: Αυτό είναι ένα από τα θέματά μου.

Πρόεδρος: Όχι, δεν είναι αυτό το θέμα μας. Να αναλύσουμε τώρα τον νόμο, με αυτόν τον τρόπο. Το θέμα είναι αν κάποια πράξη υπάγεται εκεί.

Δ.Χ.: Εκεί θέλετε να περιορίσετε εσείς τον λόγο τον δικό μου, για να αποπολιτικοποιήσετε.

Πρόεδρος: Μα αυτό είναι, αυτό κάνουμε. Μα θα μιλήσουμε για τον νόμο; Ακούστε, εδώ δεν είναι μια συγκέντρωση που εσείς θα πείτε για το αντάρτικο, θα πείτε για τον νόμο, θα πείτε για το Α, το Β θέμα. Εδώ, είναι το ακροατήριο είναι μια δίκη που γίνεται, λοιπόν τι θέση έχει αυτό; Με αυτή την έννοια σας το λέω. Το θέμα είναι αν η πράξη η συγκεκριμένη υπάγεται σε αυτή τη διάταξη.

Δ.Χ.: Κοιτάχτε. Τυπικά, η απολογία του κατηγορούμενου, για να μιλήσουμε με βάση τους νόμους, όπως λέτε, είναι ιερή.

Πρόεδρος: Ιερότατη. Και ξέρετε...

Δ.Χ.: Με διακόπτετε.

Πρόεδρος: ... πολύ καλά...

Δ.Χ.: Με διακόπτετε.

Πρόεδρος: πολύ καλά, ότι αντιμετωπίστηκε ως ιερή.

Δ.Χ.: Δεν γίνεται να με διακόπτετε. Δεν γίνεται στην ελάχιστη φράση να με διακόπτετε πριν βάλω τελεία. Είναι αδύνατο.

Πρόεδρος: Όχι, καθόλου, επί πόση ώρα.

Δ.Χ.: Δεν γίνεται αυτό. Δεν γίνεται αυτό.

Πρόεδρος: Είναι ιερή.

Δ.Χ.: Αυτή η επίθεση δεν θα οδηγήσει πουθενά.

Πρόεδρος: Δεν είναι επίθεση. Σας λέω να μην απομακρύνεστε από το θέμα. Αυτό μπορεί να γίνεται επισήμανση. Και μία, και δύο, και τρεις.

Δ.Χ.: Είμαστε εδώ μήνες.

Πρόεδρος (κοιτάζοντας προς τον εισαγγελέα): Πόση ώρα απολογείται, χωρίς να διακοπεί;

Εισαγγελέας: Η πρώτη παρέμβαση η δικιά σας ήταν στις δύο ώρες και ένα τέταρτο.

Πρόεδρος: Χωρίς να διακοπεί. Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν έχετε δικίο αν λέτε ότι σας διακόπτουμε...

Εισαγγελέας: Δύο ώρες και ένα τέταρτο.

Δ.Χ.: Όχι λέω ότι...

Πρόεδρος: Στο θέμα.

Δ.Χ.: Δεν θα οδηγήσει κάπου...

Πρόεδρος: Όσο μιλάτε στο θέμα.

Δ.Χ.: Είμαστε εδώ μήνες. Δεν σκοπεύω... Δεν απολαμβάνω να...

Πρόεδρος: Να μην απομακρύνεστε από το θέμα, σας λέω.

Δ.Χ.: Δεν απολαμβάνω να βρίσκομαι εδώ.

Πρόεδρος: Εδώ δεν θα μιλήσουμε... έχουμε του νόμου μια αιτιολογική έκθεση, και θα έχουμε τώρα την αντίστροφη ας πούμε, γιατί αυτός ο νόμος είναι έτσι κι είναι αλλιώς. Δεν είναι αυτό το θέμα. Δεν είναι αυτό το θέμα.

Δ.Χ.: Ωραία. Μπορείτε να...

Πρόεδρος: Αν η πράξη είναι αυτό.

Δ.Χ.: Μπορείτε να με κρίνετε και να με καταδικάσετε για την πολυλογία μου.

Πρόεδρος: Όχι, μισό λεπτό, δεν .. Ορίστε;

Δ.Χ.: Μπορείτε άμα θέλετε να με καταδικάσετε για την πολυλογία μου.

Πρόεδρος: Η πολυλογία σας. Ακούστε.. Μπορείτε να μιλάτε όση ώρα θέλετε.

Από το ακροατήριο: Ε αφήστε τον!

Πρόεδρος: Σας παρακαλώ! Όχι όμως εκτός θέματος. Μπορείτε να μιλάτε μία μέρα. Θέλετε; Στα ερευνόμενα.

Δ.Χ.: Πού προσδιορίζεται; Με βάση ποιο δίκαιο προσδιορίζεται, ποιο είναι το θέμα ή δεν είναι το θέμα για το οποίο μπορεί να μιλήσει ο κατηγορούμενος. Ποιο δίκαιο ορίζει...

Πρόεδρος: Και αυτά που λέτε τώρα, και αυτά που λέγατε πριν, σας λέω τι εικόνα έχουν.

Δ.Χ.: Ποιο δίκαιο ορίζει ότι οι δικαστές θα υποβάλουν στον κατηγορούμενο την απολογία του;

Πρόεδρος: Δεν υποβάλλουμε τίποτα.

Δ.Χ.: Ε μα βέβαια.

Πρόεδρος: Μπορείτε να πείτε...

Δ.Χ.: Η λογοκρισία είναι πρακτική υποβολής.

Πρόεδρος: Ακούστε, ακούστε. Μπορείτε να λέτε ό,τι θέλετε, σας το επαναλαμβάνω, όμως εντός θέματος. Ανοίχτε λίγο... Εσείς είπατε θα μιλήσουμε τώρα νομικά. Ανοίχτε και τον κώδικα να δείτε τι λέει.

Δ.Χ.: Το έχω εδώ. Το 187Α και όλη την ιστορία του.

Πρόεδρος: Όχι δεν είναι το 187Α. Είναι άλλες διατάξεις που ρυθμίζουν τη διαδικασία και την απολογία. Για κοιτάχτε εκεί. Μπορεί ο κατηγορούμενος να σηκωθεί και να μιλάει μια βδομάδα, έτσι γενικά και αόριστα; Ελάτε... Φυσικά. Γι' αυτό δεν σας διέκοψε κανείς. Με ευλάβεια σας ακούσαμε και θέλαμε να σας ακούσουμε. Αλίμονο, ούτε ήσασταν στον πρώτο βαθμό, φυσικά είχατε δικαίωμα, και τις ερωτήσεις σας μέχρι τώρα που έχετε κάνει, τα πάντα... σχολιασμούς, πότε σας αφαιρέθηκε δικαίωμα; Ξέρετε ότι δεν είναι έτσι. Αλλά ας είμαστε μέσα, μέσα σ' αυτά τα ζητήματα που μας ενδιαφέρουν. Ορίστε. Συνεχίστε. Προσπαθήστε και σεις λοιπόν να είστε μέσα, μέσα στο αντικείμενο της δίκης.

Δ.Χ.: Δεν γίνεται.

Πρόεδρος: Κανείς δεν θα σας διακόψει.

Δ.Χ.: Δεν γίνεται να προσαρμοστώ στα...

Πρόεδρος: Γίνεται.

Δ.Χ.: ... στα μέτρα σας.

Πρόεδρος: Γίνεται. Γίνεται.

Δ.Χ.: Δεν θα γίνει.

Πρόεδρος: Δεν θα γίνει;

Δ.Χ.: Όχι, δεν θα γίνει.

Πρόεδρος: Τότε συνεχίστε λοιπόν και θα δούμε. Βλέπετε ότι δημιουργείται αυτή η κωλυσιεργία. Γιατί; Ελάτε.

Δ.Χ.: Δεν δημιουργείται τίποτα. Εσείς προσθέσατε επιπλέον χρόνο στη διαδικασία.

Πρόεδρος: Εγώ; Μισό λεπτό. Λοιπόν. Ορίστε. Συνεχίστε.

Δ.Χ.: Λοιπόν, αναφερόμουν στους φακέλους και το πώς αξιοποιούνται οι φάκελοι για να κατασκευαστούν υποθέσεις, όπως οι κατηγορίες σε βάρος των δύο συγκατηγορουμένων μου, και το σενάριο ότι η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας ήταν ενεργή το 2019. Πρόκειται για απόπειρα απόλυτης υποκειμενοποίησης του αντεπαναστατικού δικαίου...

Πρόεδρος: Αυτό είναι θέμα.

Δ.Χ.: ... και άρα...

Πρόεδρος: ... ότι η οργάνωση... μέχρι τότε.

Ακροατήριο: Μην διακόπτετε!

Πρόεδρος: Σας παρακαλώ!

Ακροατήριο: Διακόπτετε.

Πρόεδρος: Αυτό λέω. Αυτό είναι στο θέμα και είναι πολύ σημαντικό. Ακούτε;

Δ.Χ.: Όχι, δεν γίνεται αυτό. Συγγνώμη. Λόγω της διακοπής τώρα, εγώ θέλω χρόνο να συγκεντρωθώ. Δεν γίνεται αυτό.

Πρόεδρος: Αα...

Δ.Χ.: Θέλω διάλειμμα τώρα.

Πρόεδρος: Θέλετε διάλειμμα;

Δ.Χ.: Έχω ανάγκη διάλειμμα. Ναι.

Πρόεδρος: Λοιπόν, σας είπα ότι... Ακριβώς αυτό σας... δεν σας διέκοψα για να σας διακόψω να μην το πείτε. Ότι ο χρόνος, ο χρόνος της διάρκειας της Οργάνωσης είναι σημαντικό. Αυτό είπα. Είναι στο θέμα αυτό. Απλά για να συνεχίσετε. Γι' αυτό σας το 'πα. Δεν σας είπα ότι είναι εκτός. Αυτό είπα.

Δ.Χ.: Αναφέρθηκα ήδη στον χρόνο της διάρκειας της οργάνωσης.

Πρόεδρος: Μα αρχίσατε τώρα πάλι να λέτε.

Δ.Χ.: Και θα αναφερθώ και πάλι μετά, μπαίνοντας στις λεπτομέρειες.

Πρόεδρος: Ε πέστε το.

Δ.Χ.: Όχι, τώρα θέλω να πάω τουαλέτα. Αλήθεια σας λέω. Με έχετε διακόψει, θέλω να συγκεντρωθώ, έτσι.

Πρόεδρος: Λοιπόν, πέντε λεπτά διακοπή. Προλαβαίνετε.

(διακοπή)

Δ.Χ.: Αναφορικά στους δύο συγκατηγορούμένους μου και στο πώς στοχοποιήθηκαν, αλλά και στο πώς χρησιμοποιήθηκαν για να δέσει η υπόθεση: προτεραιότητα της ασφαλίτικης πρακτικής είναι η δίωξη των προσώπων που στοχοποιούνται καθώς τους αποδίδονται τα εγκλήματα που το κράτος έχει ανάγκη να εμφανίζει ότι πατάσει. Άλλοτε τα πρόσωπα επιλέγονται εφόσον φαίνονται κατάλληλα για το σενάριο, άλλοτε τα σενάρια χτίζονται γύρω από τα ήδη στοχοποιημένα πρόσωπα, άλλοτε και τα δύο. Για παράδειγμα, οι ομολογίες που υφαρπάζονται με εκβιασμούς ή βασανιστήρια μέσα στα διάφορα ασφαλίτικα γραφεία, είναι πάντα λειτουργικές ανεξάρτητα με τη σχέση τους με τα πραγματικά γεγονότα. Ή για παράδειγμα, η λεγόμενη Αντιτρομοκρατική, κάνει κρυφές παρακολουθήσεις γιατί δεν ενδιαφέρεται να αποτρέψει την οποιαδήποτε παράνομη πράξη, αλλά να εγκιβωτίσει αγωνιστές σ' εκείνα τα εγκληματικά σενάρια στα οποία το κράτος χρειάζεται να βγαίνει νικητής. Και γι' αυτό η αστυνομία δεν επεμβαίνει κατασταλτικά πάντα και παντού, αλλά εκεί όπου θα έχει πλεονέκτημα ισχύος και πολιτικό κέρδος με την μέγιστη οικονομία δυνάμεων.

Αυτό που προστίθεται τα τελευταία χρόνια στην προσπάθεια των βασανιστών να εκπέμψουν κύρος και δέος, είναι ο τεχνολογικός μυστικισμός. **Εποπτικές μηχανές, μηχανές θανάτου και πλασματικές γλώσσες προσωποποίησης, όπως η γενετική ταυτοποίηση, επεμβαίνουν στην πολιτική σκηνή, πρωτίστως για να σπείρουν μια ατμόσφαιρα φανταστικής επικράτησης. Τα αντικειμενικά αποτελέσματα της χρήσης αυτών των εργαλείων απέναντι σε ανθρώπους που αυτοοργανώνουν την κίνησή τους ενάντια στον κόσμο της εξουσίας, είναι αμφιλεγόμενα. Σίγουρα όμως, η συμβολική ισχύ τους είναι πολύ μεγαλύτερη.** Οι πλασματικές γλώσσες προσωποποίησης που συμπεριλαμβάνουν όλων των ειδών τα "στοιχεία", με τα οποία η ασφάλεια κατασκευάζει τα σενάρια της -ανώνυμες καταγγελίες, καταθέσεις χαφιέδων, αναφορές ηλεκτρονικού εντοπισμού και υποκλοπών, εικόνες από βίντεο και φωτογραφίες, αποτυπώματα και γενετικό υλικό- παράγουν έναν κόσμο απροσπέλαστο στους αδαείς και έτσι αδιαμφισβήτητο. Στο μυστικιστικό έδαφος των τεχνολογικών μεθόδων, αφενός έχουν ανοίξει τεχνοτροπίες για το στοχευμένο μαγείρεμα των υλικών με τις προοδικασμένες σημάνσεις τους και αφετέρου, το δίκαιο αποκοινωνικοποιείται ακόμα πιο βαθιά. Τα τελευταία δέκα χρόνια η τεχνολογική μυστικοποίηση της ποινικής καταστολής τείνει να γενικευτεί. Αντιμετωπίζοντας τις κατηγορίες του ασφαλίτικου τεχνο-μυστικισμού από τη θέση των διωκόμενων, η αμυντική δυνατότητά μας και η ευθύνη μας για τις παρακαταθήκες που αφήνουν οι επιλογές μας, είναι η αναστροφή του πολεμικού διαλόγου, που γίνεται μεταγλωττισμένος σε νομικό κώδικα. Αναστροφή των ασφαλίτικων εξιστορήσεων και του νομικού κώδικα στις πολιτικές αιτιότητες τους. Αναστροφή των αποκαλούμενων αποδείξεων στην πολιτική λειτουργικότητά τους, στην πολιτική λειτουργικότητα της εγγενούς απροσδιοριστίας και αυθαιρεσίας τους. Αναστροφή της δομικής ασυνοχής του ποινικού λόγου, που εξυπηρετεί την ενότητα της καπιταλιστικής κυριαρχίας και του αντικοινωνικού εξανδραποδισμού. Έχουμε κάθε λόγο να απαντάμε στο συμβολικό περίβλημα των κατασταλτικών επιθέσεων, αλλά όχι τοποθετούμενοι αρνητικά ή θετικά μέσα στα ασυνάρτητα πλαίσιά του, δηλαδή αν είμαστε αθώοι ή ένοχοι, αλλά αποδομώντας αυτά τα ασυνάρτητα πλαίσια. Να απαντάμε για να αποδομήσουμε δημόσια τον παραμορφωτικό κόσμο του κρατικού δικαίου, που οργανώνει τον κατακερματισμό της ατομικής κοινωνικής συνείδησης και την απομόνωσή της.

Λοιπόν, είτε ενοχλεί είτε όχι, εγώ θα αναφερθώ στον 187Α, στον ειδικό αντεπαναστατικό νόμο, για να ξέρουμε τι έχουμε απέναντί μας, αλλά και να υπάρχει εκ των προτέρων μια αντίληψη του με ποια κριτήρια, με τι κριτήρια, ένα δικαστήριο μπορεί να κρίνει μία τέτοια υπόθεση και τι επιλογές έχει. Θα το πιάσω στην ιστορική του βάση.

Το 1977 διαμορφώθηκε ένα κείμενο, μία Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την καταστολή της τρομοκρατίας -έτσι λέγεται-, η οποία καθόρισε τους ειδικούς αντεπαναστατικούς νόμους μέχρι και σήμερα, και το 187Α. Οι συνθήκες μέσα από τις οποίες προέκυψε αυτή η σύμβαση είναι πολύ συγκεκριμένες, όπως το λέει και το ίδιο το κείμενο, «συνειδητοποιώντας την αυξανόμενη ανησυχία από τον πολλαπλασιασμό των πράξεων τρομοκρατίας». Ήταν η εποχή όπου η αντάρτικη πάλη στην Ευρώπη ήταν σε κορύφωση. Η εποχή όπου η σύγκρουση, η ένοπλη πολιτική σύγκρουση, ειδικά στην Ιταλία, ήταν σε κορύφωση. Τα σημεία που μας ενδιαφέρουν εδώ είναι τα εξής, για να δούμε το υπόβαθρο των εννοιών με βάση τις οποίες κατηγορούμαστε. Η πιο σημαντική φράση είναι η εξής: «Για τις ανάγκες της έκδοσης μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών», να σημειώσουμε ότι αυτή η σύμβαση έχει ως κύριο αντικείμενό της, την έκδοση, την προαγωγή της δυνατότητας έκδοσης υπόπτων μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών. Η πιο σημαντική πρόταση είναι η εξής: «Για τις ανάγκες της έκδοσης μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών, **κανένα από τα κατωτέρως αναφερόμενα εγκλήματα, δεν θα θεωρείται πολιτικό ή έγκλημα που εμπνέεται από πολιτικό κίνητρο**». Εδώ τα πράγματα είναι πιο ξεκάθαρα, δηλαδή στη ρίζα του 187Α -το 187Α δεν λέει, «δεν είναι πολιτικό» κλπ., αυτό το λένε οι εφαρμοστές του και ο Άρειος Πάγος κλπ.: το 187Α αποπολιτικοποιεί απλά εξαφανίζοντας τις πολιτικές έννοιες ή αντιστρέφοντας τις. Εδώ, η ρίζα όλων των ειδικών αντεπαναστατικών νόμων της Ευρωπαϊκής Ένωσης των τελευταίων δεκαετιών, το λέει ξεκάθαρα: δεν

θα αναγνωρίζουμε, να μην θεωρούμε ότι υφίσταται πολιτικό κίνητρο. Είναι μία καθαρή... πολύ σαφής μη αναγνώριση των πολιτικών κινήτρων. Δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν πολιτικά κίνητρα, αλλά ότι πρέπει να μην τα αναγνωρίζουμε από 'δω και πέρα. Η έκδοση, η δυνατότητα έκδοσης, ήταν το πραγματικό ιστορικό δεδομένο, μια πραγματική ανάγκη στη συγκεκριμένη εποχή για τα κράτη, αλλά λειτούργησε και ως το πρόσχημα -το ζήτημα έκδοση-, για να περάσει αυτή η πολιτική γραμμή πάνω στο δίκαιο. Αποπολιτικοποίηση της επαναστατικής δράσης, ανεξαρτήτως του πραγματικού πολιτικού υποβάθρου της.

Στη συγκεκριμένη σύμβαση, οι πράξεις που περιγράφηκαν είναι πολύ γενικές, πολύ ευρύτερες από αυτές που έχει το 187Α: «Κάθε σοβαρή πράξη βίας κατά της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας, της ελευθερίας προσώπων», μπορεί να ενταχθεί σ' αυτό το πλαίσιο. Άρα δίνει τεράστια ελευθερία στους εφαρμοστές και στους εθνικούς νομοθέτες και έχει την εξαίρεση, εξαίρεση στη συμφωνία της έκδοσης, τη δίωξη για τα πολιτικά φρονήματα, δηλαδή, εμφανίζεται σαν να προστατεύει τα πολιτικά φρονήματα. Αλλά την ίδια στιγμή που έχει καταδηλώσει αυτό το κείμενο ότι πρέπει να μην αναγνωρίζονται ως πολιτικές αυτές κι αυτές οι πράξεις, είναι ένα κείμενο το οποίο αφοπλίζει το κοινωνικό κίνημα. Το αφοπλίζει με την ευρύτερη έννοια, τόσο ευρεία όσο ευρύ είναι και το φάσμα των πράξεων οι οποίες εμπíπτουν μέσα σ' αυτήν την πολιτική. Και διαμορφώνει έναν ενιαίο δικωκτικό χώρο.

Για να μην σταθούμε σε λεπτομέρειες, η υποκρισία, η πολιτική υποκρισία, έξω απ' το πνεύμα του αστικού νόμου αυτού του κειμένου, φαίνεται ας πούμε και στο άρθρο 13, όπου ακριβώς αναγνωρίζοντας ότι υπάρχουν κράτη που μπορεί να δυσκολευτούν, να έχουν αμφιβολίες, στο να προωθήσουν, να προσαρμοστούν σε αυτήν τη σύμβαση και να κρατήσουν το δικαίωμα της αναγνώρισης πολιτικού ασύλου, της αναγνώρισης πολιτικού κινήτρου και λοιπά, λέει ότι σ' αυτές τις περιπτώσεις που ένα κράτος θα θελήσει να προβάλει τέτοιου είδους αντιρρήσεις, θα πρέπει να εκτιμήσει τον χαρακτήρα του εγκλήματος και να λάβει σοβαρά υπόψη του τον ιδιαίζοντως σοβαρό χαρακτήρα τους, συμπεριλαμβανομένου του ότι το έγκλημα δημιούργησε συλλογικό κίνδυνο ζωής, σωματικής ακεραιότητας ή ελευθερίας προσώπων, και συνέχεια, ότι προσέβαλε πρόσωπα ξένα προς τα κίνητρα τα οποία τον υποκίνησαν. Άρα το ίδιο έγγραφο, αναγνωρίζει τα πολιτικά κίνητρα και λέει, όταν ένα μέρος, ένα έθνος-κράτος προβάλλει μία ένσταση και αναγνωρίζει τα πολιτικά κίνητρα του υπόπτου, θα πρέπει να συνυπολογίσει άλλους παράγοντες: ότι χρησιμοποιήθηκαν μέσα σκληρά ή ειδεχθή, ότι οι πράξεις του ήταν ασυνεπείς ως προς τα κίνητρα και τα λοιπά. Εδώ να σημειώσουμε κι ότι ερχόμαστε στο ζουμί της αντιστροφής των νοημάτων της πραγματικότητας. Η χρησιμοποίηση μέσων σκληρών και ειδεχθών, δηλαδή ότι κάνει η εξουσία, οι δικοί της οργανισμοί, νόμιμοι, θεσμικοί και παρακρατικοί, προβάλλεται, αρχίζει να προβάλλεται πάνω στις επαναστατικές δυνάμεις.

Στη συνέχεια, το 2002, βγαίνει μια απόφαση του Συμβουλίου της Ευρώπης, πάνω σε αυτήν τη γραμμή, αναγνωρίζει την απόφαση του '77, τη θέτει σε εφαρμογή· επιβεβαιώνει την άρνηση θεώρησης αναγνώρισης του πολιτικού κινήτρου και εισάγει μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία ακόμα. Θα πρέπει να θεσπιστούν κανόνες περί δικαιοδοσίας, για να κατοχυρωθεί η δυνατότητα αποτελεσματικής δίωξης του τρομοκρατικού εγκλήματος. Τι σημαίνει αυτή η αφηρημένη διατύπωση; Εισαγωγή εξαιρέσεων. Εισαγωγή εξαιρέσεων στο δίκαιο και την εφαρμογή του. Επίσης, η παρούσα απόφαση-πλαίσιο, δεν καλύπτει τις δραστηριότητες των ενόπλων δυνάμεων κλπ. κατά την άσκηση των επίσημων καθηκόντων τους, εφόσον διέπονται από άλλους κανόνες του διεθνούς δικαίου. Άρα, όλα αυτά -έχουμε πάλι πολεμικό δίκαιο-, εφαρμόζονται ενάντια στην επαναστατική πάλη, αλλά δεν κρίνουμε τα κράτη αν χρησιμοποιούν ειδεχθή βία, ασυνεπή μέσα ως προς τα κίνητρά τους. Όλα αυτά θεσπίζονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Και επίσης, δίνει το δικαίωμα σε κάθε συμβαλλόμενο μέρος, σε κάθε κράτος που έχει συνυπογράψει αυτήν τη σύμβαση, να διώξει, στο πλαίσιο των αντιτρομοκρατικών διατάξεων, ανθρώπους οι οποίοι πράττουν εναντίον θεσμών άλλων συμβαλλόμενων μερών και ενδεχομένως κι εκτός των συνόρων του κράτους που θα αναλάβει. Για παράδειγμα, αναφερθήκαμε με τη μία μάρτυρά μου στα γεγονότα το καλοκαίρι στο Μαρόκο, στα σύνορα Μαρόκο - Ισπανίας. Αν δηλαδή για παράδειγμα, κάποιος διαδηλωτής ή οι ίδιοι οι μετανάστες αντιστεκότουσαν, προκαλώντας για παράδειγμα καταστροφές, φθορές, στα σύνορα ή στο στρατόπεδο συγκέντρωσης εκεί πέρα, το ελληνικό κράτος, είναι εξουσιοδοτημένο με αυτές τις συμφωνίες, να τους διώξει αυτούς τους ανθρώπους για τρομοκρατία. Αυτό έχουμε απέναντί μας.

Και ακριβώς μιλώντας για την ιστορία της δίωξης που αντιμετωπίζουμε και εμείς, θέλω να μεταφέρω τα λόγια δύο Ιταλών δικηγόρων, των Κατερίνα Κάλλια και Φλάβιο Ρότσι Αλμπερτίνι, τώρα πριν έναν μήνα, 4 Οκτώβρη, οι οποίοι μίλησαν καθώς τοποθετήθηκαν σε μία εκδήλωση αλληλεγγύης στους 11 Τούρκους αγωνιστές που είναι αιχμάλωτοι στις ελληνικές φυλακές και μίλησαν ακριβώς για την ιστορία των ειδικών νόμων, και θα δούμε το τι φτάνει μέχρι τις μέρες μας, μέχρι και 'δω. *«Όπως όλοι θα γνωρίζετε, στην Ιταλία, από το τέλος της δεκαετίας του '60 και για όλη τη δεκαετία του '70, αναπτύχθηκε ένα δυνατό μαζικό κίνημα, που οδήγησε στη γέννηση πολυάριθμων μαχητικών οργανώσεων. Η δεκαετία του '70 υπήρξε μια δεκαετία μεγάλων κοινωνικών, πολιτιστικών και πνευματικών αλλαγών που τα έσπασαν με κάθε ισχύοντα θεσμικό ρόλο στο εσωτερικό της οικογένειας, στα σχολεία, στα εργοστάσια, στις γειτονιές, χτίζοντας από τα κάτω και με συμπαγή τρόπο, την αυτοοργάνωση, νέες μορφές κοινωνικών σχέσεων, αμφισβητώντας σοβαρά τη σαπίλα των αστικών σχέσεων, και το οικονομικό και εξουσιαστικό σύστημα που τις συντηρούσε».* Παρένθεση, για τη σήψη, την αποσάρθρωση των συνταγματικών δομών κλπ., άλλη μια μαρτυρία, δεν το λέω μόνο εγώ, το πώς ένας νέος κόσμος γεννιέται μέσα στον παλιό κόσμο που καταρρέει και δεν θα μπορούσε να αποσαρθρωθεί κανένα Σύνταγμα και καμιά πολιτική και οικονομική δομή, αν οι ίδιες οι αντιφάσεις τους δεν οδηγούσαν στην αποσάρθρωσή τους και δεν οδηγούσαν στην ανάγκη και στην πρακτική της ανάδυσης ενός νέου κόσμου.

«Ακριβώς για να καταστρέψει και να αποδυναμώσει αυτό το μαζικό κίνημα στην ολόκληρότητά του, το κράτος έθεσε σε εφαρμογή μια σύνθετη και διαρθρωμένη στρατηγική, που αποτελούνταν από ειδικούς νόμους κι από μέτρα που αποσκοπούσαν στην εξόντωση όλων των πρωτοποριών του αγώνα, φτάνοντας μέχρι και τον συστηματικό βασανισμό των φυλακισμένων. Στην Ιταλία, δεν υπήρχε βεβαίως η δικτατορία των Λατινοαμερικάνικων χωρών, ούτε το αντιδραστικό καθεστώς του τουρκικού κράτους, όμως αυτά που συνέβησαν σε αυτήν τη χώρα την δεκαετία του '70 και του '80, αποδεικνύουν ότι όταν η ταξική πάλη θέτει υπό αμφισβήτηση τις επικρατούσες εξουσίες, τότε το δημοκρατικό κράτος αποκαλύπτει το πραγματικό του πρόσωπο.

Η ειδική νομοθεσία που θεσπίστηκε στην Ιταλία τη δεκαετία του '70 δεν σκόπευε μόνο στο να αντιμετωπίσει τις μαχόμενες οργανώσεις, αλλά ήταν ένα πραγματικό πολιτικό σχέδιο που είχε σαν στόχο το να καταστρέψει και να εξοντώσει ένα επαναστατικό κίνημα που διαρθρωνόταν, μέσω χιλιάδων διαφορετικών μορφών και στο σύνολό του έθετε υπό αμφισβήτηση τη συνολική οικονομική και πολιτική εξουσία του αστικού κράτους. Η καταστολή δρούσε ενδεδειγμένα μέσω των "δημοκρατικών θεσμών", φακελώνοντας εργάτες, τοξικοεξαρτημένους, άνεργους, άστεγους και διώχνοντας από το χώρο εργασίας και ιδιαίτερα από τα συμβούλια των εργοστασίων, τους αντιπροσώπους που δεν καταδίκαιζαν απερίφραστα κάθε βίαια μορφή του αγώνα.

Στη πράξη, οι αντιτρομοκρατικοί νόμοι σήμαιναν έρευνες σε σπίτια χωρίς εντάλματα, προσαγωγές, ανακρίσεις χωρίς δικηγόρο -ανακρίσεις χωρίς δικηγόρο... γίνονται τέτοια πράγματα;- προφυλακίσεις μέχρι και δέκα χρόνια και οκτώ μήνες, αύξηση όλων των ποινών -όπως έχουμε στο 187Α εδώ- για τα μικρότερα αδικήματα, μέσω του επιβαρυντικού του τρομοκρατικού σκοπού, στρατιωτικοποίηση των αιθουσών των δικαστηρίων με φακέλωμα όλων των συμμετεχόντων στη δικαστική διαδικασία -συνέβαινε εδώ και συμβαίνει ακόμα στον Κορυδαλλό-, άρνηση του δικαιώματος του λόγου των κατηγορουμένων -κάπως το είδαμε και δω αυτό-, και ακόμα και συλλήψεις δικηγόρων για να εμποδιστεί οποιαδήποτε υπερασπιστική γραμμή για χάρη αυτής που ήθελε να εφαρμοστεί από το κράτος, δηλαδή αυτή της αποστασιοποίησης και της μετάνοιας. Οι φυλακές γέμισαν με χιλιάδες συντρόφους και πρωτοπόρους του αγώνα, εργάτες, άνεργους, φοιτητές και εναντίον αυτών των επαναστατικών φυλακισμένων υποκειμένων, ανδρών και γυναικών, δοκιμάστηκαν οι πιο προωθημένες πρακτικές της αντεπαναστάσεως.»

Η ίδρυση των φυλακών υψίστης ασφαλείας, 1977, συμπίπτει με το έγγραφο που αναφέραμε προηγουμένως, την Ευρωπαϊκή Σύμβαση, η συστηματική εφαρμογή της διαφοροποιημένης μεταχείρισης σε ολόκληρο το σύστημα φυλακών της χώρας με την εφαρμογή του άρθρου 90, προέβλεπε άρση των κανόνων της τακτικής κράτησης κλπ., δεν μπαίνω στις λεπτομέρειες, μέσω γυαλιού, εδώ είναι καθολικά εφαρμοσμένη αυτή η απομόνωση, τα επισκεπτήρια μέσω γυαλιού, απαγόρευση της αλληλογραφίας μεταξύ φυλακισμένων -ισχύει αυτό το αντεπαναστατικό μέτρο για όλους τους αιχμαλώτους, όχι μόνο για τους πολιτικούς κρατούμενους στις ελληνικές φυλακές, εγκαθιδρύοντας ειδικές πτέρυγες για τους πολιτικούς κρατούμενους. «Στους λεγόμενους αμετανόητους φυλακισμένους, από το '80 ως το '86, την εισαγωγή των νέων εγκλημάτων όπως το άρθρο 270, με σκοπό την τρομοκρατία -το αντίστοιχο του 187Α-, οι αυξήσεις ποινών για όλα τα αδικήματα που συνέβησαν με σκοπό την τρομοκρατία, τον βασανισμό σαν ανακριτικό εργαλείο έτσι ώστε να αποσπαστούν πληροφορίες, να αποδιαρθρωθούν και να διαλυθούν οι μαχητικές οργανώσεις. Ακολούθως, οι νόμοι για τους μετανοημένους, και εν τέλει ο νόμος για την αποποίηση-αποστασιοποίηση αντικατοπτρίζουν την ανοιχτή βεντάλια των αντικατασταλικών εργαλείων που χρησιμοποιήθηκαν για να καταστρέψουν τις επαναστατικές οργανώσεις των δεκαετιών '70 και '80, αλλά που χρησιμοποιήθηκαν επίσης για να καταστείλουν τα μαζικά κινήματα. **Ειδικά η αποστασιοποίηση, της οποίας η νομική αντίληψη εισήχθη σε ένα αρκετά μακρύ διάστημα χρόνου, από το 1978 ως το 1987, από όργανο εκβιασμού και επιβράβευσης σε συγκεκριμένους φυλακισμένους, θα καταλήξει να διαπεράσει τον ίδιο τον τρόπο του πώς γίνεται η πολιτική καθορίζοντας πολύ αυστηρά πλαίσια για την όποια αντικαθεστωτική φωνή.** Από τα μισά της δεκαετίας του '70 μέχρι τα πρώτα χρόνια του '80 κατέληξαν στις φυλακές τουλάχιστον 4000 σύντροφοι και συντρόφισσες. Αυτοί που απασχόλησαν τις δικαστικές αρχές ήταν γύρω στους 20.000. Η χρήση του βασανισμού, εκατοντάδες σύντροφοι και δεκάδες συντρόφισσες κατάφεραν, παρ' ολ' αυτά να αντέξουν, στα χρόνια προτάθηκαν κάποιες πολιτικές λύσεις επίλυσης της κατάστασης, αλλά το κράτος ποτέ δεν αναγνώριζε τη σύγκρουση εκείνων των χρόνων, και την ύπαρξη αυτού που μπορούμε να ορίσουμε ως έναν πόλεμο χαμηλής έντασης. Από τον κύκλο αγώνων των δεκαετιών '70 και '80 παραμένουν αυτή τη στιγμή στη φυλακή, στην Ιταλία, 11 σύντροφοι και 5 συντρόφισσες, με χρόνους φυλάκισης που εκτείνονται από 35 έως 41 χρόνια. **Οι εξελίξεις των επόμενων χρόνων μέχρι το σήμερα, αποδεικνύουν ότι η νομοθέτηση έκτακτης ανάγκης, δεν αποτέλεσε μια προσωρινή άρση των δικαιωμάτων, μόνο για μια συγκεκριμένη ιστορική περίοδο. Κάθε φορά που το δημοκρατικό κράτος αναμετριέται με τις πιο προωθημένες εκφράσεις της κοινωνικής σύγκρουσης χρησιμοποιεί τα κατασταλτικά εργαλεία που δοκίμασε στις δεκαετίες του '70 και του '80. Τον βασανισμό, όταν αυτό είναι απαραίτητο. Ας θυμηθούμε το μακελειό του Ντιάζ και του Μπολτσανέτο το 2001, για το Group 8 της Γένοβας και τις διαδηλώσεις στη Γένοβα. Και στη συνέχεια, πάντοτε και σε κάθε περίπτωση, την πολιτική της αποποίησης ευθυνών, δηλαδή την αξίωση μιας αποστασιοποίησης από τις πιο ριζοσπαστικές μορφές αγώνα. Με άλλα λόγια το κράτος, μέσω των δικαστικο-στρατιωτικών του μηχανισμών, βάζει σε εφαρμογή μια ισχύ, πολλές φορές περισσότερη από αυτή του επιπέδου σύγκρουσης. Λειτουργεί με έναν τρόπο προληπτικό με σκοπό να εμποδίσει τους επιμέρους αγώνες και τις αντιστάσεις να οδηγήσουν σε μια γενικευμένη σύγκρουση και κριτική ολόκληρου του καπιταλιστικού συστήματος.»** Στη συνέχεια αναφέρονται οι Ιταλοί δικηγόροι στο πώς τα μέτρα ενάντια στη μαφία ήταν το προκάλυμμα για να

περάσουνε αυτά τα μέτρα ενάντια στο κίνημα, όπως και 'δω, σήμερα, το ελληνικό κράτος με το πρόσχημα της βαρύτερης τιμωρίας των βιαστών, περνάει μέτρα ενάντια σε όλη την κοινότητα των κρατούμενων και πιο εστιασμένα ενάντια στους πολιτικούς κρατούμενους...

Πρόεδρος: Ολοκληρώστε την πρότασή σας, να διακόψουμε...

Δ.Χ.: **Το να αναγνωρίσουμε** τον ενιαίο, όπως καταλήγουν οι σύντροφοι δικηγόροι, τον ενιαίο χαρακτήρα αυτής της κατασταλτικής διαδικασίας, και εγώ αντιλαμβάνομαι αυτόν **τον ενιαίο χαρακτήρα μες στον χρόνο**, μες στην ιστορία, απ' τη δεκαετία του '70 και πιο πίσω μέχρι σήμερα, αλλά και εκατέρωθεν των συνόρων, **«θα μας επιτρέψει να καταλάβουμε και τους λόγους για τους οποίους το κράτος συνεχίζει να κρατάει στη φυλακή τους επαναστάτες κρατούμενους μετά από 40 χρόνια φυλάκισης. Όχι δηλαδή γι' αυτό που έχουν κάνει στο παρελθόν ή για την τωρινή επικινδυνότητά τους, αλλά αντίθετα, για την ιστορία που αυτοί/αυτές αντιπροσωπεύουν και για να φοβίσει και να αποθαρρύνει όποιον συνεχίζει να αγωνίζεται σήμερα. Το να αναγνωρίσουμε τον ενιαίο χαρακτήρα αυτής της σύνθετης κατασταλτικής και αντεπαναστατικής στρατηγικής, μας κάνει να καταλάβουμε ότι η μάχη για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων θα πρέπει να είναι αναπόσπαστο κομμάτι, πάντα και σε κάθε περίπτωση, άσχετα από πολιτικο-ιδεολογικές διαφωνίες, του αγώνα ενάντια στη καταστολή, γιατί η πολιτική φυλάκιση είναι μια απλοποίηση της σχέσης δύναμης μεταξύ του Κράτους και της προλεταριακής τάξης.»**

Πρόεδρος: Διακόπτουμε.

2ο μέρος:

Δ.Χ.: Είχαμε σταματήσει στο σημείο όπου αναφερόμουνα στην προέλευση του ειδικού αντεπαναστατικού νόμου με βάση τον οποίο διωκόμαστε εμείς εδώ τώρα, ξεκινώντας από την ιστορία του αγώνα και της καταστολής στην Ιταλία, και τις Ευρωπαϊκές συμβάσεις του 1977 και του 2000...

Πρόεδρος: Τώρα αυτά πώς εμπλέκονται με το θέμα που μας ενδιαφέρει εμάς; Η Ιταλία;

Δ.Χ.: Αυτό εξηγώ. Το έχω ήδη εξηγήσει

Πρόεδρος: Προσπαθήστε να είστε... Τι έχετε εξηγήσει;

Δ.Χ.: Ο νόμος με τον οποίο διωκόμαστε και τον οποίο εξακολουθείτε να κρατάτε εδώ σ' αυτή την αίθουσα, ο 187Α, έχει μια πολύ συγκεκριμένη ιστορία και μάλιστα μέσα στην ίδια τη διατύπωσή του κουβαλάει αυτή την ιστορία και αυτό εξηγώ εγώ τώρα. Το αντεπαναστατικό δίκαιο στην Ευρώπη, ξεκινάει μέσα σε μια συγκεκριμένη ιστορική συνθήκη, επειδή αναφέρθηκε αυτό από την Πρόεδρο του δικαστηρίου, σε ποιες συνθήκες μιλάμε για ένοπλη πάλη, ξεκίνησε, λοιπόν, σε μια συνθήκη όπου η ιταλική αριστερά ήδη μετά το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου ιμπεριαλιστικού πολέμου, ήταν ήδη συνθηκολογημένη με το καπιταλιστικό σύστημα και στους αγώνες του τέλους της δεκαετίας του '60 και έπειτα, συμπαρατάχθηκε με όλες τις εκφάνσεις της καταστολής του ιταλικού κράτους. Μέσα σ' αυτήν τη συνθήκη αναδύθηκε η πάλη για κοινωνική αυτονομία, δηλαδή οι αγώνες για την πολιτική αυτοτέλεια του προλεταριάτου ενάντια στις αντιπροσωπεύσεις του κεφαλαίου, και μέσα σ' αυτήν τη συνθήκη αναδύθηκε η ένοπλη επαναστατική πάλη, απέναντι στην οποία θεσπίστηκαν ειδικά μέτρα που φτάνουν μέχρι και σήμερα Έχει μια ιδιαίτερη σημασία, ότι μέσα στη συγκεκριμένη συνθήκη πάλης, ήταν το κράτος με τους παρακρατικούς φασίστες του, αυτό το οποίο δολοφονούσε μαζικά ανθρώπους, στην Πιάτσα Φοντάνα, στον σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια, Καπάτσι, οδός Αμέλιο, οδός Γεοργιφύλι, με βόμβες με δεκάδες νεκρούς. Αυτά ακριβώς που έκανε το κράτος τότε, τα πέρασε στις ειδικές αντεπαναστατικές νομοθεσίες, προσάπτοντάς τα στο επαναστατικό κίνημα και μας ακολουθούν μέχρι σήμερα στον 187Α: ο εκφοβισμός του πλήθους, ο κίνδυνος για τη χώρα και τα λοιπά. Ήδη στη σύμβαση του '77, αναφέρθηκα την προηγούμενη φορά, με ποιο τρόπο χρησιμοποιούνται ακριβώς οι ειδικές πράξεις βίας, που προέρχονται από το κράτος, για να συκοφαντήσουν, να επιρριφθούν πάνω στο επαναστατικό κίνημα. Η πιο πρόσφατη έκφραση αυτής της πολιτικής, η οποία είναι και επίκαιρη, έχει σημασία να αναφέρεται στις τρέχουσες δίκες σ' όλον τον κόσμο, είναι ο ιταλικός νόμος περί σφαγής, ο οποίος έχει επιρριφθεί πάνω στον σύντροφο Αλφρέντο Κόσπιτο, που πραγματοποιεί τώρα απεργία πείνας, χωρίς να έχει συμμετάσχει ο σύντροφος σε καμία πράξη με φονικά αποτελέσματα. Το 187Α συγκεκριμένα, είναι αποκύημα της σύμβασης-οδηγίας του 2002, στην οποία αναφέρθηκα την προηγούμενη φορά. Η πρώτη παράγραφος του 187Α είναι καρμπόν το άρθρο 1 της συγκεκριμένης σύμβασης, στο πώς χρησιμοποιείται η οπλοκατοχή στο 187Α για να επιβαρύνει και να στοιχειοθετήσει, να δώσει μια φαινόμενη αντικειμενική υπόσταση στην έννοια της οργάνωσης, είναι αντίγραφο του πώς καιροσκοπικά η σύμβαση του 2002 κατονομάζει διάφορες πράξεις καιροσκοπικά, δηλαδή πράξεις οι

οποίες τύγγανε τότε να ενεργούνται από ανθρώπους που συμμετείχαν σε επαναστατικές οργανώσεις, όπως η πλαστογραφία, η κλοπή οχημάτων κλπ. Αλλά επίσης, η ιδιαίτερη βαρύτητα που έχει η οπλοκατοχή για την ειδική αντεπαναστατική νομοθεσία, έχει να κάνει ακριβώς με τη στόχευση των ειδικών νόμων στον αφοπλισμό του λαϊκού κινήματος, στον αφοπλισμό της κοινωνικής πάλης. Επίσης, έχουμε την αύξηση ποινών, ήδη δηλαδή από τις ευρωπαϊκές οδηγίες υπήρχε μια κατεύθυνση για αύξηση των ποινών για τα πολιτικά αδικήματα και επίσης μια προαγωγή της καταδοτικότητας. Και το 187Α είναι ακόμα πιο διευρυμένο, δίνει ακόμα μεγαλύτερες δυνατότητες λόγω αοριστίας, στη δίωξη κάθε πράξης αντίστασης απέναντι στο καθεστώς. Η οδηγία του 2002 μιλούσε για μαζικές καταστροφές που ενδεχομένως να προκαλέσουν οικονομικές απώλειες, στο 187Α η έννοια της βλάβης, της σκοπούμενης βλάβης σε οικονομικές και πολιτικές δομές είναι ακόμα πιο αφηρημένη. Και βέβαια αυτό το πλαίσιο διαμορφώθηκε πριν από τη βολική βιτρίνα της επίθεσης στους Δίδυμους Πύργους στη Νέα Υόρκη, κατά τις διεθνείς διαδηλώσεις στο Σιάτλ, στην Γένοβα.

Αυτοί οι νόμοι, και διεθνώς, όπως κατήγγειλε σε εκδήλωση αλληλεγγύης στους Τούρκους αιχμαλώτους συντρόφους ένας Γερμανός δικηγόρος, ο Τόμας Σμιθ, εφαρμόζονται με λίστες, και ακριβώς όπως λέμε κι εδώ πέρα, ότι τα πρόσωπα που μπαίνουν στο κάδρο του 187Α και της ειδικής υπηρεσίας, είναι πρόσωπα τα οποία βρίσκονται σε λίστες στοχοποίησης από το ελληνικό κράτος. Ειδικότερα, το 187Α επιγραμματικά -δεν θα μεταφέρω αποσπάσματα από το υπόμνημα που καταθέσαμε, από την ένστασή μου, παρότι δεν έχει απαντηθεί, μπορεί να έχει απορριφθεί, αλλά δεν έχουν απαντηθεί τα επιχειρήματα επί του συγκεκριμένου, άρα τα δικά μας επιχειρήματα παραμένουν ενεργά σε αυτήν τη διαδικασία: οι ειδικοί αντιτρομοκρατικοί νόμοι, ξεκινώντας από τη Σύμβαση του '77 μέχρι και το 187Α έχουν ως βασική στρατηγική τους την αποπολιτικοποίηση της επαναστατικής πάλης, η οποία αποσκοπεί στην πολιτική εξόντωση. Αποτελεί δηλαδή ένα μέρος αυτή η αποπολιτικοποίηση, ένα μέρος ενός ολοκληρωτικού πολέμου, πραγματικής εξόντωσης και η πιο ακραιφνής έκφρασή του είναι το καθεστώς 41bis στην Ιταλία τώρα, ενάντια στο οποίο αγωνίζεται, δίνει τη ζωή του ο σύντροφος Αλφέντο Κόσπιτο, στο οποίο όποιος μπαίνει (σε αυτό το καθεστώς) και στο οποίο βρίσκονται επί δεκαετίες και σύντροφοι της τελευταίας γενιάς των Ερυθρών Ταξιαρχιών, δεν έχει καμία επαφή με τον έξω κόσμο, με κανέναν τρόπο. Μπαίνουν δηλαδή οι αγωνιστές σε κατάσταση ζωντανού-νεκρού.

Το 187Α αποκρύπτει τους στόχους της επαναστατικής πάλης, ακόμα και όταν αναφέρεται σε απόπειρα επιβολής συγκεκριμένων πράξεων ή αποτροπής συγκεκριμένων πράξεων οργάνων του κράτους, συγκαλύπτει ευθύνες πίσω από την αφηρημένη οικονομική έννοια "πληθυσμός", συγχέει το λαό με την έννοια του πλήθους, όλα αυτά έχουν αναλυθεί στις ενστάσεις μου, συγχέει την τυφλή βία του κράτους με τη στοχευμένη βία της επαναστατικής πάλης και βέβαια κρύβει το γεγονός ότι είναι το ίδιο το καθεστώς και ευρύτερα ένας πολιτισμός, ο οποίος μέσα από τη δικιά του αποσάρθρωση, γεννάει, ανοίγει χώρο για νέες κοινωνικές μορφές οργάνωσης και για την επαναστατική πάλη.

Η επαναστατική πάλη είναι τετελεσμένη κάθε μέρα, εδώ και τώρα, σε κάθε πράξη αυτοοργάνωσης της κοινωνικής αντίστασης, σε κάθε πράξη αντίστασης στην τρομοκρατία του κράτους. Ακριβώς με αυτή την έννοια, αναφέρθηκα την προηγούμενη φορά, έκανα εισαγωγή στον διάλογο του Κ. Σμιτ, του θεωρητικού της δικτατορίας και του φασισμού, συνταγματολόγου, και του Π. Κονδύλη, σε σχέση με τη βία, την κυριαρχία και το δίκαιο. Είναι η βία, η ισχύς των όπλων, η ισχύς του τρόμου, αυτή η οποία θεμελιώνει τα καθεστώτα και αυτή η οποία διαμορφώνει το δικό της δίκαιο. Και απ' την άλλη, είναι η αντίσταση των καταπιεζόμενων, αυτή η οποία διαρκώς εξαναγκάζει το κράτος να ρίχνει τα δικαίκα πέπλα του. Το 187Α διαμορφώνει έναν κύκλο αυτοπροστασίας για το ίδιο μέσα από την αντικατάσταση του 134, όπως ήδη έχει αναλυθεί, αλλά και κυρίως μέσα από τις αοριστίες που θεμελιώνουν την πολιτική υποκειμενοποίηση του δικαίου. Ακριβώς όπως συμβαίνει και διεθνώς και το επισήμανε ο γερμανός δικηγόρος που ανέφερα πριν, «η καταπολέμηση της τρομοκρατίας χρησιμοποιείται για να δικαιολογήσει τις χειρότερες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως βασανιστήρια και ακόμα και εξονομικές εκτελέσεις. Ο αντιτρομοκρατικός νόμος προσδιορίζει ως δράστες μόνο άτομα και μη κρατικές οργανώσεις. Το κράτος ως πιθανός δράστης δεν υπάρχει στον αντιτρομοκρατικό νόμο. Κράτη όπως οι ΗΠΑ αντιστέκονται σθεναρά στο να κατηγορηθούν για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή για εγκλήματα πολέμου. Μαζί με την Ρωσία συγκαταλέγονται στα κράτη που δεν έχουν επικυρώσει ποτέ το καταστατικό της Ρώμης. Μέλη του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου, απειλήθηκαν προσωπικά από τις προηγούμενες κυβερνήσεις των ΗΠΑ, για διερεύνηση των ΗΠΑ, πληροφοριών και στρατιωτικών για εγκλήματα που διαπράχθηκαν στο Αφγανιστάν. Στον Γενικό Εισαγγελέα του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου, ανακλήθηκε η βίζα εισόδου, απειλήθηκαν με οικονομικές κυρώσεις.»

Η έννοια η οποία ακριβώς διαμορφώνει τον χώρο της απόλυτης πολιτικής υποκειμενοποίησης του δικαίου είναι η έννοια του κινδύνου. Με την έννοια του κινδύνου, σοβαρός κίνδυνος βλάβης και λοιπά, η αντικειμενικότητα του δυνάμενου καθίσταται παντελώς εύπλαστη και έτσι ακριβώς ερχόμαστε πάλι στον φασίστα Κ. Σμιτ, που ορίζει ως βασικό εχθρό του κράτους τον ταξικό πολιτικό εχθρό, και απέναντι στον οποίο χρειάζονται διαρκώς μέτρα, μέτρα κινδύνου, διαμορφώνοντας έτσι ο Σμιτ το δικαίκο ιδεολογικό υπόστρωμα της δικτατορίας, το οποίο ακολουθούν όλα τα ευρωπαϊκά κράτη και το ελληνικό κράτος, μέχρι και σήμερα, στο 187Α. Έχουμε δηλαδή μέσω των ειδικών αντεπαναστατικών νόμων, μια ομαλή μετάβαση στη δικτατορία. Μια θεσμική ενότητα ενάντια στον εχθρό λαό, η οποία ριζώνει την απόλυτη αυθαιρεσία των εκτελεστικών και του δικαστικού ως εκτελεστικό, ενάντια στον αγωνιζόμενο λαό και ακριβώς έτσι ξαναπερνάμε από τον Κ. Σμιτ στον Π. Κονδύλη: αυτό το άνοιγμα του δικαίου προς τη δικτατορία νομιμοποιεί τις δολοφονίες στους δρόμους, τους βιασμούς στα αστυνομικά τμήματα, θα το επαναλάβω, θα το επαναλαμβάνουμε συνέχεια, όσο προσπαθεί το

κράτος να το θάψει, έχουμε τον τελευταίο καιρό δύο δολοφονίες ανθρώπων από αστυνομικούς με οχήματα, σε αυτοκινητιστικά. Μία περίπτωση ενός νεαρού ποδηλάτη και η άλλη περίπτωση με το όχημα της κυρίας Μπακογιάννη, τα οποία συγκαλύφθηκαν. Και απ' την άλλη, έχουμε την περίπτωση της δολοφονίας του Νίκου Σαμπάνη, η οποία δικαιολογήθηκε επειδή υποτίθεται χρησιμοποίησε το αυτοκίνητο ως όπλο, την αθώωση των βασανιστών του Ζακ Κωστόπουλου κλπ.

Λοιπόν, ατέρμονες φυλακίσεις για τους επαναστάτες, διώξεις με κατασκευασμένες αφηγήσεις προς τρομοκράτηση για τους αντιστεκόμενους, τους ύποπτους, τους δυνάμει μαχόμενους. Ακριβώς έτσι, αυτή είναι η εξέλιξη του δικαίου της αστικής τάξης, ακριβώς όπως όταν στη σχολή του Πυθαγόρα, οι Πυθαγόρειοι κατάλαβαν, κατανόησαν ότι υπάρχουν και οι άρρητοι αριθμοί, δολοφόνησαν τον Ίππασο, τον μαθητή ο οποίος αποκάλυψε ότι υπάρχουν και άρρητοι αριθμοί, ότι το σύστημα μπάζει. Και ακριβώς έτσι, από τον εξόριστο Γκέντελ (Gödel), μεγάλος μαθηματικός ο Γκέντελ, ο οποίος είχε αποδείξει την ατέλεια κάθε μαθηματικού λογικού συστήματος, φτάνουμε στο νιοστό Ράιχ.

Έτσι ακριβώς, το 187Α και βέβαια οι κυβερνήσεις που το θέσπισαν και που το διατήρησαν, αναθέτουν στο δικαστικό σώμα την πολιτική διαχείριση της αντεπαναστατικής καταστολής. Εν συντομία μόνο πάνω σ' αυτό, η πολιτική αποκάλυψη της δικαιοσύνης δεν την υποβιβάζει σε διεκπεραιωτικό βραχίονα της κυβέρνησης. Αντιθέτως, **το δικαστικό σώμα εισερχόμενο πρακτικά και τυπικά στην πολιτική της αντικοινωνικής και αντεπαναστατικής τρομοκρατίας, αναβαθμίζει τη θέση του στις τάξεις της αστικής κυριαρχίας. Το ιερατείο του νόμου διαπραγματεύεται την εκτελεστική συναρμοδιότητά του.** Στον εσωτερικό ανταγωνισμό του καθεστώτος για την ανακατανομή της θεσμικής ισχύος, το δικαστικό σώμα κατέχει το πλεονέκτημα της ανεξαρτησίας από αντιπροσωπεύσεις. Είναι η πιο κλειστή και κατοχυρωμένη ολιγαρχία, αφού δεν κρίνεται από κανέναν. Έτσι η κρατική δικαιοσύνη ενέχει μια θεσμικά έμφυτη ροπή προς τη δικτατορία. Στη συγκεκριμένη υπόθεση, τη δική μας, έχω αναφερθεί ήδη στη συνέντευξη, στην αναφορά του πρωθυπουργού Κυριάκου Μητσοτάκη, στη δικιά μας υπόθεση, και τώρα πρέπει να προσθέσουμε την πληροφορία, το δεδομένο, ότι ο τότε υπουργός αστυνομίας, Χρυσοχοϊδης, στην εκδήλωση που οργάνωσε στο πολεμικό μουσείο κατόπιν των γεγονότων κατά την εκκένωση μιας κατάληψης στο Κουκάκι και του βασανισμού της οικογένειας Ινδαρέ, εκδήλωση με θέμα «τρομοκρατία και τέχνη», «τέχνη και τρομοκρατία», αν το θυμάμαι σωστά, είχε αναφέρει και το εξής: ότι οι τρομοκράτες δεν είναι άνθρωποι. Και με αυτό τον τρόπο, με την απανθρωποποίηση των αγωνιστών, διαμόρφωσε το πλαίσιο και έδινε και την εντολή, την έγκριση δηλαδή, μιας εκτέλεσης, συγκεκριμένα της δικής μου εκτέλεσης, που ήμουν ο πρόσφατα φυγάς. Υπάρχει δηλαδή μια αλυσίδα, μια ενότητα, μεταξύ των μηχανισμών των εκτελεστικών δολοφονικών μηχανισμών και του δικαστικού σώματος που εφαρμόζει τους συγκεκριμένους αντεπαναστατικούς νόμους. Άλλωστε οι εξωδικαστικές εκτελέσεις, όχι ότι το ελληνικό κράτος έχει πλέον νόμιμες δικαστικές εκτελέσεις, ωστόσο, οι εξωδικαστικές εκτελέσεις μεταπολιτευτικά δεν έχουν λείψει. Από τις απαρχές της μεταπολίτευσης, τη δολοφονία με εντολή πρωθυπουργού του αντιστασιακού γιατρού Τσιρώνη. Αργότερα, τέλη δεκαετίας '80, τη δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα, την εποχή που το αναρχικό κίνημα περνούσε στη μεθόριο της ένοπλης πάλης, μια επιχείρηση που ολοκληρώθηκε μία δεκαετία μετά, το 1996, με τη δολοφονία, πάλι με εντολή πρωθυπουργού, του συντρόφου Χριστόφορου Μαρίνου. Και βέβαια, πολλές δολοφονίες ανταρτών, αγωνιστών. Του Τσουτσουβή, του Κασίμη, του Λάμπρου Φούντα. Τα διωκόμενα υποκείμενα, εμείς εδώ, δεν αναγνωρίζομαστε ως πολιτικά υποκείμενα, δεν αναγνωρίζεται η πολιτικότητά μας. Εξορίζεται η υποκειμενικότητά μας από τον δικαϊκό διάλογο. Αφού όμως έχουμε διωχθεί με πολιτικό κριτήριο. Και πρόκειται ακριβώς για έκφραση πολιτικού ολοκληρωτισμού, πολιτική εξαφάνισης για την πολιτική εξόντωση, όπως ξαναείπα. Όταν είπα εδώ μες στην αίθουσα ότι εγώ είμαι η επανάσταση, ήταν η απάντηση ακριβώς σε αυτή την απόπειρα εξαφάνισης ενός υποκειμένου. Κάθε υποκείμενο αγώνα, κάθε υποκείμενο που υπόκειται καταλίεση, έχει μια ανταξία. Όπως έλεγε πριν 500 χρόνια στην πραγματεία περί εθελοδοουλείας ο Ετιέν ντε λα Μποεσί (Étienne de La Boétie), «όλοι έκαστος».

Και βέβαια στον ίδιο διάλογο εδώ είχαμε και την εξαφάνιση των μεταναστών, στην πρώτη ενημέρωσή μας ότι θέλει να καταθέσει μια μάρτυρας για τα σύνορα σε συνάφεια με την πρακτική και τον λόγο της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, την οποία υπερασπίζομαι. Και ακριβώς με αυτόν το τρόπο, ένα δικαστήριο που προσπαθεί να εξαφανίσει απ' τον δημόσιο λόγο τη σφαγή που γίνεται στα ελληνικά, ευρωπαϊκά σύνορα νομιμοποιεί τη ταξική γενοκτονία. Νομιμοποιεί μια γενοκτονία που γίνεται πίσω από όρους, από έννοιες “οικονομικές ροές”, οι άνθρωποι γίνανε “ροές”. Και πλέον, τώρα έχουν αρχίσει να γίνονται και “υβριδικό όπλο”, οι μετανάστες είναι όρος τον οποίο χρησιμοποιούν καθεστωτικοί δημοσιογράφοι, άρα εφόσον είναι ένα υβριδικό όπλο, μπορούμε να το χτυπήσουμε, να το εξαφανίσουμε, σαν ένα όπλο του εχθρού, του εθνικού, του υποτιθέμενου εθνικού εχθρού. Και ακριβώς αυτή η πολιτική έκφραση των δικαστηρίων, διατρανώνει, η ίδια διατρανώνει, την αναγκαιότητα της ανάρτικης πάλης. Ειπώθηκε ότι δεν θα μιλήσουμε για αγώνες. Στο πρωτόδικο δικαστήριο, δεν ξέρω αν ήταν επιλογή της γραμματέως ή είχε πάρει οδηγία γι' αυτό, από τα πρακτικά είχαν αλλάξει και λέξεις. Μάρτυρες μιλούσαν για επαναστατικές οργανώσεις και στα πρακτικά γραφόταν «τρομοκρατικές οργανώσεις». Η λογοκρισία είναι έκρηξη της κρατικής βίας, λόγω σπάνης επιχειρημάτων και αντανάκλαται σε ποινές, βέβαια. Όπως είχε πει ο σύντροφος Ζωρζ Ιμπραήμ Αμπνταλά, «το ειδικό δικαστήριο είναι μια αυθεντική αναπαράσταση της ειρήνης που εγκαθιδρύει το σύστημά σας, η οποία διατηρείται με την εξόντωση εκατομμυρίων ανθρώπων στις περιοχές μας, στην περιφέρεια. Παρά τα δεινά όλων των λαών της Γης, τα αφεντικά σας επιβάλλουν την ειρήνη και την νομιμότητα του εγκληματικού τους συστήματος, αναπόσπαστο στοιχείο του οποίου είναι ο πόλεμος. Όμως πλανάστε αν ελπίζετε ότι ο πόλεμος δεν θα υπερβεί ποτέ τις

περιοχές των περιφερειών.» Ακριβώς αυτό το σύνορο, πολιτικό σύνορο, ταξικό σύνορο, ακοινωνικό σύνορο, επιχείρησε να διαρρήξει η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας και ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, αυτά τα ειδικά δικαστήρια, που δικάζουν δηλαδή με το 187Α, έχουν χαρακτηριστεί πολιτικά στρατοδικεία. Είναι ακριβώς αυτή η απόπειρα αποπολιτικοποίησης, ακριβώς όπως κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Ιμπεριαλιστικού Πολέμου στη μοναδική εξέγερση σε στρατόπεδο εξόντωσης, που οργανώθηκε από Εβραίους του Κόκκινου Στρατού, η μοναδική εξέγερση που πέτυχε και κατέλαβαν οι κρατούμενοι το στρατόπεδο και κατάφεραν να αποδράσουν. Οι Ναζί μετά, εξαφάνισαν, το 'κλεισαν αυτό το στρατόπεδο και έφτιαξαν ένα όμορφο δάσος, ακριβώς για να εξαφανίσουν τη μνήμη. Ακριβώς επειδή η εξέγερση αποκαλύπτει το έγκλημα και το αποκαλύπτει ακριβώς επειδή αποκαλύπτει τη δυνατότητα υπέρβασής του, τη δυνατότητα φραγμού στο κρατικό έγκλημα, ακριβώς γι' αυτό επιχειρείται η λογοκρισία, επιχειρείται η συκοφάντηση, η αλλοίωση του αγώνα. Το υπόμνημα που κατέθεσα απορρίφθηκε σε μισή ώρα, ενώ είναι βέβαιο πως σε μισή ώρα δεν υπήρχε περίπτωση να έχει διαβαστεί. Μπορεί να το έχετε διαβάσει, δεν ξέρω, αλλά απορρίφθηκε πριν διαβαστεί. Είναι μια έκφραση ακριβώς αυτής της απόπειρας. Μάρτυρες, δεν συζητήθηκε καν το αίτημα, να έρθουν μάρτυρες από στελέχη του κρατικού μηχανισμού, για να μας εξηγήσουν...

Πρόεδρος: Εκκρεμεί, είπαμε, αυτό το αίτημα.

Δ.Χ.: Ε ναι, έχουμε φτάσει στις απολογίες.

Πρόεδρος: Δεν έχει σημασία.

Δ.Χ.: Εντάξει. Να μας εξηγήσουν με ποιον τρόπο, κινδύνεψε η χώρα, τι σημαίνει χώρα, ποια χώρα κινδύνεψε. Τι είναι η χώρα ακριβώς που κινδυνεύει, και τους υπόλοιπους αντικειμενικούς και υποκειμενικούς όρους του 187Α, με ποιον δηλαδή αντικειμενικό τρόπο συνέβησαν όλα αυτά. Η έδρα είπε, «εμείς θα κρίνουμε». Ναι, οι δικαστές κρίνουν στο τέλος, αλλά πρέπει να υπάρχει μια αντικειμενική περιγραφή του τι έχει συμβεί και πώς αυτό που έχει συμβεί οδηγεί μέχρι αυτό που περιγράφει ο νόμος. Εδώ έχουμε μια υποκατάσταση του υποκειμένου του οποίου το έννομο συμφέρον βάλλεται, από τους δικαστές, δηλαδή μια αυθαίρετη εκπροσώπηση του κράτους εν συνόλω.

Πρόεδρος: Συντομεύετε.

Δ.Χ.: Ναι. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο λειτουργεί και η ειδική αντεπαναστατική υπηρεσία, η λεγόμενη ΔΑΕΕΒ. Σημείωσα ήδη ότι η εμφανιζόμενη ανικανότητά της ενέχει μία πραγματικότητα, για παράδειγμα δεν σας προσέφεραν κανένα ερευνητικό αποτέλεσμα σε σχέση με την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, εκτός από το όπλο που βρέθηκε τον Οκτώβριο του '19. Ωστόσο, είναι σκόπιμη αυτή η παρουσίαση της ανικανότητας, ήταν μια απαίτηση κάλυψης εν λευκώ της πρακτικής της. Στην αρχή της διαδικασίας, η διωκτική αρχή είχε πει ότι θα πρέπει να αποδειχθεί η συμμετοχή, θα δούμε αν αποδεικνύεται η συμμετοχή σε συγκεκριμένη οργάνωση και με συγκεκριμένη ονομασία. Αργότερα, μετά την κατάθεση των μαρτύρων της συγκεκριμένης υπηρεσίας, ειπώθηκε πάλι από τη διωκτική αρχή, ότι ο τάδε και ο τάδε, ο Χατζηβασιλειάδης και ο Σταθόπουλος, «άρα εμπίπτει στην αρμοδιότητα της υπηρεσίας, στα πλαίσια μια οργάνωσης και του ευρύτερου χώρου, επειδή έχουμε τους τάδε και τους τάδε που τους ξέρουμε, μπορούμε να προχωρήσουμε.» Και μιλάμε βέβαια για μια υπηρεσία, η οποία δηλώνει εδώ ευθαρσώς ότι δεν έχει μελετήσει τον νόμο για τον οποίο είναι αρμόδια, αποκλειστικά αρμόδια για να εφαρμόζει.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, ότι υπήρχε εδώ μάρτυρας που κατέθεσε αυτό που λέμε καραμπινάτη πλαστογραφία, υπήρχε έγγραφο με την υπογραφή του, και είπε «δεν είναι δικιά μου», ο μάρτυρας εδώ, είπε «η υπογραφή σε αυτό το έγγραφο που λέτε ότι είναι δικιά μου, δεν είναι δικιά μου». Έχει προσπεραστεί. Για την ώρα έχει προσπεραστεί. Όχι ότι έχει σημασία αν θα διωχθεί κάποιος γι' αυτό, αλλά ακριβώς αυτό είναι και το νόημα, ότι όλα αυτά είναι το πέπλο, κομμάτια του πέπλου.

Και ήδη διαφαίνεται, θα το δούμε και τι θα γίνει και στη συνέχεια, εδώ στις απολογίες μας, ότι υπάρχει μια πρόθεση ανάκρισής μας, και μες στην αίθουσα, και ένας έμμεσος εκβιασμός πολιτικής καταδίκης και μια αξίωση ομολογιών και κατάδοσης ή αυτοενοχοποίησης. Όπως είχα πει, ήρθε η ώρα να το εξηγήσω, υπάρχουν διαφορετικές πολιτικές ανάλογα με το ποιος είναι ο καθένας μας. Στη δική μου περίπτωση, είναι καταφανής η βούληση της αποπολιτικοποίησης, ακριβώς επειδή έχω αναλάβει πολιτική ευθύνη και επειδή μιλάω πολιτικά, παρότι δεν μπορούσε να επιβληθεί, δεν επιβλήθηκε τελοσπάντων. Στην περίπτωση του συντρόφου Βαγγέλη Σταθόπουλου, υπάρχει μία απόπειρα διαχωρισμού του πολιτικού και του στρατιωτικού, της πολιτικής θέσης από τις συνέπειές της πάνω στη διαλεκτική της βίας, από το δικαστήριο. Και στην περίπτωση του Διονύση Μπάκα, υπάρχει μια απόπειρα διαχωρισμού εμπεδωμένη, δηλαδή εκφράζεται και από τους μάρτυρές του, ακριβώς επειδή αυτή η λογική είναι εμπεδωμένη στην κοινωνία λόγω κρατικής τρομοκρατίας, διαχωρισμού του κοινωνικού από το πολιτικό. Το πολιτικό είναι ένοχο, το κοινωνικό μπορεί να είναι αθώο, σε αυτή την περίπτωση. Έχουμε δηλαδή έναν πόλεμο κοινωνικής αποσυννοχής και θρυμματισμού. Πόλεμο στο φρόνημα. Πάλι η φράση του Αριστοτέλη που είπα, οι τρεις στόχοι της τυραννίας, ο αφοπλισμός, η κάμψη του φρονήματος και ο

διαχωρισμός μας. Να μην έχουμε εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλον. Κι ακριβώς έτσι το πρωτόδικο δικαστήριο εφάρμοσε τη θεωρία της άβουλης βούλησης, δηλαδή ανθρώπων οι οποίοι έχουν ταχθεί στις διαταγές κάποιας οργάνωσης, κάποιων υποτιθέμενων διευθυντών, χωρίς οι ίδιοι να μπορούν να εκφράσουν τίποτα, να υπερασπιστούν τίποτα κλπ. Και όταν το αρνούνται, το ιερατείο, όπως ακριβώς η Ιερά Εξέταση έλεγε, ο διάβολος σε έχει καταλάβει, λέει δεν ξέρεις εσύ, εμείς ξέρουμε τι σκεφτόσουν και τι έκανες και αν αρνείσαι να ομολογήσεις, είναι ένδειξη της υποταγής σου στον διάολο και της ενοχής σου, οπότε πρέπει να καταδικαστείς. Αν ομολογήσεις πάλι πρέπει να καταδικαστείς για να αλλάξεις μυαλά.

Απέναντι λοιπόν, στην πολιτική του διαχωρισμού, όπως εκφράζεται συνολικά από την αντεπαναστατική πολιτική του κράτους και ειδικά μέσα από τα δικαστήρια που εφαρμόζεται το 187Α, εγώ συνυπογράφω τη δήλωση των πολιτικών κρατούμενων, τη λεγόμενη πλατφόρμα της 19ης Ιούνη 1999, στην οποία συμμετείχε κι ο Ζωρζ Ιμπραήμ Αμπνταλά. *«Μέσω αυτής της πλατφόρμας, οι υπογράφωντες επαναβεβαιώνουν την προσήλωσή τους στην υπόθεση των λαών, στην πάλη ενάντια στη καταπίεση και την εκμετάλλευση, πέρα από όλες τις πιθανές αποκλίσεις στρατηγικής και τακτικής. Πέρα από όλες τις συζητήσεις για τη σκοπιμότητα της μίας ή της άλλης μορφής πάλης, σε εκείνη ή στην άλλη χρονική στιγμή, οι υπογράφωντες επιβεβαιώνουν ότι η προσφυγή στη βία νομιμοποιείται ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση για την κοινωνική και λαϊκή απελευθέρωση, για την κατάκτηση μιας δίκαιης και αδελφωμένης κοινωνίας. Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη. Κατά συνέπεια οι υπογράφωντες, απορρίπτουν και καταγγέλλουν κάθε εκβιασμό του τύπου, απελευθέρωση έναντι μεταμέλειας, απελευθέρωση έναντι διαχωρισμού, απελευθέρωση έναντι συνεργασίας και τα λοιπά. Οι υπογράφωντες, μπορεί να έχουν μια κριτική ματιά πάνω στη δική τους εμπειρία του αγώνα, όμως αυτή η κριτική ματιά δεν αφορά και δεν οφείλει να υπηρεθήσει παρά μόνο το κίνημα της κοινωνικής και λαϊκής απελευθέρωσης. Αρνούνται, λοιπόν, αυτή την ενδεχόμενη κριτική ματιά να την κάνουν αντικείμενο συναλλαγής με τον αστικό μηχανισμό, δεδομένου ότι αυτός δεν πρόκειται να τη χρησιμοποιήσει, παρά μόνο ενάντια στο κοινωνικό και λαϊκό κίνημα. Ούτε μεταμέλεια ούτε συνθηκολόγηση.»*

Και ακριβώς όπως είπε ο σύντροφος Αμπνταλά, *«είναι στιγμές που η σιωπή είναι προσκλητήριο στο έγκλημα, είναι στιγμές που η σιωπή σημαίνει συννενοχή».*

Πρόεδρος: Τελειώσατε κύριε Χατζηβασιλειάδη;

Δ.Χ.: Όχι.

Πρόεδρος: Τελιώνετε.

Δ.Χ.: Όχι, βέβαια.

Πρόεδρος: Τελιώνετε, τελιώνετε. Ολοκληρώστε.

Δ.Χ.: Μην ανησυχείτε, εντάξει. Δεν έχουμε πολύ ακόμα. Λοιπόν, όπως είπα, το δικαστικό σώμα για το αστικό κράτος είναι ένα ιερατείο, είναι μια αυθεντία πάνω στο πιο κοινό ζήτημα, στο δίκαιο. Όπου υπήρχε κοινωνική δημοκρατία, για παράδειγμα κάποια φάση της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, οι κοινότητες σήμερα, ο συνομοσπονδιακός κοινοτισμός στην Βόρεια Συρία, στην Τσιάπας του Μεξικό κλπ., το δίκαιο ανήκε στη βάση, στις κομμούνες. Ακριβώς όπως έχει πει πάλι ο Αριστοτέλης: «Το πλήθος είναι αυτό που δεν διαφθείρεται. Το πλήθος είναι αυτό που μπορεί να είναι πιο δίκαιο και πιο αμερόληπτο και αυτό που δεν είναι δέσμιος της εμπάθειας, της πολιτικής εμπάθειας.» Αντιθέτως, εδώ έχουμε την πιο κλειστή συντεχνία του ελληνικού κράτους. Εγώ δεν αρνούμαι την αναγκαιότητα ενός οργανωμένου δικαίου, όπως είχε πει ο Λάο Τσε και τον αναφέρω επειδή αναφέρθηκε από έναν μάρτυρα· όταν χάθηκε αυτό που οι κινέζοι λένε Ταό, το πνεύμα, η κίνηση, η ανθρωπινότητα μπορούμε να πούμε, τότε εφευρέθηκε η ηθική. Όταν χάθηκε η ηθική, τότε εφευρέθηκε ο νόμος. Λοιπόν, δεν είμαι ιδεαλιστής, είμαι διαλεκτικός υλιστής. Σε έναν κόσμο που κυριαρχεί ο νόμος ακριβώς για να κυριαρχεί το έγκλημα και πρωτίστως το έγκλημα των ισχυρών, είναι αναγκαία η κοινωνική ενότητα και η οργάνωση του δικαίου για την πρόληψη απέναντι στο κρατικό έγκλημα, στο έγκλημα της εξουσίας και την προάσπιση της ελευθερίας και τη φροντίδα της ισότητας. Όπως είχε πει ο Κροπότκιν, χρειάζεται κοινή οργάνωση δικαίου. Και αυτού του είδους το δίκαιο, αυτό που θεσπίζεται και διαρκώς κρίνεται από το σύνολο της κοινωνικής βάσης, δεν είναι εξουσία, διότι η αντίθεση ετερονομίας και αυτονομίας δεν λύνεται στο πεδίο εφαρμογής, όπου εξ ορισμού η επιβολή στρέφεται ενάντια σε μια ετερόδοξη πράξη, αλλά στην παραγωγική βάση του δικαίου. Ακριβώς επειδή είναι ένα τέτοιο δίκαιο ανοιχτό στην ισότιμη συμμετοχή, στη συνδιαμόρφωση και στη διαρκή κρίση του, δεν είναι εξουσία, αλλά είναι θεμέλιο κοινωνικής ελευθερίας.

Και τώρα φτάνουμε στις καθαυτό κατηγορίες εναντίον μου. Ενάντια στον μυστικισμό του ιερατείου, όπως εκδηλώνεται με εργαλείο το 187Α και αυτοπροστατευτικά γι' αυτό το δικτατορικό εργαλείο, θα ολοκληρώσω την αποδόμηση του πολιτικού πέπλου. Δεν απαντήθηκαν οι ενστάσεις μας, τώρα το δικαστήριο είναι υποχρεωμένο να τεκμηριώσει την ισχύ του 187Α για τα συγκεκριμένα γεγονότα και πρόσωπα αν επιμείνει στη δίωξη και στην καταδίκη μας με το 187Α ή να εγκαταλείψει τον ειδικό αντεπαναστατικό νόμο. Θα σας

δείξω τις παγίδες μία-μία. Παγίδες πραγματολογικές, ερμηνευτικές, νομικού τύπου και δικαιοκλής λογικής. Εσείς θα επιλέξετε αν και σε ποιες παγίδες θα πέσετε, αν επιμένετε στην πολιτική δίωξή μου.

Ξεκινάω με το απλούστερο, το βασικό. Αν δεν αναγνωριστεί η ειλικρίνεια των πολιτικών δηλώσεών μου, δεν γίνεται να τεκμηριωθεί κανένας υποκειμενικός όρος του 187Α κι ούτε οι κατ' όνομα «αντικειμενικοί όροι» του 187Α επί της οπλοκατοχής. Αν αναγνωρίσετε τις πολιτικές δηλώσεις μου, θα πρέπει ή να με τιμωρήσετε για αυτές καθ' αυτές, κάτι που αντιφάσκει στη λογοκριτική πολεμική ιδεολογία των αντεπαναστατικών νόμων, που δεν αναγνωρίζει την επαναστατική πάλη και τα κοινωνικοπολιτικά κίνητρα και χαρακτηριστικά της, ή να προσδιορίσετε αντικειμενικώς τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των πράξεών μου, οπλοκατοχή και απαλλοτρίωση στο κατάστημα του ΟΠΑΠ, ώστε να υπαχθούν στο 187Α. Μόνο με βουτιές σε πολλές παγίδες γίνεται...

Πρόεδρος: Δεν έχει υπαχθεί η κλοπή στον 187Α, ήδη. Επομένως, αυτό που λέτε...

Δ.Χ.: Ναι.. Μόνο... Εντάξει... Μόνο με βουτιές σε πολλές παγίδες γίνεται να ... Ναι, μπορεί να είχε θεωρηθεί όμως ενέργεια της οργάνωσης...

Πρόεδρος: Δεν έχει υπαχθεί εκεί, είναι μια απλή κλοπή.

Δ.Χ.: Λοιπόν, μόνο με βουτιές σε πολλαπλές, σε πολλές παγίδες, γίνεται να προβληθεί ένας αντικειμενικός προσδιορισμός που να καλύπτει τους όρους του 187Α, τουλάχιστον για την οπλοκατοχή. Δεν θα προσφέρω στο δικαστήριο πληροφορίες περισσότερες από όσες ήταν απαραίτητες για να επιβεβαιώσω τις πραγματικές σχέσεις των δύο συγκατηγορουμένων μου με τα συμβάντα. Οι αμφιβολίες υποτίθεται ότι λειτουργούν υπέρ του κατηγορούμενου, παρότι δεν εφαρμόζεται ποτέ από τα ελληνικά δικαστήρια. Αν κρίνετε τις σιωπές ως ενδείξεις ενοχής, θα επικυρώσετε τα εξωδικαστικά κριτήρια της πολιτικής πρακτικής σας. Να μία ακόμα παγίδα. Η φάση της ανάκρισης έχει περάσει και κανείς δεν οφείλει να συμπληρώσει τα μηδενικά ερευνητικά αποτελέσματα της ειδικής αντιαντάρτικης υπηρεσίας σας. Κάθε πώση του δικαστηρίου σε μια παγίδα θα είναι ένα μήνυμα για τους ταλαντευόμενους αριστερούς και φιλελεύθερους: *Μην ελπίζετε στον κρατικό νόμο. Εκείνοι που θέλουμε να εξαφανίσουμε στις φυλακές, εκείνοι που λιώνουμε στους δρόμους έχουν δίκιο. Και ψευδόμαστε επειδή τους φοβόμαστε.*

Αν πλεονάζει μια αντικειμενικότητα σε τούτη την αίθουσα, είναι η παρηρησία του επαναστατικού λόγου. Δεν μπορείτε να την παραμορφώσετε ή να την τεμαχίσετε προκειμένου να την προσαρμόσετε στα μέτρα των διωκτικών υποθέσεων. Μπορείτε μόνο να την πυροβολήσετε ξεσκίζοντας της περγαμινές σας. Όπως έχω σημειώσει ότι μόνο η επαναστατική δράση μπορεί πράγματι να απολογίσει την ιστορία αποτελεσματικά, διότι είναι η μόνη στάση που δεν φοβάται να αντιμετωπίσει τον εαυτό της, από μία ομόκεντρη γωνία μόνο στο δίκαιο της επαναστατικής πάλης μπορεί πράγματι να αναγνωριστεί μια κοινή αλήθεια.

Συγκεκριμένα τώρα για τις κατηγορίες, το δικαστήριο αν επιμένει στον 187Α θα πρέπει να εξηγήσει τι είναι οι «χώρες», μια έννοια που αναφέρεται μόνο σε όρους του καθεστώτος που δεν εμπίπτουν ούτε στη συνταγματική γλώσσα, ποιες χώρες κινδύνευσαν, πώς κινδύνευσαν, ποιοι πληθυσμοί, τι σημαίνει πληθυσμοί και τα λοιπά, όλες οι αόριστες κατηγορίες, οι διεθνείς οργανισμοί, οι δομές και τα λοιπά, θα πρέπει να συγκεκριμενοποιηθούν και να συγκεκριμενοποιηθούν και με τους συγκεκριμένους όρους του ελληνικού Συντάγματος. Επίσης, θα πρέπει να απαντηθεί ο ψευδής προσδιορισμός των υποκειμένων για την καταστροφή δομών κλπ., πώς δηλαδή κινδύνευαν δομές από μια συγκεκριμένη οργάνωση, από ένα συγκεκριμένο πρόσωπο που φυλούσε κάποια όπλα κλπ. Έχουν αναλυθεί αυτά, τα σημειώνω σαν σημεία. Επίσης, θα πρέπει να εξηγηθεί ο ειδικός όρος της επιβολής, της βούλησης επιβολής συγκεκριμένων πράξεων ή αποχής από συγκεκριμένες πράξεις, όργανα του κράτους, ποιο είναι το πραγματικό και δικαιοκλή πλαίσιο όπου συνέβη αυτό, αν συνέβη αυτό από τους συγκεκριμένους ανθρώπους εδώ, από εμένα.

Και τώρα, ειδικότερα, πηγαίνοντας στην οπλοκατοχή, ριζικά εγώ αρνούμαι την ενοχή μου απέναντι στους συγκεκριμένους νόμους του ελληνικού κράτους και για την οπλοκατοχή και για την κλοπή. Δικαίως οπλοφορούσα, θα ήμουν ένοχος αν δεν είχα οπλιστεί, θα ήμουν ένοχος αν έθαβα το όπλο της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Θα ήμουν ένοχος αν δεν προσπαθούσα για την οργάνωση του επαναστατικού κινήματος και εγκατέλειπα τον αγώνα σε οποιαδήποτε περίπτωση, αν ερχόμουν εδώ κάνοντας εκπτώσεις στην πολιτική ταυτότητά μου.

Το ελληνικό Σύνταγμα αναφέρει, έχει το άρθρο που λέει ότι η συνάθροιση...

Πρόεδρος: Το δέχεστε το ελληνικό Σύνταγμα;

Δ.Χ.: Δεν έχει σημασία αν το δέχομαι εγώ...

Πρόεδρος: Α, επειδή το επικαλείστε.

Δ.Χ.: Είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο γίνεται αυτή η δίκη. Εγώ αναδεικνύω αντιφάσεις πρωτίστως της εφαρμογής των νόμων και των ίδιων των νόμων προς το Σύνταγμά σας, για να εξηγήσω το πολιτικό υπόβαθρο

τους και ακριβώς το πολιτικό υπόβαθρο της δίκης. Αλλά έχω πει ότι επιμέρους διατάξεις του Συντάγματος εκφράζουν λαϊκές απαιτήσεις, οι οποίες βέβαια δεν εφαρμόστηκαν ποτέ. Συγκεκριμένο άρθρο δεν θυμάμαι τώρα το...

Πρόεδρος: Καλά, καλά, προχωρήστε, σας παρακαλώ.

Δ.Χ.: ... τον αριθμό, ναι. Αναφέρει ότι το δικαίωμα της συνάθροισης είναι κατοχυρωμένο, της μη ένοπλης, εφόσον δεν οπλοφορούν οι συναθροιζόμενοι. Αν το διαβάσουμε επακριβώς αυτό το άρθρο δεν διώκει την ένοπλη συνάθροιση, δεν λέει ότι απαγορεύεται η ένοπλη συνάθροιση, λέει ότι η μη ένοπλη συνάθροιση είναι κατοχυρωμένη. Για την ένοπλη δεν μας λέει. Μας λέει βέβαια το άρθρο 120 ότι με όλα τα μέσα ο ελληνικός λαός και κάθε όργανο του ελληνικού κράτους υποχρεούται να υπερασπιστεί το Σύνταγμα κλπ.

Πρόεδρος: Την ακροτελεύτια.

Δ.Χ.: Ναι, ακριβώς. Και εδώ, το κύριο, το βασικό, η πιο σοβαρή κατηγορία για την οποία βρίσκομαι εγώ εδώ είναι η οπλοκατοχή, την οποία για όλους αυτούς τους λόγους που είπαμε μέχρι τώρα, εγώ θεωρώ δικαιότατη, ακόμα και σύμφωνη με το Σύνταγμα του ελληνικού κράτους.

Πρόεδρος: Με ποια έννοια το θεωρείτε δικαιότατο αυτό;

Δ.Χ.: Ακριβώς επειδή η συνάθροιση, δεν είναι κατοχυρωμένη στην πράξη, ακριβώς επειδή όταν είναι άοπλη και επειδή είναι άοπλη χτυπιέται με τους χειρότερους τρόπους, με μαζικό βομβαρδισμό με χημικά που λέγαμε, ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια, διώξεις, κατασκευασμένες διώξεις -μιλάγαμε εδώ πέρα για την πορεία αλληλεγγύης που έγινε σε εμάς και το τι συνέβη εκεί πέρα. Ακριβώς για όλους αυτούς τους λόγους είναι αναγκαιότητα πλέον η συνάθροιση του λαού, όπου πάλι ο Αριστοτέλης είχε πει...

Πρόεδρος: Να είναι ένοπλη. Αυτό λέτε;

Δ.Χ.: Ακριβώς, ναι. Πάλι ο Αριστοτέλης είχε πει ότι ο λαός είναι ελεύθερος μόνο όταν συναθροίζεται ελεύθερα. Δεν είναι ελεύθερος ο λαός ο οποίος καλείται να ψηφίσει μια φορά στα 4 χρόνια και το κάνει με δεδομένες τις εξαρτήσεις από το κεφάλαιο και τους κομματικούς παράγοντες. Λοιπόν, να προχωρήσουμε. Ειδικά ως προς την οπλοκατοχή στα πλαίσια του 187Α θα πρέπει το δικαστήριο να αποδείξει όλους τους όρους του νόμου, με ποιο τρόπο η φύλαξη των όπλων από έμμενα έθεσε σε κίνδυνο κάποια χώρα ή κάποιο διεθνή οργανισμό...

Πρόεδρος: Τα είπαμε αυτά, τα είπαμε.

Δ.Χ.: ... ότι ορίζεται ως τέτοιο. Και ακριβώς εδώ βρίσκεται η παγίδα, στο πώς θα εξηγηθεί ότι η φύλαξη ενός αριθμού όπλων και άλλων εργαλείων καθαντή θέτει σε κίνδυνο τι και τι. Στην πραγματικότητα, ο μόνος τρόπος για να τεκμηριωθεί μια τέτοια αφήγηση είναι οι πολιτικές δηλώσεις μου, άρα το 187Α να επικαθίσει πάνω στην οπλοκατοχή λόγω των πολιτικών δηλώσεών μου ή επιπλέον λόγω της σχέσης την οποία δήλωσα με την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Να χρησιμοποιηθούν δηλαδή σαν τεκμήριο οι παρεμβάσεις της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας για να επικαθίσει το 187Α πάνω στην οπλοκατοχή σε σχέση με μένα. Δηλαδή πράξεις οι οποίες συνέβησαν πολύ πριν από τη δική μου δίωξη, το γεγονός το οποίο με συνδέει εμένα με τα συγκεκριμένα όπλα, να τεκμηριώσουν λόγω των χαρακτηριστικών τους τις συνθήκες, τον τρόπο και την έκταση, που προκαλεί τη σοβαρή βλάβη, τον κίνδυνο σοβαρής βλάβης και τα λοιπά.

Επιγραμματικά, γιατί τα έχουμε ξαναπεί, και ως προς τις συγκεκριμένες πράξεις της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, επειδή δεν μπορώ να αποκλείσω ότι θα κάνετε μια τέτοια επιλογή, θα το πω, και οι συγκεκριμένες πράξεις δεν τεκμηριώνουν κάτι τέτοιο. Η έκταση, ποια είναι η έκταση; Η επανάληψη της ίδιας πρακτικής στο ίδιο σημείο για παράδειγμα. Μόνο αυτό μπορεί να θεωρηθεί έκταση. Λοιπόν, τι κίνδυνο δημιουργεί αυτή η έκταση; Ότι εκθέτει τις αδυναμίες του κράτους, τίποτα άλλο, τίποτα παραπάνω. Ο τρόπος ποιος είναι; Η στοχευμένη, ένοπλη παρέμβαση, αλλά πολύ στοχευμένη, σε πολύ συγκεκριμένα όργανα. Με ποιον τρόπο εκφοβίζεται πληθυσμός, κινδυνεύουν χώρες κλπ. Η επίκληση λοιπόν τέτοιων όρων, μια σύνδεση τέτοια, το μόνο που θα κάνει είναι ακριβώς να αποκαλύψει την πολιτικότητα της χρήσης του 187Α εναντίον μου και να επικυρώσει ακριβώς την ανάγκη της προσφυγής στη βία για την υπεράσπιση του κοινωνικού κινήματος, για την αυτοάμυνα του κοινωνικού κινήματος.

Ως προς την ένταξη, η διωκτική αφήγηση ακολούθησε την πιο απλή υπόθεση. Για να κατασκευάσει μια οργάνωση ενέταξε και τον σύντροφο Βαγγέλη Σταθόπουλο και τον φίλο μου, τον Διονύση Μπάκα, μέσα στην Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Το έκανε βέβαια και για άλλους λόγους, τη δίωξη, την τιμωρία της κοινωνικής αλληλεγγύης κλπ. Νομίζω δεν χρειάζεται να πω κάτι παραπάνω για το ανυπόστατο της συγκεκριμένης υπόθεσης. Επαναλαμβάνω μόνο ότι οι υποκειμενικοί όροι θα πρέπει με κάποιο τρόπο να επιβεβαιώνονται αντικειμενικά, δηλαδή ή από τους λόγους των ίδιων των διωκόμενων ή από κάποιο τεκμήριο,

κάποιο χαρτί που έχουν γράψει, έναν διάλογο που έχουν κάνει και έχει καταγραφεί ως προς τη συμμετοχή τους δηλαδή, πράγμα που εδώ όχι μόνο δεν ισχύει αλλά ισχύει το εντελώς αντίστροφο. Οι συγκατηγορούμενοί μου είναι δύο άνθρωποι οι οποίοι επουδενί δεν μπορούν να συνδεθούν με τον λόγο, με τις επιλογές της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Με ποιον άλλον τρόπο μπορεί να ενοχοποιηθώ για την ένταξη στην Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας χωρίς την κατασκευή αυτή; Σε όλες τις ενέργειες, όπως είπαμε, δεν εμφανίστηκαν περισσότεροι από δύο άνθρωποι. Άρα προϋπόθεση για να ισχύει η δεύτερη παράγραφος του 187Α είναι να εμφανιστεί κάποιος και ένας τρίτος. Επειδή εγώ δεν έχω δηλώσει...

Πρόεδρος: Σε καμία όμως δεν αποδείχτηκε ότι είσατε εσείς. Άρα δύο και ένας, τρεις.

Δ.Χ.: Ναι, εκεί θέλω να σταθώ εγώ.

Πρόεδρος: Λοιπόν, ελάτε τώρα, αυτά αφήστε να τα δούμε εμείς.

Δ.Χ.: Ναι, θα τα δω κι εγώ προς υπεράσπισή μου. Γιατί εσείς δεν ξέρω αν θα τα δείτε προς υπεράσπισή μου.

Πρόεδρος: Όχι, σας λέω. Δύο. Δεν αποδείχτηκε ότι ήσασταν εσείς, αθωωθήκατε. Δύο εκεί, λοιπόν. Έτσι δεν λέτε; Δύο σε κάθε επίθεση.

Δ.Χ.: Δεν είπα ότι...

Πρόεδρος: Και ένας εσείς που το αποδέχεστε ότι είσατε σε αυτήν την οργάνωση, να τρεις.

(γέλια από Δ.Χ. Και ακροατήριο)

Δ.Χ.: Λοιπόν, ωραία, με βοηθήσατε τώρα, με βοηθάτε, γιατί εκθέτετε...

Πρόεδρος: Γι' αυτό το είπα, καμία φορά το να λέει κανείς λιγότερα...

Δ.Χ.: Εγώ δεν έχω δηλώσει...

Πρόεδρος: ... είναι καλύτερα...

Δ.Χ.: Συγγνώμη, εγώ δεν δήλωσα και είπα δεν θα δώσω περισσότερες πληροφορίες...

Πρόεδρος: Ε δεν δίνετε περισσότερες πληροφορίες.

Δ.Χ.: ... απ' όσες σας έφεραν οι διωκτικοί μηχανισμοί, οι υπηρεσίες έρευνας ας πούμε. Εγώ δεν έχω δηλώσει πότε σχετίστηκα με την Οργάνωση, αν ήμουν από την πρώτη μέρα ή αν ήμουν τον Δεκέμβρη, αν συσχετίστηκα τον Δεκέμβρη του '17. Δεν θέλω να κρυφτώ, μπορεί να ήμουν από την πρώτη μέρα, μπορεί να συνέβαλα στη δημιουργία της Οργάνωσης. Μπορεί να πυροβολούσα, να οδηγούσα μηχανάκια. Όπως μπορεί να ήμουν αυτός ο οποίος εκτέλεσε τον Τσάρο Ρομανόφ, μπορεί να έχω κάνει χίλια δυο. Μπορεί η συγκεκριμένη υπηρεσία να με υποπτευόταν και να με ερευνούσε πολύ πριν το 2019 για χίλια δυο πράγματα. Όλα αυτά όμως από τη σκοπιά του δικού σας δικαίου δεν έχουν καμία σημασία. Σημασία έχει τι αποδεικνύεται.

Πρόεδρος: Ακριβώς.

Δ.Χ.: Και το μόνο που αποδεικνύεται είναι ότι κάποια στιγμή βρέθηκαν στην κατοχή μου όπλα και μεταξύ αυτών και το όπλο της Οργάνωσης. Για να κατασκευαστεί, λοιπόν, εφόσον δεν μπορεί να μου προσαφθεί ότι σχετιζόμουν με τις συγκεκριμένες ένοπλες παρεμβάσεις και οπότε από τη δικιά σας σκοπιά πέφτω σε μια επικεικότερη κατάσταση δώξης, αφού δεν ήσουν και ήταν άλλοι δύο, εδώ μπορούμε να έχουμε έναν τρίτο. Πότε εμφανίζεται όμως ο τρίτος; Αν ο τρίτος εμφανίζεται μετά την τελευταία εμφάνιση της Οργάνωσης και συναντάει έναν άνθρωπο, βρίσκω την Οργάνωση σε φάση που ήδη βρίσκεται στη διάλυσή της, υπόθεση κάνω, και συναντάω έναν άνθρωπο...

Πρόεδρος: Μην κάνετε υποθέσεις...

Δ.Χ.: ... και δηλώνω...

Πρόεδρος: ... πείτε μας αυτό που συνέβαινε, αν θέλετε να το πείτε. Υποθέσεις μην κάνετε, αν ήταν έτσι, θα ήταν έτσι και αν ήταν αλλιώς, θα ήταν αλλιώς.

Δ.Χ.: Σας είπα...

Πρόεδρος: Πείτε μας τι συνέβαινε.

Δ.Χ.: ... κάνω τις υποθέσεις που θα κάνετε και εσείς, που κάνετε και εσείς...

Πρόεδρος: Όχι, δεν θα κάνουμε υποθέσεις.

Δ.Χ.: ... για να σας εξηγήσω...

Πρόεδρος: Εμείς δεν θα κάνουμε υποθέσεις.

Δ.Χ.: ... ποια... Εντάξει. Εγώ όμως από τη μεριά μου έχω κάθε λόγο να είμαι επιφυλακτικός και να εκθέσω όλα τα ενδεχόμενα. Όλα τα ενδεχόμενα ως προς την αφήγηση τη δική σας. Λοιπόν, για να καταλήξουμε με αυτό το σημείο, αυτό που μένει είναι να πείτε ότι «οκ, δεν ξέρουμε πότε μπορεί να συναντήθηκε με έναν άνθρωπο, όταν είχε πλέον πάψει, ας πούμε, όταν είχε φτάσει αυτή η οργάνωση στη φάση της διάλυσής της, ότι συναντήθηκε με έναν άνθρωπο και να είπε "πάμε να συνεχίσουμε" και τελικά να έμεινε μόνος του.» Πάνω σε αυτήν την αφήγηση, πάνω σε αυτήν την υπόθεση, που είναι η επεικέστερη για εμένα, για να τεκμηριωθεί η ένταξη θα πρέπει να θεωρήσετε ως ένταξη τη συνέχεια, την πολιτική συνέχεια, δηλαδή θα είναι μια αναγνώριση, αν θεωρήσετε, αν με καταδικάσετε με τη 2η παράγραφο για ένταξη στη συγκεκριμένη οργάνωση, θα αναγνωρίσετε τη δίωξη της πολιτικής συνέχειας, ότι δηλαδή διώκεται καθαυτό και μόνο η πολιτική συνέχεια. Ότι κάποιος αποφάσισε να συνεχίσει. Και βέβαια δεν θα ισχύει ο όρος της 2ης παραγράφου της κοινής δράσης.

Εσείς θα επιλέξετε τι θα κάνετε, εγώ σας εξηγώ τι σημαίνει η κάθε αφήγηση. Και βέβαια, έχει ειπωθεί, δεν υπάρχει καμία πληροφορία ως προς το πότε συγκροτήθηκε η Οργάνωση, πόσοι σύντροφοι τη συναποτελούσαν κλπ., καμία άλλη πληροφορία.

Τέλος, για την κλοπή ως κατηγορία, ήδη αναφέρθηκα, ήταν επαρκή για μένα αυτά που είπα προηγουμένως. Τη θεωρώ δίκαιη. Από τη σκοπιά του κοινωνικού δικαίου δεν θεωρώ τον εαυτό μου ένοχο. Το σημειώνω.

Καταληκτικά, κάθε θεσμός και κάθε πρόσωπο στέκονται κάθε στιγμή μέσα στη φωτιά της κοσμικής ΔΙΚΗΣ. Η υπαρξιακή δίκη διαμορφώνει τα πρόσωπα και τους πολιτισμούς. Για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία ένας πολιτισμός ενοποίησε και ομοιογενοποίησε τη Γη, ο καπιταλισμός. Για πρώτη φορά η ανθρωπότητα ενοποιήθηκε σχεδόν σαν καθολική κοινότητα, αλλά στην εκμετάλλευση και στην εξόντωση. Η αφηρημένη εργασία, που ενοποίησε όλες τις δραστηριότητες είναι η αφαίρεση της ζωής κατά τη μεταποίησή της σε χρηστική αξία για την άντληση υπεραξίας. Εδώ, ό,τι είναι ζωντανό, τεμαχίζεται και κατασπαράζεται για το κεφάλαιο. Ο καπιταλισμός είναι ο κατεξοχήν αντικοινωνικός πολιτισμός. Η ιδεολογία του, η ηθική του, η τεχνολογία του, η χωροταξία του, η πολεοδομία του, είναι εκθετικές εκρήξεις καταστροφών, απομονώσεων και αναισθητοποιήσεων. Η υπερσυσσώρευση κανιβαλισμού, τρόμου και σπάνης προοπτικής έχουν καταλάβει όλον τον ανθρώπινο χώρο. Και τώρα στη φάση της ψηφιακής βιοοικονομίας προσπαθεί να αναδιατάξει τη ζωντανή ύλη ως κατατεμαχισμένο μηχανικό προσάρτημα του κεφαλαίου. Ο αιχμάλωτος Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης είναι απλά ένας αγγελιαφόρος που επιβεβαιώνει ότι τα παιδιά των ανθρώπων δεν θα ζήσουν δέσμα της πιο ολοκληρωτικής, της πιο καταστροφικής τυραννίας στην ιστορία.

Η ασύνορη αλληλεγγύη προβάλλει από τα όπλα της επαναστατικής πάλης. Δεν έχει σημασία αν ήμουν ο πρώτος ή ο τελευταίος που κράτησε το όπλο μιας οργάνωσης. Η κοινωνική αλληλεγγύη δεν είναι προσάρτημα της πολιτικής πάλης. Η επαναστατική πάλη είναι η πολιτική, δηλαδή αυτοπροστατευτική και προοπτική αυτοσυγκρότηση της κοινωνικής αλληλεγγύης. Η κοινωνική αλληλεγγύη είναι η πηγή και ο σκοπός. Οι άνθρωποι που συνέβαλαν στην περίθαλψή μου και στην προστασία μου αποτελούν παράδειγμα του κόσμου με τον οποίο και για τον οποίο αγωνιζόμαστε.

Κάθε μέρα καταδίκης ενός επαναστάτη αναρχικού είναι ένα έγκλημα προάσπισης όλης της βίας και της τρομοκρατίας των κρατών και των αφεντικών. Κάθε μέρα καταδίκης ετούτων των δύο ανθρώπων είναι μια αυτοτελής πράξη τρομοκρατίας της κοινωνικής αλληλεγγύης. Εδώ στη φυλακή, βρισκόμαστε στη ριζικότερη συνθήκη παραγωγής καπιταλιστικής πίστης. Εκείνη τη συνθήκη που εξασφαλίζοντας τον έλεγχο, εγγυάται την κεφαλαιοκρατική ευταξία για την επένδυση στον κύκλο του κεφαλαίου και για την ανάθεση στην ετεραρχία του κράτους. Εδώ, ο ίδιος τόπος φυλακή, αποτελεί μια πολεμική παραγωγική δομή καταπίεσης, αποδόμησης, εξάρτησης και εκμετάλλευσης. Στον έσχατο τόπο, στη φυλακή, συμπυκνώνεται όλη η ιστορία. Οι απεργοί εργάτες του Λάντλου, μετά τη δολοφονία του Λούη Τίκα, στον οποίο προαναφέρθηκα, αφού ζήτησαν αλληλεγγύη και μέσα σε δύο εβδομάδες έλαβαν 40.000 τουφέκια από όλη τη χώρα, τις Ηνωμένες Πολιτείες, εγκαθίδρυσαν λαϊκή δημοκρατία στα αστικά κέντρα της περιοχής τους και ανατίναξαν όλα τα ορυχεία του Ροκφέλερ, βρίσκονται εδώ ζωντανοί στα χέρια που σηκώνουν σήμερα τα όπλα της συγκαιρινής πάλης. Στις

μάχες μας ενάντια στα αστικά σύνορα είναι παρών και ένας ακόμα δικός μας Έλληνας, ο Δημήτρης Τσαφέντας, ένας κομμουνιστής, που τον Σεπτέμβρη του 1966 δολοφόνησε με μαχαίρι τον αρχιτέκτονα του απαρτχάιντ και τότε πρωθυπουργού του αποικιακού κράτους της Νότιας Αφρικής. Για να εξαφανίσουν το παράδειγμά του δεν τον δίκασαν, παρότι τον βασάνισαν, τον βασάνιζαν για χρόνια, αλλά τον έριξαν στα φρενοκομεία. Μετά από 28 χρόνια, ο Δημήτρης Τσαφέντας στην απομόνωση συνομιλώντας με δύο παπάδες είπε και τα εξής: «Ένοχος δεν είσαι μόνο όταν διαπράττεις ένα έγκλημα, αλλά και όταν δεν κάνεις τίποτα για να το εμποδίσεις όταν έχεις την ευκαιρία». Και επανέλαβε τις φράσεις, τους στίχους του Τούρκου αδερφού μας, Ναζίμ Χικμέτ: «Αν δεν καώ, αν δεν καείς, αν δεν καούμε, πώς θα νικήσει το φως το σκοτάδι».

Η ακινητοποίηση, η απομόνωση, η αναισθησία και η αδιαφορία της αστικής τάξης δεν έχουν μέλλον. Καμία εξουσία δεν μπορεί να φυλακίσει την επαναστατική πάλη.

Πρόεδρος: Καλώς, καλώς, τελειώνετε.

Δ.Χ.: Στέκομαι ανάμεσα στις κοινωνικές δυνάμεις που αντιστέκονται στον κρατισμό, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο των εξουσιών. Στις κοινωνικές δυνάμεις που στρατεύονται στην Επανάσταση του Κουρδιστάν και στην αντίσταση της Παλαιστίνης. Στις κοινωνικές δυνάμεις που μεταφέρουν τον πόλεμο στις μητροπόλεις του Βορρά. Στις κοινωνικές δυνάμεις που εργάζονται για την επαναστατική λαϊκή ενότητα εκατέρωθεν των ελληνοτουρκικών συνόρων. Στις κοινωνικές δυνάμεις που σπλίζουν τους ανέστιους της Γης. Στα συντρόφια που στις 21 Οκτώβρη διαδήλωσαν στην Ομόνοια και εκδήλωσαν την οργή τους για τους ένστολους βιαστές που επικροτούνται από την ελληνική δικαιοσύνη. Στους ανθρώπους όλων των ηλικιών στη γειτονιά των Εξαρχείων που τώρα ξέρουν ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος να καμφθεί η εσωτερική αποικιοκρατία και η τρομοκρατία της, εκτός από την αυτοοργάνωση της κοινωνικής αντιβίας. Κατοικώ στην αναφομοιωτή νεότητα της μνήμης που στις 17 Νοέμβρη εκφράστηκε στις φωτιές της Πάτρας, στις φωτιές της Θεσσαλονίκης και της πλατείας Κλαυθμόνος. Στη σπίθα που ακατάπαυστα δίνει το παρόν της λαϊκής ισχύος.

Όπου και αν βρεθώ, θα είναι μία σκοπιά για τη διεθνή επαναστατική ένωση των αναρχικών. Για να οργανωθεί ένα καραούλι σε κάθε γειτονιά.

Σηκώνω την ευθύνη που μου αναλογεί για το ριζωμα της νέας προλεταριακής διεθνούς στις ελληνικές φυλακές και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Υπάρχουν πολλοί δρόμοι στη ζωή, ένας μπορεί και οδηγεί σε επαναστάσεις: η αντάρτικη στράτα.

Χάθηκαν μερικά όπλα, αλλά καμία εξουσία δεν μπορεί να σταματήσει τον Σάντε Καζέριο

και τον Δημήτρη Τσαφέντα.

Ζήτω η φεντεραλιστική κομμουνιστική οικοουμενική δημοκρατία! Ζήτω η Αναρχία!

Αποσπάσματα 1ης πολιτικής τοποθέτησης του Δ. Χατζηβασιλειάδη στο δικαστήριο της αντεπαναστατικής επιχείρησης του Νοέμβρη '19 (υπόθεση Χολαργού και Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας)

(Πρώτη ανάληψη πολιτικής ευθύνης)

Θα ξεκινήσω ενημερώνοντας, κάνοντας ευκρινές αυτό που δημοσίως ήταν σαφές, κατατεθειμένο εδώ και δύο χρόνια, ότι έχω συμμετάσχει στην επαναστατική πάλη και συγκεκριμένα μέσα από την πολιτική διεργασία που ονομαζόταν Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας. ([Απάντηση σε παρεμβολή των δικαστών] Δεν είναι δυνατόν να εκμαιευτούν απαντήσεις μονολεκτικές, ναι-όχι, αθώος-ένοχος. Δεν οφείλω να κάνω την εργασία των αστυνομικών υπηρεσιών και να σας δώσω συγκεκριμένες πληροφορίες για την Οργάνωση ή για τη δική μου συμμετοχή στον αγώνα. Είναι ξεκάθαρη η δήλωσή μου ανεξάρτητα από τον αν emπίπτει στον 187Α ή όχι -αυτό θα το δούμε αργότερα. Έχει σημασία όχι ποινικά -την κάνω εξαρχής αυτή τη δήλωση, γιατί αφορά την εγκυρότητα του λόγου μου, της μαρτυρίας μου.) Στην πραγματικότητα υπάρχει ένας άνθρωπος εδώ μέσα, εγώ, ο οποίος μπορεί να μιλήσει με αναφορά στη συγκεκριμένη οργάνωση, εφόσον είχα σχέση μ' αυτή τη συγκεκριμένη οργάνωση και ο λόγος μου έχει βαρύτητα ακριβώς γιατί αναλαμβάνω και την ενδεχόμενη ποινική ευθύνη σε σχέση με αυτή τη δημόσια δήλωση, την ανάληψη της ευθύνης αυτής της σχέσης, της συμμετοχής σε αυτόν τον αγώνα. Η ευθύνη αυτή, η εγκυρότητα της μαρτυρίας μου, ενισχύεται απ' το γεγονός της συνέπειάς μου. Δηλαδή στο διάστημα που ήμουν φυγάς από τον Οκτώβρη του '19 που τραυματίστηκα, μέχρι και τη σύλληψή μου, δημοσίως, ευθέως υπερασπίστηκα τη σχέση μου με τον αγώνα και με τον συγκεκριμένο αγώνα κι όχι μόνο σαν μια ιστορική παρακαταθήκη, αλλά και σαν μια επίκαιρη αναγκαιότητα. Επίσης, η εγκυρότητα ενισχύεται κι απ' το γεγονός ότι εδώ αυτή τη στιγμή όντας ήδη αιχμάλωτος κι ενώπιον ενός δικαστηρίου, συνεχίζω να υπερασπίζομαι τον αγώνα αυτόν και τη σχέση μου με τον αγώνα αυτόν. Έχει σημασία η αναγνώριση της

εγκυρότητας της μαρτυρίας μου όχι μόνο σε σχέση με μένα, αλλά σε σχέση με το σύνολο των επίδικων αυτής εδώ της υπόθεσης, όπως θα το δούμε στη συνέχεια.

[...]

Εγώ βρίσκομαι εδώ για τους εξής λόγους συνοπτικά, ποια είναι τα κίνητρά μου τα οποία είναι πρωτίστως ηθικοκοινωνικά και πολιτικά, αλλά έχουν και νομικές απολήξεις. Καταρχάς, και ο δικός μου νομικός αγώνας εδώ υπηρετεί τα ηθικοκοινωνικά και πολιτικά κίνητρά μου στο ακέραιο. Καταρχάς, η ηθική νίκη κι η πολιτική προαγωγή της αντάρτικης πάλης, της συνεπούς στράτευσης σε αυτήν, της σθεναρής αντίστασης κι ειδικά της κινηματικής εμπειρίας της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας και των προταγμάτων της. Στη συνέχεια, ο περιορισμός του τρομοκρατικού πλήγματος εναντίον των δύο συγκατηγορουμένων μου, με μία ιδιαίτερη εστίαση στην απελευθέρωση του συντρόφου Βαγγέλη Σταθόπουλου ο οποίος έχει ήδη προσβληθεί βαριά με δύομισι χρόνια αιχμαλωσίας για την αλληλεγγύη που προσέφερε. Και τέλος, η αποτελεσματική συνέχιση της αντίστασης στην πολιτική και φυσική επίθεση που εξαπολύθηκε προς εμένα, πρώτα ως διωκόμενου και πλέον ως αιχμάλωτου αγωνιστή. Πρακτικά άρα και ποινικά, το δεύτερο επίδικο, δηλαδή ο περιορισμός του πλήγματος εναντίον των δύο συγκατηγορουμένων μου για την αλληλεγγύη που προσέφεραν, είναι το κρισιμότερο σ' αυτή τη δικαστική μάχη και αυτό υπηρετώ πρωτίστως. Έχω ανυπολόγιστο χρέος προς τους δύο ανθρώπους που βρίσκονται υπό διωγμόν, επειδή με περιέθαλψαν. Δεν γίνεται να τους υπερασπιστώ εγκαταλείποντας τον αγώνα μέσα από τον οποίον βρέθηκα αντιμέτωπος μ' ετούτη την αντεπαναστατική επιχείρηση και για την ήττα του οποίου χτυπιέται η κοινωνική αλληλεγγύη. Αντιθέτως, αναδεικνύοντας την κοινωνική αλήθεια και το δίκιο της επαναστατικής πάλης θα αναχαιτίσουμε τούτη την επίθεση αποδόμησης των κοινωνικών σχέσεων της κοινωνικής αλληλεγγύης.

[...]

Το επαναλαμβάνω σε αυτό το σημείο που αναφέρομαι στην Οργάνωση, έχω συμμετάσχει στη συγκεκριμένη πολιτική διεργασία. Δεν βρήκα το συγκεκριμένο όπλο της Οργάνωσης κάπου στον δρόμο, δεν μου το 'δωσε κάποιος τυχάρπαστος.

[...]

Για να καταλήξω, εγώ είχα την αποκλειστική κατοχή όλων αυτών των αποσκευών και στον δεδομένο χρόνο, τον Οκτώβρη του 2019, δεν υπήρχε άλλος, δεν υπήρχε Οργάνωση. Ήταν πολιτική ευθύνη, δεν τα πήρα χωρίς να γνωρίζω τι είναι ή απλά για να τα κρατήσω, και δεν ήταν προς διάθεση σε τρίτους για πώληση. Αν ενδεχομένως αυτά τα εργαλεία και ειδικώς τα όπλα έβρισκαν χρήση και από άλλα πρόσωπα, αυτό θα ήταν στο πλαίσιο μιας νέας οργάνωσης, μιας νέας οργανωτικής διαδικασίας. Εγώ είχα την πρόθεση να ανασυγκροτήσω αυτή τη μορφή πάλης· μέχρι τον Οκτώβρη του '19 και μέχρι και σήμερα, δεν κατέστη εφικτό, έμεινα μόνος μου. Κι αν δεν είχα μείνει μόνος μου, θα ήταν εντελώς διαφορετική η τροπή, ενδεχομένως να μην είχε γίνει η πράξη στον ΟΠΑΠ. Διαλύθηκε η Οργάνωση κι εγώ ανέλαβα να συνεχίσω τον αγώνα της μόνος μου. Δεν έχω δώσει κάποιο στοιχείο για το πότε σχετίστηκα ούτε άλλες λεπτομέρειες. Δεν έχω λόγο να το κάνω αυτό, κι όχι μόνο ποινικά, και πολιτικά, γιατί δεν έχουμε λόγο να διαχωρίσουμε, εμείς δεν διαχωρίζουμε ιστορικά μέλη, ιδρυτικά μέλη, νέα μέλη κλπ.